CHARLES DE RICHTER

AMENINTAREA INVIZIBILĂ

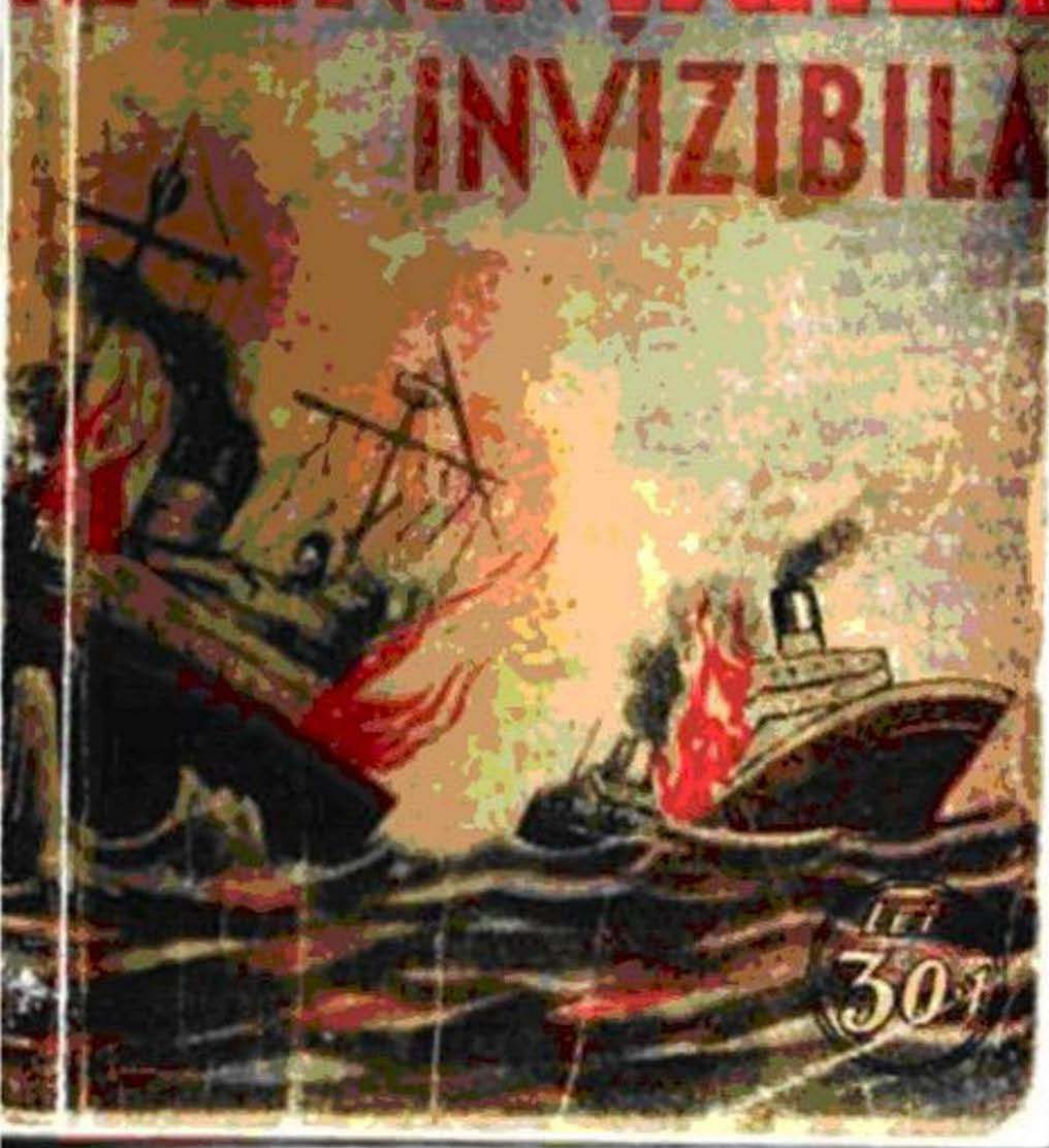

LEI
30.-

AMENINȚAREA INVIZIBILA

7

COLECȚIA
DE NUBIU

7

Citiți

numai cărțile

Editurei DANUBIU

Colecția

Danubiu

apare regula

odată pe luna

Colecţia Danubiu

Nr. 7

CHARLES de RICHTER

Ameninţarea invizibilă

(La ménace invisible)

Traducere din franceză de

ST. SOCRATE

EDITURA DANUBIU STR. Dr. ISTRATE, 10

OF. REG. COM. 1395/941.

Colecţia „DANUBIU"

publică tot ce s'a scris mai bun în domeniul romanelor poliţiste şi de aventuri, în volume îngrijite, cu coperta în patru culori.

AU APĂRUT

1. **Nu sunt criminal**
de Mansfield Scott
2. **Păianjenul cenuşiu**
de Guy d'Antim
3. **Biciul destinului**
de Otto Soyka
4. **Prizonierul din Zenda**
de Anthony Hope
5. **Domniţa Stepelor**
de Albert Bonneau
6. **Surcouf corsarul**
de Karl May
7. **Ameninţarea invizibilă**
de Gustave Aimard

VA APARE

8. **Proscrisul** de Charles de Richter
9. **Comoara din insula piraţilor**
de R. L. Stevenson

Amenințarea invizibilă

de **Charles de Richter**

CAP. I.

CATASTROFA CELOR TREI CRUCIȘĂTOARE.

Ziua de 22 Aprilie 1987 își va marca data sa în istoria—nu al unui popor, ci a umanității întregi. In această zi, s'a produs prima amenințare care urma să sdruncine civilizația și să schimbe în mod complect orientarea vieții pe globul terestru.

Curios este, că foarte puține persoane, își dădură la început seama cu exactitate de gravitatea situației. Incepând din 22 Aprilie 1987, evenimentele se îngrămădiră într'un ritm din ce în ce mai accelerat.

A șaptea conferință pentru dezarmarea popoarelor, care se ținea la Lausanne, luase sfârșit după ce se pronunțară discursuri admirabile în care ideia păcii și a fraternității dintre națiuni fusese exaltată cu lirism...

Doar puterea ocultă a câtorva mari puteri împiedecase să se obțină un rezultat tangibil...

Şantierele engleze, franceze, italiene şi germane începură să lucreze ca şi cum însuşi onoarea ţării lor ar fi fost în joc şi trei crucişătoare de buzunar fură terminate la distanţe mici de timp şi gata să fie lansate la discursuri patriotice şi articole de revanşă.

Fu chiar vorba să fie lansate în aceeaşi zi, dar cuvintele înţelepte ale delegatului Mandchoukoului avusese precădere; se convenise ca lansările să se facă la date distincte cu ceremonialul redus la strictul necesar.

Şi în 22 Aprilie 1987 — data la care trebuia să aibe loc lansarea crucişătorului german — se produse primul fapt care ar fi putut fi foarte bine primul strigăt de alarmă al glasului umanităţii.

In noaptea de 21 spre 22 Aprilie, fără ca prin nimic să se fi putut prevede o asemenea posibilitate, suporturile care susţineau preţiosul bastiment în cala uscată se rupseră, lăsând crucişătorul să se prăbuşească pe o coastă, ocazionându-i importante avarii încât o refacere completă era necesară.

Este inutil ca să mai vorbim despre articolele ce s'au scris asupra acestui eveniment. Fu un concert de defăimări contra neglijenţei serviciilor technice, cari n'au ştiut să ia măsurile de precauţiune necesare.

In Franţa, presa păstră un ton rezervat pentru a deplânge această catastrofă care,

din fericire, nu 'cauzase moartea nici unei fiinţe umane şi adresă condoleanţele sale marinei vecine atât de aspru încercată.

Polemicele nu se terminaseră încă în Germania şi Franţa se prepară, la rândul ei, să lanseze crucişătorul asupra căruia statul-major şi tehnicienii păstrau secretul cel mai strict.

Ceremonia trebuia să se desfăşoare la Brest, la 30 Aprilie, când, din nou, un veritabil trăsnet se abătu pe cerul senin al informaţiunilor.

In noaptea de 29 spre 30, la ora exactă în care se produsese catastrofa dela Kiel — s'ar putea spune, în acelaş minut şi secundă — suporturile vasului se sfărâmară, distrugând astfel într'o clipită rezultatul mai multor ani de muncă încordată.

Dintr'odată, emoţia atinse culmea.

Ca un vapor să se sfărâme în cala uscată în dimineaţa lansării sale, s'ar putea invoca întâmplarea sau fatalitatea, dar în faţa repetării faptului, lumea era obligată să accepte teoria unui complot şi a unei maşinaţiuni umane. Dar cine oare era atât de puternic şi subtil ca să înşele orice supraveghere şi, de două ori la rând, să-şi atingă scopul?

Iată ce se întrebau ziarele din lumea întreagă şi cu ei, cititorii.

Să vrei să încriminezi Franţa sau Germania era ceva prea prostesc.

Un singur partid părea destul de periculos şi puternic pentru a putea să ţeasă şi să reuşească o astfel de lovitură; partidul bolşevic! Deci contra lui se îndreptară furia şi indignarea născută din aceste două catastrofe succesive...

Rămânea lansarea crucişătorului italian, unicul supravieţuitor din trio-ul care dădea Italiei un avans inapreciabil asupra naţiunilor vecine.

La 7 Mai trebuia să aibe loc lansarea vasului şi nu cred să fi existat un ziar în lume care să nu-şi fi trimes un reprezentant special la Spezia pentru a fi ţinut în curent, oră cu oră, cu evenimentele ce se vor desfăşura.

Se va mai asista iarăşi la repetarea nenorocirii care lovise cele două mari marine europene? Sau, din contra, lucrurile îşi vor urma cursul lor normal?

Lumea nu trebui să aştepte prea mult pentru a fi fixată.

In dmineaţa zilei de 7 Mai, cu un sfert de de oră înainte de ora când de două ori se produsese drama, crainicul oficial italian îşi începu reportagiul său asupra ceremoniei prin enumerarea personagiilor aşteptate, printre cari figura şi Sanctitatea Sa Papa.

Pe neaşteptate, în mijlocul frazei, comunicarea se opri.

Cei cari avură un ceas la îndemână, putură să se convingă că era exact ora 8.22 min.

şi 47 sec., ora în care se prăbuşiseră pe cimentul calei lor crucişătorul german şi francez.

Incă odată inexplicabilul se produse. Ca şi crucişătorul german, ca şi crucişătorul francez, crucişătorul italian se prăbuşi sfărâmându-se.

Aceasta, nu se află decât din reportagiile jurnalelor de seară şi emoţia universală, destul de aspru încercată prin primele două catastrofe, ajunse la paroxism.

Mâine, acelaş deget răzbunător care se lăsase asupra Germaniei, Franţei şi Italiei, ar putea să se întoarcă şi în spre Anglia, India şi Statele Unite.

Un pericol nou ale cărui efecte se resimţiră, fără a se ghici încă cauzele, ameninţa naţiunile globului şi trebuia să fie demascat cât mai repede posibil, pentru a se limita stricăciunile si pentru a putea lupta cu arme egale.

Se convocă a opta conferinţă a dezarmării care-şi ţinu şedinţele sale timp de şase săptămâni, petrecându-şi zilele în discursuri, rapoarte şi para-rapoarte.

După şase săptămâni, Conferinţa luă sfârşit fără se fi ajuns la nici un rezultat.

Cu timpul afacerea se clasă şi căzu în uitare. Şi totuşi, niciodată primejdia nu fu mai mare. Căci nu o singură naţiune era vizată, ci civilizaţia întreagă şi rasa umană.

Şi nimeni, cred, n'a uitat cât fu de aproape să triumfe forţa pe care, de aci înainte o vom numi: «Ameninţarea invizibilă».

CAP. II.

RĂPIREA UNUI CONDAMNAT.

Cineva bătu cu putere în uşa biroului redactorului şef a lui «Nouvelles du Monde» care, în picioare în faţa unui uriaş «haut-parleur», asculta mestecând o ţigare de foi, ultimile noutăţi pe care i le comunica corespondentul lui particular din Tokio. Nu întoarse capul, ci îşi mută uşor ţigara în gură şi fără să-l privească măcar pe noul venit care intră în trombă, îi arătă un fotoliu.

— Noutăţi bune? întrebă el scuipând vârful ţigării.

— Nici una! Şi ceeace este mai rău, nici o urmă, nici o pistă, nimic, ripostă cel interpelat. Până la un oarecare punct, se pot urmări cu uşurinţă indiciile şi apoi brusc, bună seara! Iţi face impresia că omul nostru a dispărut prin magie, s'a volatilizat! Curios este locul unde se opreşte pista.

Redactorul şef, care ascultase acest preambul cu nerăbdare, apăsă pe un buton, dădu nişte ordine, apoi coborând o manetă întrerupse comunicarea. După aceea se întoarse spre colaboratorul său.

Alegându-şi o ţigare dintr'o cutie de abanos sculptat, o aprinse, după ce oferise una ajutorului său, care nemişcat în fotoliul său, îl privea surâzând.

Acesta din urmă era un tânăr svelt, cam de 25 de ani.

Timp de o clipă susţinu privirea redactorului şef, apoi jonglând cu ţigareta sa, o prinse din sbor şi o vârî într'un buzunar al jiletcei.

Să rezumăm, zise el. Ştiţi că Marc Charpin, celebrul avocat, a fost primit alaltăieri de preşedintele republicei franceze. Era vorba să afle dacă, da sau nu, ghilotina electrică va funcţiona pentru clientul său, d. Melpomés, condamnat la moarte pentru o serie de crime care amintesc sinistra carieră a lui Jack spintecătorul.

«Totul era în regulă până ieri dimineaţa când deodată: lovitură de teatru: Melpomés a dispărut!

— Gardienii au lipsit?

— Nici decum. Toţi se aflau la posturile lor. Numai atitudinele lor şi cuvintele lor erau atât de incoherente că au trebuit să fie internaţi de urgenţă la spital. Nu există nici o îndoială că au fost drogaţi.

— Prin alimente?

— Mai iute prin gaze. Ştiinţa a făcut, în privinţa gazelor, progrese importante. Pentru

moment, un singur lucru este sigur: Melpomés este liber.

— Desigur! Şi în ce clipă a început rolul tău în această afacere?

Louis Berson îşi vârî mâinile în buzunare şi se întinse comod în fotoliu.

— Cu puţin înainte de ceilalţi. Cel puţin înaintea confraţilor. Căci există un Dumnezeu al reporterilor credincioşi. In cazul de faţă, Dumnezeul meu a căpătat înfăţişarea bărbatului portăresei mele, care este gardian la Santé.

— Aşa dar prin el, sau mai bine zis, prin demna lui soţie ai fost prevenit?

— Exact! Am aflat ştirea la ora 7 şi 30 minute... Mă întorceam din oraş. Şi la ora opt fix, am fost la faţa locului.

— Şi ce ai aflat?

— Puţin, sau poate destul de mult! Trec peste micile detalii... Răsfoind registrul închisorii, am putut să aflu numele vizitatorilor cari au venit să-l vadă pe Melpomés, în ajun. Insfârşit, un individ dintr'un mediu cu totul diferit de al asasinului şi căruia i s'a refuzat intrarea. Apoi, o tânără fată, căreia i s'a aplicat deasemenea regulamentul.

— Până în prezent, nu văd nici o indicaţie serioasă.

— Gardianul pe care-l cunosc mi-a furnizat o informaţie, care poate să aibe oare-care valoare.

— A mai venit cineva să-l vadă pe Melpomés?

— Da, cineva care pare să fi fost înarmat cu un document oficial.

— A rămas mult timp?

— Nu se ştie. Nimeni nu l'a văzut ieşind.

— Ah! Aici începe misterul. Cel puţin se ştie dela ce minister aducea un mesagiu?

— Dela ministerul de justiţie.

— Era şi evident-

— Ba nu! Şi aici misterul se amplifică; ministrul neagă în mod formal să fi eliberat un astfel de document eri seara sau în zilele precedente!

— Atunci l-a furat?

— Aşa se pare.

— Şi aceasta este tot ceeace-ai putut afla?

Din nou un zâmbet apăru pe faţa simpatică a tânărului Louis Berson.

— N'aş fi fost unul din cei mai buni reporteri ai acestui ziar, dacă aş fi rămas numai aici, asigură el. Nu, dragul meu şef redactor, nu m'am mulţumit numai cu atât. Am vizitat celula, groaznic de goală, în care Melpomés, cu câteva ore mai înainte, îşi aştepta sfârşitul vieţii sale criminale. Am făcut o descoperire, care nu cred să fie fără importanţă. Ai putea să-mi spui ce este aceasta?

Vârî două degete într'un buzunar al jiletcei, scoase ceva şi-l depuse pe sugativa birourlui interlocutorulut său.

Acesta se apleacă cu sprâncenele încruntate şi după câteva secunde de inspectare, ridică capul.

— Sticlă pilită. Sticlă foarte fină, din aceea care se întrebuinţează...

Se opri pentru a-şi consulta colaboratorul cu privirea.

Acesta termină fraza.

— Ai ghicit; sticlă care se întrebuinţează la fabricarea ampulelor.

— Şi inspectorii dela siguranţă te-au lăsat să pui mâna pe ea, fără să spună nimic?

Louis Berson îşi luă un aer inocent.

— Am lucrat foarte repede. Inspectorii cercetau barele dela fereastră, ca şi cum cineva ar fi avut ideia să iasă pe acolo! Aşadar, când privirea mi se fixă pe jos pe această sticlă, nu putui rezista tentaţiei. Am lăsat să cadă batista şi... Crezi că am făcut rău?

Jean Sorlin nu remarcă întrebarea ironică a colaboratorului său.

— Cu condiţia ca descoperirea ta să fie ignorată de poliţie şi de confraţii tăi dela celelate ziare.

— Cred că nu-ţi închipui că mă voiu amuza ca să-i pun la curent cu ceeace am aflat?

— Atunci, care este părerea ta?

— Ea nu poate să fie decât problematică, dar explică destul de bine somnul — oportun — al bravilor gardieni!

— O ampulă cu gaz sau cu un alt preparat chimic? Dar atunci cum îţi explici că Melpomés n'a suferit şi a putut să profite de ocazie ca să evadeze?

— Nu ştiu dacă nu cumva a fost prevenit şi deasemenea ignorăm cum a fost executată mica evadare. Gândeşte-te că există un portar, paznici şi ronduri continue! Ori, ne izbim de acest fapt indiscutabil : nimeni n'a văzut nimic şi n'a auzit nimic!

— Şi bine înţeles, că ampula a fost adusă de posesorul documentului dela ministerul de justiţie?

— Intrebarea nici nu se pune.

— Nenorocirea este însă că n'ai avansat cu nimic! Cu aceste elemente pe care le posezi, nu văd cum ai putea s'o iei înaintea confraţilor tăi.

— Desigur, dacă aceasta ar fi totul! Dar eu nu m'am oprit aici cu cercetările mele.

— Ah! mai urmează ceva? Ce-ar fi să renunţi la efectele teatrale. Te asigur, că se petrec lucruri importante în Europa, Asia şi Australia care sunt tot atât de interesante ca şi evadarea lui Melpomés!

Vinovatul primi acest reproş cu o înclinare a capului şi scoţând o hârtie împăturită din buzunar, o puse fără s'o deschidă, în faţa lui.

— In acest caz, voiu merge drept la ţintă. Rămâne să apreciezi. Am făcut o anchetă rapidă şi discretă asupra persoanelor cari do-

reau să-l vadă eri pe Melpomés. In privința primului, n'am putut să aflu nimic. Ceeace nu mă miră şi am avut aproape acelaş rezultat cu tânăra fată. Am zis aproape, căci am reuşit să'i obţin semnalmentele exacte şi chiar o particularitate destul de curioasă. Are un inelar de pe care lipseşte o falangă.

In privinţa omului cu documentul oficial, am avut ceva mai mult noroc. Am putut să aflu culoarea şi marca taxiului care l'a adus; şi cum taxiurile nu prea se îngrămădesc în faţa închisorii Santé, am putut să aflu, destul de repede, la sediul central, de unde îl angajase ocupantul ocazional. Fusese luat din piaţa Beauvan şi omul părea să iasă dela minister.

— Devine din ce în ce mai interesant! Continuă.

— Nevoind să abandonez această urmă, mă deplasai în piaţa Beauvan, şi încercai să descopăr dacă nu exista vreo legătură între fata cu falanga tăiată şi omul cu documentul. Ministrul se află într'un consiliu de cabinet, dar în schimb am putut să-l văd pe uşierul său, un omuleţ cu barbişon alb şi cu o înfăţişare de şoarece, pe care trebuie să-l cunoşti: papa Félicien. A părut foarte interesat de tot ce i-am spus, în special în privinţa tinerei fete şi mi-a pus la dispoziţie lista personalului dela minister. Această hârtie pe care o am în faţa mea este lista func-

ţionarilor şi mă întreb dacă nu cumva reprezintă cheia micei probleme care ne preocupă!

Se pregăti să citească lista, când pe neaşteptate un strigăt îi scăpă din gură, în timp ce pe faţă i se întipări o expresie de complectă buimăcire.

— Ce înseamnă aceasta?

Fără să mai scoată un cuvânt, întinse redactorului şef, foaia de hârtie care-i cauzase o astfel de surpriză.

Acesta o luă şi după ce o ceti rămase câtva timp dus pe gânduri.

«Dacă ţineţi la viaţă, abandonaţi afacerea pe care o urmăriţi.

«In lupta angajată între două principii, veţi fi sfărâmat. Este vorba de viaţa d-voastră. Incă un pas şi va fi sfârşitul. Ameninţarea nu va ierta nici odată.»

Cu vocea tare. Jean Sorlin reciţi mesagiul şi-l înapoiă colaboratorului său.

— Spui că era scris cu totul altceva pe hârtia pe care ţi-a dat-o bătrânul uşier?

— De aceasta, sunt sigur!

— Inseamnă că ai fost urmărit şi că ţi s'a substituit lista prin această hârtie.

Louis Berson clătină capul.

— Când am ieşit dela minister, m'am urcat într'un taxi care m'a adus direct aici.

— Atunci substituirea a avut loc ceva mai

înainte! Şi ce răspuns ai de gând să dai acestui avertisment?

Louis Berson se îndreptă.

— Dacă au crezut că mă vor înspăimânta, s'au înşelat. Felul lor de a acţiona dovedeşte un lucru: că sunt pe urma cea bună şi că cunosc multe. Din clipa aceasta, pornesc la război. Sunt hotărît să le descoper urma, chiar cu riscul vieţii mele. Imi dai mâna liberă ca să lucrez?

Jean Sorlin, după o clipă de ezitare, înclină capul.

— Mulţumesc, şefule. In acest caz, ziarul nu ştie nimic mai mult, decât confraţii mei.

Louis Berson era de-acum în picioare şi-şi freca mâinile.

— S'ar putea să mă înşel, dar nu cred. Am impresia că peste câteva zile ziarul va putea să râdă.

Redactorul şef îşi aprinse o ţigare şi îşi reluă înfăţişarea sa impenetrabilă.

— In cazul când nu va plânge! Nu-ţi uita hârtia, Berson.

In mod mecanic, cei doi bărbaţi întinseră mâna spre locul în care se afla hârtia, dar ca loviţi de paralizie subită, se opriră amândoi în acelaş timp.

Sub textul ameninţării şi cu aceaşi cerneală albastră, apăruse o frază, care mai înainte nu existase şi care părea să fie semnă-

tura mesagiului; »Slăbiciunea care este puterea».

— Un expert în cerneală chimică! remarcă redactorul şef regăsindu-şi calmul.

— Un punct în plus pentru a ne orienta! replică plin de entuziasm Louis Berson îndreptându-se spre uşe.

Făcu un uşor semn cu mână şi înainte de a închide uşa zise:

— La revedere, şefule şi pe curând noutăţi dela mine!

Şi astel fără s'o ştie, Louis Berson, reporter puţin prea îndemânatec şi prea încrezător în sine, se găsi lansat într'o luptă uriaşă din care modesta sa personalitate n'avea nimic de câştigat.

Îi mai rămânea să afle pe propria sa socoteală că «Ameninţarea care nu iartă» şi care mai iscălea încă «Slăbiciunea care este puterea», mai avea şi un al treilea nume sub care istoria trebuia să-l cunoască: «Ameninţarea invizibilă».

CAP. III.

UN OM DISPARE.

Etienne Gromier, care, de şase luni deţinea portofoliul dela Interne, nu-şi putu reţine un gest de enervare. Plicul pe care-l ţinea între degetele sale îi era familiar. Era al op-

tclea pe care-l primea. Il mai privi o clipă prin lumina care filtra prin fereastră şi-l aruncă pe masă.

Secretarul său, care-i urmărise fiecare mişcare, crezu că poate să-i pună o întrebare.

— O misivă nouă asemănătoare cu cele precedente?

Etienne Gromier nu răspunse şi apucând plicul începu să-l deschidă.

Scoase o foaie de hârtie obişnuită şi după ce o parcurse cu privirea o întinse secretarului său.

— Este inutil s'o mai citeşti, remarcă el. Cuprinde mereu acelaşilucru. Mă face să cred că avem de aface cu un monoman. Aceste scrisori au început să mă agaseze.

Ca şi cum ar fi repetat o lecţie, începu să recite cu o voce lipsită de inflexiuni :

«De trei ori, «Slăbiciunea care este Puterea» a lovit. Umanitatea să înţeleagă şi să se pocăiască. Să se facă în sfârşit pace veşnică şi fraternitate umană. Ajunge cu înarmările. Ajunge cu războaiele. Dacă nu, domnia omului s'a sfârşit. Acesta este un avertisment».

— Exact, cuvânt cu cuvânt! remarcă secretarul. Şi cu toate cercetările întreprinse, nu s'a putut găsi nici o indicaţie asupra punctului de unde pornesc.

Etienne Gromier, luă o ţigare, o aprinse şi începu să se plimbe prin birou.

— Cum vrei ca să obţin un rezultat? Hârtia şi plicul sunt dintr'o calitate inferioară cum se găsesc la toate debitele de tutun. In privinţa amprentelor digitale, înseamnă să cauţi un ac într'un car cu fân, având în vedere prin câte mâini a trecut această scrisoare pentru a ajunge aici.

— Ştampila n'ar putea să ne dea vreo indicaţie?

— Nici o scrisoare n'a fost depusă la aceiaşi poştă.

Secretarul examină plicul cu atenţie.

— Este just. In orice caz, nu există nici o îndoială că aceste mesagii emană dela una şi aceeaşi persoană.

— Perfect adevărat şi, în acest caz, o mică problemă se impune. Sau avem de-aface cu unul din acei apostoli iluminaţi care iau visurile lor drept realităţi, sau ne găsim în prezenţa unei bande organizate şi atunci afacerea se pune sub o lumină cu totul altfel.

Secretarul se gândi puţin şi-şi termină gândul printr'o strâmbătură dispreţuitoare.

— In cazul de faţă este foarte puţin probabil. Poliţia ar fi reuşit totuşi să descopere ceva! Cred mai curând că avem de-aface cu un mistic sau cu un detracat.

Ministrul, care se sprijinise de biblioteca sa, nu răspunse imediat. O cută de nelinişte îi brăzdă fruntea, dar acest detaliu îi scăpă

secretarului care, aplecat peste birou, aduna poşta.

— Nu ştiu, sfârşi el totuşi prin a articula. Nu uita, dragul meu Lurkin, că virusul pacifismului circulă mereu în fiecare regiune şi că aroganţa antibeliciştilor a început să crească de când cu catastrofa celor trei crucişătoare.

— Totuşi, îmi pare că nu există nici un raport posibil între aceasta şi evenimentele de la Kiel, Spezia şi Brest! exclamă secretarul ministrului ridicându-şi privirea spre patronul său.

Acesta se mulţumi să dea din umeri şi se aşeză la biroul său, în timp ce secretarul închidea uşa capitonată în urma sa, pătrunzând în salonul de aşteptare unde, îmbrăcat într'un frac negru, veghea uşierul ministrului.

Jean Lurkin era gata să-i adreseze cuvântul, dar se opri surâzând. Papa Félicien, — aşa cum era numit în mod familiar, — nu avea nevoie să i se adreseze cuvântul sau să i se formuleze un ordin pentru ca să-l ghicească şi să-l execute. Acest fapt devenise legendar la minister.

Ca şi cum ar fi citit în spiritul tânărului secretar ca într'o carte deschisă, papa Félicien deschise gura.

— Sunt de părerea d-voastră, d-le Lurkin, este opera unui nebun, a unui biet maniac

şi nimic mai mult. Eri seara, patronul a făcut un scandal monstru pentru că a găsit în teancul cu ziare, blestemata aceea de scrisoare. Pretindea că ar fi trebuit să-mi dau seama! Ca şi cum aşa ceva ar fi posibil, cu un du-te-vino ca aici! Şi apoi ce atâta bătaie de cap cu această afacere! Părerea mea, d-le Lurkin, este că avem de-aface cu un nebun.

Secretarul ministrului, care se afla în bune dispoziţii, era gata să-i replice că patronul nu era şi el de aceeaşi părere, când sunetul unei sonerii îl smulse pe bătrânul papa Félicien din fotoliul său.

— Ah! este pentru mine, se scuză el. Îmi permiteţi.

Intră în biroul ministrului, în timp ce secretarul se îndreptă spre biroul dactilografelor. După câteva secunde, ieşi cu lista persoanelor cu cari Excelenţa sa avea de vorbit.

Ne mai găsindu-l pe tânărul secretar, mormăi câteva cuvinte şi trântindu-se din nou în fotoliul său, scoase din buzunar o batistă albă şi începu să frece placa cu care se termina lanţul greu ce-l purta la gât, operaţie pentru care se părea să aibe o adevărată manie.

In birou, unde se găsea singur acum, ministrul se apucase să lucreze, dar simţea că ceva îi apăsa spiritul.

Avea cam cincizeci şi doi de ani, era ras

proaspăt şi începuse să încărunţească pe la tâmple.

Trase un sertar din biroul său Colbert şi scoase câteva hârtii pe care le împrăştiă în faţa lui.

Era a opta scrisoare primită în cursul ultimei săptămâni şi toate purtau, scrise cu mâna, acelaşimesagiu cabalistic.

«De trei ori, «Slăbiciunea care este Puterea» a lovit. Omenirea să înţeleagă şi să se pocăiască. Să se facă o pace universală şi fraternitate umană. Nu ne mai trebuiesc armamente. Nu mai vrem războaie, dacă nu, domnia omului s'a sfârşit. Acesta este un avertisment».

— De trei ori! murmură ministrul, vorbindu-şi lui însuşi. Da, de trei ori de-acum a lovit destinul. Să fie posibil ca...

Nu-şi termină fraza şi întinzând mâna, apucă receptorul şi ceru ministerul de Război. Fu în curând informat. Ca şi el, pentru a opta oară, colegul său primise acelaşi avertisment. Şi răspunsul fu identic la toate ministerele şi subsecretariatele de Stat la care telefonă.

— Aşadar, este un plan organizat, pronunţă el agăţând receptorul. Dar în ce scop?

Strânse scrisorile şi era gata să le arunce în sertar, când uşa dela intrarea sa particulară se deschise şi tânărul secretar pătrunse în încăpere.

— Vă cer iertare că v'am deranjat, începu el, dar pe coridor m'am întâlnit cu un fost coleg de liceu, Louis Berson.

— Ziaristul?

— El însuși. Urmărește afacerea Melpomés în contul ziarului său și diferite indice par să-i arate că ministerul de Interne este amestecat — oh! numai pe departe — în această afacere. A venit cu intenția de a vă interviewa.

Ministrul încruntă din sprâncene și aruncă o privire rapidă în spre pendulă. Ora primei audiențe nu sosise încă.

— Introdu-l, deoarece sunt sigur că i-ai promis un răspuns afirmativ! declară el cu o falsă supărare. Dar sunt grăbit. Spune-i că nu-i acord decât cinci minute!

Un minut mai târziu, Louis Berson se înclină în fața ministrului și, la invitația acestuia, luă loc într'un fotoliu din fața biroului. Etienne Gromier îi urmări privirea și tresări. Era plicul primit în dimineața aceea și pe care tânărul secretar îl uitase pe birou.

O clipă, cei doi bărbați rămaseră fără să vorbească, apoi, punându-și monoclul, ministrul ridică capul și întâlni privirea ziaristului.

Acesta, cu o voce gâtuită, începu să vorbească, fără a încera să-și ascundă emoția.

— D-le Ministru, îmi scuz îndrăzneala, dar fără să par indiscret, v'aș ruga să-mi permi-

teţi de a privi mai îndeaproape plicul care se află pe birou.

Ministrul aprobând printr'o înclinare a capului, Louis Berson luă plicul şi îi studie scrisul.

Culoarea albastră a cernelei şi caracteristicele anumitor litere erau acelea care-l frapaseră la început, dar acum, când putea să vadă toate detaliile scrisului, îndoiala nu mai era posibilă.

Plicul şi ameninţarea primită în ajun emanau dela aceeaşi persoană. Mâna care o scrisese pe una o scrisese şi pe cealaltă.

Ridică privirea şi cu o voce ce vibra de bucuria vânătorului care a regăsit o urmă, întrebă:

— Ar fi prea indiscret sau prea îndrăzneţ din partea mea, d-le ministru, dacă v'aş întreba de numele persoanei care v'a scris această scrisoare? Îmi scuz această libertate, dar...

Ministrul, care nu-l părăsise din ochi, îl întrerupse brusc.

— Face parte aceasta din interview-ul pe care l-aţi cerut asupra lui Melpomés?

Louis Berson îi susţinu privirea.

— Da, d-le Ministru. Poftim scrisoarea pe care am găsit-o într'un buzunar al vestonului meu pe care-l îmbrăcasem cu câteva minute mai înainte.

In câteva cuvinte, îl puse pe ministru în curent cu aventura din ajun.

Acesta, deschizând sertarul, scoase cele opt scrisori şi le compară cu bileţelul reporterului. Nu mai exista nici o îndoială. Toate se asemănau.

— Spuneţi, întrebă el, rupând însfârşit tăcerea, că această hârtie v'a fost substituită în locul unei note pe care o aveaţi asupra d-voastră?

— Da, d-le ministru. In timpul drumului dintre acest minister şi birourile lui «Nouvelles du Monde». Drum pe care vă rog să notaţi că, l-am făcut într'un taxi.

— Povestiţi-mi întâmplarea mai pe larg, declară ministrul. Vizitatorii mai pot aştepta.

In cuvinte precise, ca şi cum ar fi dictat un articol, Louis Berson făcu istoricul celor întâmplate în ajun.

Ministrul nu scoase nici un cuvânt cât dură această expunere. Dar, când însfârşit Louis Berson tăcu, Etienne Gromier se ridică şi, ca şi cum ar fi ascultat de o impulsie bruscă, se îndreptă spre o casă de bani ascunsă de o perdea grea de catifea într'un colţ al biroului.

— D-le Berson, zise el, pentru a vă dovedi interesul pe care-l port celor ce mi-aţi spus şi pentru a obţine concursul d-voastră, am să vă arăt ceeace numai presedintele Repu-

blicei, ministrul Apărării Naţionale şi cu mi-
ne ar trebui să cunoaştem.

Făcu să joace combinaţia şi după un declic, uşa cea grea a casei de bani se deschise. Scoase un dosar marcat: «Confidenţial, afacerea X», şi extrase o notă din aceiaşi hârtie ca şi cele precedente şi o întinse ziaristului.

Ea conţinea aceste cuvinte:

«Pentru pace. Trei zile încă şi vor urma alte trei exemple. Dacă lecţia nu va fi înţeleasă, s'a terminat cu civilizaţia. Ameninţarea».

— Şi ştiţi când am primit acest mesagiu? continuă ministrul. Exact cu trei zile înainte de catastrofa celor trei crucişătoare.

— Dar în acest caz...

— Aşteptaţi. De acord cu preşedintele Republicei Franceze şi cu colegul meu delà Apărarea Naţională, ne-am hotărât să trecem sub tăcere acest mesagiu. De opt zile, însă, ameninţările au reînceput. Membrii guvernului primesc în fiecare zi câte una. Trebue să existe un raport între Melpomés, sinistrul asasin al bietelor femei şi apostolul pasionat al Păcii! Demersul d-voastră eri l-a jenat pe cineva. Aş fi indiscret dacă v'aş întreba care vă sunt intenţiile?

Louis Berson, care-şi regăsise, în aparenţă, mai mult sau mai puţin, nepăsarea sa, se mulţumi să zâmbească.

— M'aţi fi pus în curent cu lucrurile ace-

stea confidențiale, d-le ministru, dacă aţi fi avut cea mai mică îndoială asupra răspunsului meu?

— Desigur! acceptă ministrul zâmbind la rândul său. V'am desvăluit secretul, pentrucă eram sigur, că nimic nu vă va opri să vă continuați ancheta. Acum, în acest cabinet liniștit, vorbindu-vă ca de la om de inimă la om de inimă, vă spun acestea: un pericol grav, pe care nu pot să-l prevăd, dar care de trei ori și-a arătat puterea, planează asupra noastră. Vreți să uitați că sunteți ziarist și să continuați ancheta pentru salvarea țării?

Louis Berson nu-și dădu osteneală să se gândească mult.

Se ridicase în picioare în timp ce ministrul, trântit în fotoliu, îl contempla cu privirea sa pătrunzătoare. Se înclină.

— Accept, pronunță el cu entuziasm.

Ministrul îi întinse mâna.

— In acest caz, puneți-vă imediat pe lucru. Mă veți găsi oricând la cabinetul meu; și în cazurile urgente îmi puteți telefona chiar la domiciliul meu particular. Acum, trebue să mă părăsiți. Nu veți trece pe acolo, căci nu vreau să fiți văzut în mod inutil de cineva. Vă amintiți de drumul pe care l-ați făcut când l-ați urmat pe secretarul meu? Perfect. Așa dar, pe curând...

Ministrul închise ușa și voi tocmai să-l

sune pe uşier când observă că uitase deschisă casa de bani. Se apropie de birou, luă scrisorile de amenințare de pe birou şi le închise în mobila masivă de oțel.

Revenind la birou, se opri în fața ferestrei pentru a-l mai privi odată pe omul către care îşi îndreptase în mod spontan toată încrederea sa. Curtea era goală şi el socoti că vizitatorul nu avusese încă timp să iasă din clădire. Işi aprinse o țigaretă fără să piardă din vedere curtea şi lăsă să treacă câteva minute. Dar timpul trecu şi ziaristul nu apăru în raza vederei sale. Neliniştit, ministrul apăsă pe butonul soneriei care corespundea cu anticamera.

Papa Felicien intră cu pasul său săltăreț şi la trei paşi de ministru, se înclină.

— Cineva se afla cu mine în cabinetul meu şi a plecat prin ieşirea mea particulară. Aş dori să-i mai spun două cuvinte. Vrei să fi bun şi să-l chemi înapoi?

Papa Félicien se înclină adânc şi se duse să execute ordinul.

Trei minute după aceea, se întoarse anunțând că nu se afla nimeni nici pe scară, nici pe coridor.

— Portarul a precizat când a ieşit din clădire prietenul meu? întrebă ministrul.

— Portarul n'a văzut ieşind pe nimeni de mai bine de zece minute, d-le ministru.

— Este imposibil.

— D-le ministru, ştiţi prea bine cât de vigilent este portarul.

— Atunci, prietenul meu trebuie să se mai afle în minister. Te rog, du-te de-l caută.

Cu toate cercetările întreprinse, nu fu descoperită nici o urmă de a lui Louis Berson. Reporterul dispăruse ca şi Melpomés, ca prin magie.

«Să fi trecut Ameninţarea la executarea ameninţărilor? se întrebă ministrul aşezându-se la lucru.

A doua zi dimineaţa, un post-scriptum laconic adăugat la al nouălea bilet îl scoase din îndoială.

»Lupta este inutilă, citi ministrul, cel infinit disprețuit este cel mai puternic. Meditaţi la soarta dispărutului.».

Odată în plus, Ameninţarea triumfase.

CAP. IV.

AMENINŢAREA INVIZIBILA.

O singură persoană fu pusă în curent cu dispariţia inexplicabilă a lui Louis Berson: prefectul poliţiei, care primi misiunea de a ancheta cât mai discret posibil şi să nu dezvăluie presei nimic asupra acestei afaceri.

Două zile după dispariţia lui Louis Berson, ministrul de interne, care nu-şi desfăcuse decât cu o oarecare teamă corespondenţa, deabea

intrase de zece minute în biroul său şi se puse imediat în comunicare cu preşedintele Republicei.

Ii comunică că survenise un fapt nou şi că era necesar să se convoace de urgenţă Consiliul de miniştri.

Convocările fură imediat lansate şi o oră mai târziu, toţi membrii Cabinetului se găseau reuniţi la Palatul Eliseu, împrejurul mesei lungi pe care o prezida gardianul Constituţiei din 1952.

Sosit cu zece minute înaintea colegilor săi, preşedintele Consiliului avu o scurtă întrevedere cu şeful de Stat şi într'un complect acord cu el, se fixă planul de urmat în viitor. Ministrul Apărării Naţionale, îşi dădu întreaga sa adeziune.

Ceilalţi membrii ai guvernului se mai întrebau încă de motivul acestei grabnice reuniuni, atunci când nimic nu părea s'o justifice şi mulţi dintre ei, nu-şi ascundeau neliniştea. Se va termina ziua printr'o demisie colectivă sau printr'o remaniere?

In zadar, căutau să afle un răspuns depe fizionomia ministrului de Interne sau de pe aceea a preşedintelui.

Unul dintre cei mai neliniştiţi, deşi îşi masca pe cât putea teama, era ministrul Căilor de comunicaţie, d. Dugay-Baillou. Dacă preşedintele Consiliului si cea mai mare

parte a membrilor guvernului încarnau pe tipul modern şi sportiv care sfârşise prin a fi tipul tuturor oamenilor de afaceri, el realiza pe tipul clasic al politicianului din 1930-1940.

Cu pântecele său proeminent, jacheta sa prost croită, barbişonul său ascuţit şi ochii săi miopi ascunşi după nişte ochelari groşi de sticlă, făcea bucuria caricaturiştilor.

Buzunarele jachetei sale, totdeauna pline de hârtii, păreau simbolul însuşi al afacerilor mai mult sau mai puţin deochiate pe care le trata fără de ruşine.

Insfârşit, ministrul de Interne lovi în masă pentru a cere linişte şi deschizând un dosar se îndreptă spre fotoliul său.

— Aş dori să ştiu mai întâiu, începu el, dacă fiecare din colegii mei, a găsit ca şi mine, eri dimineaţa o notă asemănătoare în curierul său?

Intinse mâna şi agită o foaie din acea hârtie ordinară din care primea în fiecare zi câte un exemplar.

Fu un răspuns afirmativ unanim, în timp ce cei mai sceptici ridicau dispreţuitori din umeri.

— Scrisoarea unui nebun! desigur că fiecare a primit una. A devenit un obicein. Ei şi? Pentru aceasta era nevoie să se convoace cabinetul?

Privirea glacială pe care le-o aruncă şeful cabinetului ministerial, îi potoli ca prin farmec.

— Nu voiu reveni asupra primelor opt scrisori pe care fiecare din noi le-a primit, continuă ministrul. Trebuie să mărturisesc că la început am fost şi eu sceptic. Scrisoarea a noua, aţi remarcat cred, că avea un post-sriptum?

— Exact! interveni un sub-secretar de Stat, ca ţinea să-şi semnaleze zelul.

— Fraza aceia, continuă premierul, se referă la un tânăr ziarist, Louis Berson, care venise să mă vadă la minister. A dispărut între cabinetul meu şi curtea ministerului. De atunci, numai avem nici o ştire despre el.

— Ce-aţi spus? strigară mai multe voci deodată.

— Exact ceeace s'a întâmplat: alaltăieri, la Paris, în plină zi, un om a dispărut dela ministerul de interne. Faptul în sine este cu mult mai turburător decât vă închipuiţi! In ajun, acest om a primit o scrisoare de ameninţare. Ştiţi dela cine? Dela autorul a ceeace numiţi, în optimismul d-voastră exagerat, opera unui nebun!

— Dar pentruce această scrisoare de ameninţare? Pentru ce această răpire?

— Pentrucă tânărul ziarist în chestiune dăduse de urma problemei care pasionează Parisul de trei zile şi să regăsească pe asasinul

Melpomés şi să explice mijlocul prin care a evadat.

— Pardon, obiectă ministrul de Finanţe, dar ce raport există între această evadare şi scrisorile nebunului?

Preşedintele Consiliului ridică din umeri.

— In această privinţă, dragul meu coleg, sunt tot atât de ignorant ca şi voi toţi! Dar fie că vrem sau nu, acest raport există. Mâna care a trasat aceste rânduri ştie ce vrea şi nu de mult, a dovedit, din păcate! că posedă arme de care nu ezită să se servească.

După atitudinea preşedintelui de Consiliu, membrii cabinetului înţeleseră că s'a ajuns la punctul nevralgic al reuniunei şi că se va cunoaşte însfârşit motivul secret al acestei convocări.

Se făcu o linişte impresionantă, în timp ce preşedintele Consiliului scotea din portofoliul său o foaie de hârtie pe care toţi o cunoşteau prea bine.

— Iată, începu el simplu, nota pe care am primit-o azi dimineaţa şi care mi s'a părut destul de importantă pentru a-l ruga pe preşedintele Republicei să convoace de urgenţă Consiliul. Este scurtă şi am să v'o citesc.

«Şi în a zecea zi, infinit dispreţuitul lovi. Lecţia să fie înţeleasă sau, dacă nu, nimic nu va putea să împiedece inevitabilul. In astă dimineaţă, când va vorbi radio-ul, va suna primul glas al supremaţiei umane.»

O voce întrerupse liniştea de mormânt care urmă după citirea acestei profeţii biblice.

Era ministrul Căilor de comunicaţie care se mira că numai singur, contrar cazurilor precedente, ministrul de Interne primise această comunicare.

Etienne Gromier privi liniştit spre adversarul său.

— Pentrucă, dragul meu coleg, am dat ordin ca orice plic asemănător adresat unui ministru, să fie înmânat imediat poliţiei spre a se cerceta amprentele digitale ce s'ar putea descoperi.

Ministrul Căilor de comunicaţie isbucni:

— Şi aceasta numiţi d-voastră prerogative ministeriale? Aceasta întrece tot ce se poate imagina! Ne mai aflăm încă în epoca Consiliului de zece!?

— Interesele ţării sunt mai presus decât o satisfacţie deşartă a amorului propriu, dragul meu coleg! ripostă preşedintele consiliului păstrându-şi mereu calmul. Am acţionat dealtfel cu aprobarea întreagă a şefului nostru de Stat.

— Dar, interveni ministrul Lucrărilor publice, ca să pună capăt certei ce făcea impresia că va lua proporţii, prin ce se diferenţiază acest mesagiu de cele precedente ca să ne inspire o astfel de nelinişte? Dacă este vorba de un nebun, poate tot atât de bine să profetizeze, după cum poate şi să ameninţe.

Nu credeţi că ar fi fost mai bine să fi aştep-tat o confirmare?

Preşedintele Consiliului râse cu amărăciune.

— Va veni, n'aveţi nici o îndoială şi mai curând decât vă puteţi închipui, căci omul care a scris aceste rânduri a mai ameninţat o dată şi şi-a ţinut cuvântul. Acest om este...

Ezită ca şi cum un ultim scrupul l'ar fi reţinut, dar însfârşit se decise.

— Este omul căruia îi datorăm catastrofele dela Kiel, Spezia şi Brest.

Se făcu o linişte absolută, nimeni neavând curajul să ceară explicaţii mai ample. In-sfârşit, preşedintele Republicei întrerupse a-ceastă tensiune.

— D. preşedinte al Consiliului vă va pune în curent cu faptele care motivează acuza-rea domniei-sale.

Fără să scoată un cuvânt, ministrul de Interne extrase din portofoliul său celebrul avertisment, primul din seria pe care o cu-noaştem, avertismentul pe care-l arătase, cu două zile înainte, lui Louis Berson, şi care stabilea în mod net premeditarea.

Fără de nici un comentariu, îl trecu veci-nului său din dreapta, care, după ce luă cu-noştinţă de conţinut, îl trecu mai departe.

— Şi câţi membri din cabinet, întrebă, stă-pânindu-şi cu greu enervarea, ministrul Căi-lor de comunicaţie, au fost puşi în curent cu

acest secret, pentru prima oară bine păstrat?

— Ministrul Apărării Naţionale şi Excelenţa Sa preşedintele Republicei, atât.

— Foarte curios fel, o repet, de a înţelege solidaritatea ministerială; dar să trecem peste asta! Aşadar, catastrofele dela Kiel, Brest şi Spezia au avut un autor comun care îşi are reşedinţa la Paris şi care se pregăteşte din nou să-şi pună în aplicare maşinaţiunile sale?

— Este sensul gândului meu şi cuvintelor mele.

— Şi în ce scop toate acestea, scumpul meu preşedinte?

Ministrul de Interne se mulţumi să ridice cu milă din umeri.

— Dragul meu coleg, nu credeam să fie necesar de a vă reaminti de campaniile pacifiste care au isbucnit în Germania, în Italia şi în special în Franţa la anunţarea lansării celor trei crucişătoare. Anumiţi idealişti îşi imaginează că dezarmarea popoarelor ne-ar reîntoarce la vârsta de aur! Astăzi, necunoscutul se mulţumeşte numai să predice! Mâine, va trece la atac. Şi sunt sigur că-şi va pune ameninţările în aplicare.

Fu rândul d-lui Dugay-Baillon să ridice din umeri.

— Inginerii atribuie unor cauze naturale tripla catastrofă a crucişătoarelor.

— Este într'adevăr exact! Dar colegul meu dela Apărarea Naţională nu mă va contra-

zice dacă voiu afirma că aceste concluzii au fost adoptate cu scopul de a calma opinia publică care era prea surescitată. Adevărul este că s'a înăbuşit afacerea.

— Foarte bine. Dar, atunci spre ce tinde fiinţa, supra-omul, ca să-l numesc aşa, căruia îi datorăm aceste ameninţări? Căci presupun că are totuşi un scop.

— Nu pot să fac decât supoziţii, dar îmi pare că planul său este limpede: să obţină prin violenţă şi teamă, acea dezarmare care-i formează crezul său.

— Este un fel de nebunie furioasă.

— Din nenorocire, această nebunie este sprijinită de o forţă a cărei limite le ignorăm şi care poate oricând trece dela ameninţări la fapte.

Tot timpul cât durase această discuţie, ministrul de Interne aruncase repetate priviri asupra pendulei uriaşe stil Falliérs, care se afla deasupra căminului. S'ar fi zis că aştepta ceva.

Fără voia lui, ministrul de Interne tresări. Ce se va întâmpla? Se vor adeveri temerile sale, sau mai rău încă?

«Radio-ul, spusese mesagiul, va suna primul glas al supremaţiei umane».

Şi iată că această oră sosise.

La un semn al şefului de stat, secretarul său se ridicase şi se duse să întoarcă butonul aparatului.

Imediat vocea crainicului, răsună puternică şi limpede.

«Allo! Allo! Azi dimineaţă, la ora opt şi patruzeci şi două de minute, pe bulevardul Versailles, Paris-Nord, o cazarmă în construcţie, destinată să adăpostească pe noii recruţi aşteptaţi din Hoggar, s'a prăbuşit fără ca nimic să fi prevăzut o astfel de catastrofă. Sunt patruzeci de morţi şi cincisprezece răniţi.

«In aceiaşi oră, o parte din Domul Invalizilor s'a prăbuşit, distrugând rotonda cunoscută de întreaga lume unde se găseşte mormântul lui Napoleon. Având în vedere ora matinală, nu exista nici un vizitator, încât nu avem de deplorat nici o victimă.

«Ni se mai semnalează că şi uzina de avioane de vânătoare dela Bourget s'a prăbuşit deasemenea, distrugând opera mai multor ani de muncă încordată. Numărul victimelor nu ne este încă cunoscut.

«Aceste ştiri răspândite cu iuţeala fulgerului au produs o adâncă consternare în rândurile populaţiei care se obstinează — în ciuda asigurărilor colportate de oamenii noştri, — să vadă în aceste prăbuşiri o analogie cu distrugerea celor trei crucişătoare.»

Vocea tăcu şi brusc o linişte adâncă domni în odaie. O linişte copleşitoare, în care se auzea respiraţia agitată a oamenilor ce nu isbuteau să se convingă.

Ministrul de Interne fu acela care rupse această tăcere mormântală.

— Cred, remarcă el cu răceală, că inamicul ne-a dat o dovadă a puterei de care dispune. A trecut la atac. Dumnezeu singur ştie ce surprize ne mai rezervă ziua de mâine.

D. Dugay-Baillon fu acela care concretiză gândul fiecăruia.

— Şi ce crede de cuviinţă să facă guvernul? întrebă el lovind cu pumnul în masă ca să atragă atenţia. Ce măsuri va decreta?

Preşedintele Consiliului, care discuta cu şeful de Stat, tuşi încetişor şi răspunse:

— Ar trebui mai întâiu să ştim cu cine avem de face. Şi, până în prezent, acest detaliu esenţial ne lipseşte. Pentru moment, rolul nostru este simplu: să aşteptăm.

— Şi aceasta se cheamă a guverna! strigă ministrul căilor de comunicaţie, descheindu-şi nervos jacheta, ca şi cum s'ar fi temut să nu-l apuce un atac de apoplexie.

— Da, scumpul meu coleg, replică Etienne Gromier: trebuie să aşteptăm!

Se îndreptă spre uşe fără să ţie seama de replicele pe care le provocase apostrofa sa.

Dar ajuns acolo, se răsgândi.

— Ştiţi la cine mă faceţi să mă gândesc, domnilor? ironiză el. La un furnicar asupra căruia un inamic necunoscut loveşte cu piciorul! Mai mult calm, domnilor! Căci, din nefericire, sunt sigur că furnicarul nostru

va mai primi şi alte lovituri. Pe mâine, domnilor.

Şi fără s'o ştie, ministrul întrebuinţase singura expresie care se potrivea cu situaţia.

Un furnicar! Un furnicar ameninţat de un inamic implacabil!

CAP. V.

MISTERIOŞII ATACANŢI.

Crainicul oficial, comentând emoţia populaţiei pariziene, nu exagerase cu nimic.

Totuşi, svonurile, în cea mai mare parte contradictorii, s'ar fi potolit dacă, chiar a doua zi, n'ar fi survenit trei acidente noi.

De data aceasta fură atacate, ca să zicem aşa: anexele dela ministerul de Război (localurile în care se adăposteau serviciile de contra-spionaj); depozitul de muniţii din Rouen şi însfârşit, arhivele Invenţiilor interesând Apărarea Naţională, care suferi cel mai mult de pe urma catastrofei.

Tot Parisul era în fierbere. Fiecare discuta evenimentele şi acuza pe teroriştii şi guvernul însuşi!

In aceeaşi seară, preşedintele Consiliului conferi cu şeful Statului şi rezultatul acestei întrevederi fu o reuniune a tuturor directorilor de ziare şi a posturilor de T. S. F., care avu loc în ministerul de pe piaţa Beauvan.

Se dăduse ordin presei să treacă cu vederea ori ce accident care s'ar mai putea produce. In interesul însuşi al publicului, trebuia să se organizeze conspiraţia tăcerii.

— Ocupaţi-vă, sfătui Etienne Grommier, de extraordinara dispariţie a celebrului Melpomés. Brodaţi asupra acestui fapt tot ce vă trece prin minte ca să abateţi atenţia parazienilor dela «Marea Ameninţare».

Timp de opt zile, totul decurse în mod normal. Ministrul de Interne fu ascultat. Ziarele consacrară coloane întregi senzaţionalei dispariţii a lui Melpomés.

In acest timp, cunoscute numai de martori oculari, dar imediat înmormântate în marea conspiraţie a tăcerei, catastrofele se succedau după catastrofe.

Astfel fură distruse pe rând: celebra şcoală militară Saint-Cyr; cazarma trupelor indochineze; atelierul de torpile din portul militar din Paris; fără a mai vorbi de alte accidente, prea numeroase pentru a fi relatate.

De fiecare dată, procesul de distrugere era acelaşi: se producea o surpare de teren ce atrăgea după sine ruina clădirii vizate.

In acest timp, un svon începu să circule din gură în gură, în timp ce un nume era pronunţat cu scepticism mai întâiu apoi cu teroare: termitele.

«Nouvelles du Monde» anunţă, printr'un articol bine documentat, că singurele respon-

sabile de prăbuşirile din Paris sunt aceste curioase insecte, al căror nume se afla acum, pe buzele tuturor.

In faţa succesului repurtat prin acest număr, ministrul de Interne, care era pe punctul să suspende ziarul, preferă să numai intervină. Numai că, inspirat de el, un organ advers, «Les Temps Révolus», trecu a doua zi la atac negând pe baze ştiinţifice cele susţinute de primul ziar.

«De când există omul pe pământ, n'au existat nici odată termite în Franţa; temperatura şi condiţiunile solului fac imposibilă viaţa acestor stranii fiinţe în regiunile noastre».

Războiul se declarase.

Fără întârziere, «Nouvelles du Monde» ripostă, bazându-se pe documente oficiale care dovedeau prezenţa, în 1898, a termitelor la Rochefort şi în diverse alte puncte ale teritoriului francez.

Aceasta nu folosi decât să aţâţe verva lui «Temps Révolus».

«Dacă termitele sunt vinovate de prăbuşirile care au avut loc la Paris, dece să nu punem atunci, în mod tot atât de logic, şi catastrofele celor trei crucişătoare pe seama lor? Publicul să se liniştească. O întâmplare inexplicabilă este responsabilă de toate. Ne aflăm în faţa unui joc al destinului.»

A doua zi dimineaţa, o manşetă senzatio-

nală în «Nouvelles du Monde» atrăgea privirile tuturor curioşilor.

«Unul din cetitorii noştrii a jefuit arsenalul din Brest şi a pus mâna pe nişte piese de convingere. Eroarea nu mai este posibilă. Catastrofa celor trei crucişătoare este, într'adevăr, opera termitelor...

Şi catastrofele continuară mereu, tot atât de neprevăzute şi de implacabile, fără ca nimeni să intervină! Te simţeai în faţa unei forţe noi, contra căreia toate mijloacele vechi de luptă erau inutile. Duşmanii necunoscuţi atacau mereu, fără de odihnă.

Intr'una din zile, în timp ce Ernest La Folette, faimosul poet al Franţei, se plimba, în goană după o inspiraţie nemuritoare, prin împrejurimile Parisului, se lovi de un corp întins pe jos şi care era pe jumătate ascuns de nişte bălării înalte. Spre marea sa stupefacţie, îl recunoscu pe tânărul ziarist, Louis Berson, de care-l lega o prietenie adâncă.

La început îl crezuse mort, dar repede îşi dete seama că nu era decât adormit.

Luându-l în braţe, Ernest La Folette îl duse până la Sena unde un hidro-taxi îi conduse până la spitalul Lebrun.

De mai bine de şapte ore, Louis Berson dormea fără întrerupere, dar se aştepta dintr'un moment în altul să se trezească.

Preşedintele Consiliului nu putu să-şi reţină o exclamaţie de bucurie la această ştire.

— Insfârşit, declară el, iată că s'a întors omul care ar putea să ne informeze!

Şi pentru prima dată, după atâtea nopţi nedormite, Etienne Grommier putu să guste în deplină linişte o odihnă reconfortantă.

I se părea imposibil ca Louis Berson, în care îşi pusese toată încrederea, să nu fi rezolvat problema de care depindea salvarea Parisului.

CAP. VI.

OMUL CARE REVINE.

— Şi nu-ţi aminteşti absolut de nimic?

Louis Berson, ras proaspăt şi fumând cu voluptate o ţigaretă, clătină capul.

Şedea trântit într'un fotoliu din faţa biroului redactorului şef al lui «Nouvelles du Monde», în timp ce într'un colţ al camerei Jean Sorlin, în picioare lângă aparatul T.S.F., dirija comunicările corespondenţilor străini către diferitele servicii interesate.

— Incearcă totuşi! reluă Jean Sorlin. Este imposibil ca creerul tău, încă buimăcit, să nu-şi regăsească o parte din luciditatea sa!

Louis Berson închise ochii şi încercă, timp de câteva secunde, să-şi concentreze gândurile. Inălţând însă din umeri, renunţă.

— Nu isbutesc, zise el. Imi amintesc de tot ce s'a întâmplat înainte şi în timpul întreve-

derei mele cu ministrul; dar ceeace s'a petrecut cu mine, după ce m'am despărţit de ministru, îmi este imposibil să-mi amintesc.

— Foarte bizar! Şi nu simţi nici o durere în vre-o regiune a capului? O puternică lovitură aplicată asupra craniului, ar explica totul.

— Nu. Mă simt ca un om care se reîncarnează din nou după moarte.

— Nu pot să înţeleg care ar putea fi cauza acestei stranii amnezii.

— Un medic al spitalului Lebrun m'a examinat azi dimineaţă. A diagnosticat un surmenaj, care mi-a slăbit pentru moment memoria. Este inutil să-ţi mai spun, că nu i-am povestit decât ceeace am crezut de cuviinţă! Am neglijat să-i arăt şi cele câteva hârtii care s'au găsit asupra mea. Scrie cam mult prietenul nostru, autorul ameninţărilor anonime! Pentru a doua oară, mă onorează cu proza sa.

Louis Berson scoase din buzunar o foaie de hârtie şi o întinse redactorului şef. Acesta nu avu nevoie de o examinare prea îndelungată.

— Ah! prietenul nostru, cum îl numeşti, este fidel obiceiurilor sale: aceeaşi cerneală albastră şi aceleaşi caracteristice ale anumitor litere. In plus se mai remarcă şi aceeaşi incoherenţă a gândirii. Ce părere ai despre aceasta?

Louis Berson făcu un gest dispreţuitor.

— Mă previne că, pentru moment, se mul-

ţumeşte cu avertismentul pe care mi l-a aplicat; dar că în cazul când voiu recidiva...

— Şi semnează ca de obiceiu: «Amenințarea care nu iartă niciodată ».

— Pentru prima oară nu s'a ţinut de cuvânt, căci trăiesc. Dar este fără îndoială excepţia care confirmă regula.

In acest timp, Jean Sorlin nu încetase o clipă să examineze scrisoarea. Câteva amănunte îl preocupau.

— Este curios, sfârşi el prin a zice; există în aceste încălecări de litere, ceva care îmi pare bizar. Priveşte la partea rotunjită a lui y şi G majuscul, ai impresia unei destinderi nervoase. Uite dovada celor spuse de mine: hârtia este sfâşiată; nu pot să înţeleg, cum de n'a putut încă poliţia, care are amprentele digitale şi semnăturile tuturor cetăţenilor, să-l descopere.

Se opri brusc ca şi când ar fi fost lovit de o ideie luminoasă.

— Ştii, Berson, ce părere am despre scrisul acesta? Pot să mă înşel, dar sunt gata să-mi pun chezăşie capul că am nimerit exact: scrisul acesta aparţine unui om atins de ataxie locomotrice. Examinează aceste cuvinte! Atâta timp cât mâna trasează literele care se înlănţuie şi se continuă una după alta, totul e în regulă; dar din moment ce litera depăşeşte în sus linia, crac, mâna sare. Ce ai de spus în această privinţă?

— S'ar putea să ai dreptate. Din nenorocire însă, aceasta nu ne avansează cu nimic în cercetările noastre. Continuăm ca şi până acum să bâjbâim în întunerec.

— Dar aceasta ne reduce într'o oarecare măsură cercul probabilităţilor. Multe s'au mai petrecut în Paris în timp ce tu erai, Dumnezeu ştie unde!

— Şi nu s'a putut obţine nici o ameliorare în intervalul celor opt zile cât am lipsit eu?

— Şedinţa continuă! cum a spus nu ştiu care deputat de vârstă preistorică. Numai, că în cazul de faţă, şedinţa continuă în beneficiul atacatorilor. Te poţi convinge de altfel prin tine însuţi... Se apropie de aparatul T. S. F., manipulă acul roşu marcat «Paris» şi îl plasă pe o secţiune a cadranului pe care se putea ceti «Ştiri primite». Un declic îl anunţă că banda de aluminium pe care se înregistrau comunicările funcţiona. Apăsă pe un buton şi pe neaşteptate se auzi o voce.

«Allo! Pentru prima oară dela începutul evenimentelor actuale, termitele au început să atace localurile civile. Ni se anunţă, sub anexa Marilor Magazine Internaţionale, noi alunecări de terenuri care lasă să se presupună un nou focar de infecţie. Prefectul poliţiei se află la faţa locului şi toate măsurile utile au fost luate...

«Allo! Azi dimineaţă, la ora zece, un planşeu al Palatului din Eliseu s'a prăbuşit în sala cea mare de recepţie. Preşedintele şi familia sa fiind la ora aceea în apartamentele lor particulare, nu se semnalează decât pagube materiale. O anchetă a fost deschisă.

«Allo! Trenurile cari părăsesc Parisul au trebuit să fie dublate de eri deoarece exodul populaţiei pariziene a devenit considerabil. Nu se semnalează nici un incident».

Mâna dreaptă a redactorului şef apăsă pe un buton şi din nou se făcu linişte.

— Iată, remarcă el. Acum eşti fixat. Şi acestea nu sunt decât o parte din ştirile de dimineaţă. Adevărul este că totul merge din ce în ce mai rău. Este foarte frumos să vorbeşti de măsurile de luat! Dar ce fel de măsuri se pot lua? Şi contra cui? Până în prezent, oamenii se băteau între ei, fiecare ştiind la ce se putea aştepta. Dar astăzi, misterul este complect. Dragul meu Berson, nu sunt deloc pesimist şi am pretenţia de a nu fi un laş, de data aceasta trebuie să mărturisesc că mi-e teamă!

Străbătu biroul şi apropiindu-se de o fereastră mare, care dădea spre un bulevard, ridică perdeaua.

— Priveşte această mulţime care ascultă cu aviditate transmiterea ştirilor. Priveşte aceste feţe neliniştite şi aceşti ochi îngroziţi! Ei nu-şi dau încă seama exact de primejdia ce-i ame-

ninţă, dar încep s'o presimtă. Eri am luat ar vibuzul Concorde-Orléans în loc de a mă ser vi de avionul meu particular. Voiam să aflu părerea clasei de mijloc burgheze. Toată lu mea se adresa vecinului său ca şi cum l-ar fi cunoscut de mult timp. Aceasta, dragul meu Berson, este simptomul pe care-l găsesc cel mai alarmant! Când omul devine un animal sociabil, înseamnă că miroase o primejdie!

La un gest al redactorului şef, Louis Ber son se ridicase şi venise să privească alături de el, mulţimea adunată pe bulevard.

Nici un copil ci numai oameni şi femei. Dar ceeace susţinuse Jean Sorlin era exact: o ne linişte adâncă se citea pe feţele tuturor, fără deosebire.

Jean Sorlin lăsă să cadă la loc perdeaua pe care o ridicase.

— Şi când te gândeşti că ne pusesem atâtea speranţe în tine pentru a salva Parisul de pri mejdia care o ameninţă... Dacă creierul tău n'ar fi refuzat să funcţioneze...

Se opri brusc şi răsucindu-se pe călcâie se apropie de Louis Berson.

— Berson, cred că am găsit!

Puse o mână pe umărul colaboratorului său.

— Berson, reluă el cu o voce în care se simţea triumful, îţi spun că am găsit. Il cunoşti pe San Kar?

Neînţelegând nimic din această explozie, Louis Berson clătină capul.

— Nu? N'are nici o importanță. Îl vei cunoaște peste cinci minute. Locuiește la doi pași de aici. Trece-mi, te rog, radioul individual. Acesta lansă un cifru, așteptă câteva secunde mușcându-și buza inferioară și, însfârșit, scoase un suspin de satisfacție.

— Allo! Tu ești San Kar? Perfect! Mi-era teamă să nu fi ieșit. Dragă prietene, am nevoie de serviciile tale. Da, imediat. Aici, chiar în biroul meu. Poți să vii? Mulțumesc, atunci te aștept în cel mult cinci minute.

Agățând receptorul, Jean Sorlin îl privi pe Berson zâmbind.

— Dragul meu Berson, pot să-ți spun că, în cel mult un sfert de oră, voiu distruge zidul de granit care-ți înconjoară creerul. Și, fără voia ta, voiu afla secretul pe care nici tu nu-l cunoști.

Louis Berson, care nu se clintise de lângă fereastră, se îndreptă spre un fotoliu și se trânti comod în el. Apoi cu multă grije își alese o țigare dintr'o tabacheră de argint și o aprinse foarte tacticos.

— Dacă ar trebui să mă descarnez din nou, te rog să mă anunți, zise el ironic, căci în acest caz aș dori să iau câteva dispoziții testamentare.

Jean Sorlin îl privi drept în față și răspunse scurt și concis.

— Prin hipnotism, dragul meu! Foarte simplu!

— Nu cred să fie o ideie rea, aprobă Berson.

Şi întinzându-se mai comod în fotoliul său, începu să fumeze cu ochii închişi, gândindu-se la ceeace se va întâmpla şi la ceeace ar putea să afle.

In faţa lui, Jean Sorlin, indiferent acum la orice, îşi dicta ordinele spre sala maşinilor.

Dar, oricât voia să pară de calm, vocea avea o vibraţie neobişnuită.

CAP. VII.

LUMINĂ IN INTUNEREC.

San Kar intră, introdus de uşier, şi Jean Sorlin, care-şi terminase comunicările, ridică privirea spre pendulă.

— Cinci minute fără o secundă, constată redactorul şef. Nu ţi-ai desmiţit încă niciodată punctualitatea, San Kar. Cum se simte maestrul tău?

— Mulţumesc, bine. Sir Dulip-Sanghi nu este omul care să se lase doborât de necazuri. In picioare, în faţa lui Jean Sorlin, într'o poziţie respectoasă, San Kar, deşi îl zărise de cum intrase pe ziarist, nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.

Acesta din urmă se aplecase puţin înainte, pentru a examina pe furiş faţa hindusului printr'o oglindă aşezată în spatele redactorului şef. Voi să întoarcă capul când îşi dete seama,

cu un mic şoc dezagreabil, că ochii hindusului îşi urmăreau privirea.

«Tigrii junglei trebuie să aibe nişte ochi asemănători», gândi el. Şi încă odată, încercă să rupă contactul dar, ca şi prima oară, nu reuşi.

Şi fără ca să ştie pentruce, un vechiu fragment din Sakounthala, pe care-l învăţase de mult şi pe care-l credea uitat, îi reveni în memorie.

O sguduitură bruscă îl readuse la realitate şi se întrebă cu surpriză dacă, din întâmplare, nu adormise. Hindusul nu se clintise, ochii continuau să-l fixeze şi tăcerea continua să domnească.

— Curios că nimeni nu vorbeşte, se miră el.

I se părea că hindusul îl privea cu blândeţe şi că-i zâmbea; şi un cuvânt îi scăpă de pe buze:

«Sakounthala!»

In curând, Louis Berson nu mai văzu nimic. Sub privirea hipnotică a lui San Kar, adormise.

— Bravo! San Kar, aprobă Jean Sorlin, care în timpul celor câteva secunde cât durase experienţa, rămăsese nemişcat cu respiraţia tăiată. Hindusul se mulţumi să zâmbească.

— O nimica toată, zise el, şi un debutant ar fi reuşit. Esenţialul era ca gentlemanul să nu bănuiască că va servi de subiect. Vedeţi ce liniştit doarme? Este perfect aşa. Nu se va

opune să ne desvăluie secretul pe care doriţi să-l aflaţi, sau să primească ordinele pe care veţi dori să i le daţi.

Jean Sorlin se ridicase şi-l contempla pe colaboratorul său.

— Bietul Berson, remarcă el râzând, nu se aştepta desigur la aşa ceva!

Zâmbetul hindusului se accentuă.

— Cuvintele sunt de prisos, atunci când sună ora acţiunii.

— Inchide-i mai întâiu ochii, ordonă Jean Sorlin. Privirea sa mă jeneazâ.

San Kar, după ce-l contemplă câteva secunde, îi coborî pleoapele.

— Spuneţi-mi şi explicaţi-mi ceeace doriţi dela mine. Sufletul care se află dincolo de pragul vieţii este gata să mă asculte.

In câteva cuvinte, Jean Sorlin îl puse la curent pe hindus cu ceeace aştepta dela el.

Acesta se înclină şi încrucişându-şi braţele pe piept se gândi timp de câteva clipe. S'ar fi spus că cerea puterilor oculte să-i acorde puterea lor.

Numai după aceasta se apropie de Louis Berson.

— Tu nu-ţi mai aminteşti de nimic, începu el, dar acum trebuie să aduci aminte. Tot ceeace corpul tău a făcut, tot ceace corpul tău a putut să uite, căci este făcut din humă. Dar sufletul tău, care nu este decât lumină, este imortal. Aminteşte-ţi!

Ca şi cum acest ordin ar fi fost peste puterile sale, Louis Berson scoase un suspin adânc şi, frământându-se în fotoliul său, se răsuci pe o parte. Fără ajutorul lui San Kar, ar fi alunecat pe jos.

— Aminteşte-ţi, repetă hindusul apăsând pe fiecare cuvânt şi concentrându-şi toată puterea gândului său. N'ai uitat nimic, nu este aşa?

Buzele lui Louis Berson se mişcară uşor şi însfârşit articulară un singur cuvânt:

— Da.

— Atunci vorbeşte.

Din nou Louis Berson gemu.

Hindusul interveni iarăşi.

— Atunci eu te voiu ajuta. Lasă-te condus de mine. Apucă mâna mea şi nu-ţi fie teamă. Ai plecat de acasă, te-ai urcat într'o maşină şi ai cerut să te conducă până în piaţa Beauvan. Ai intrat la ministerul de interne şi voiai tocmai să te adresezi uşierului, când te-ai întâlnit cu un fost coleg. Prin intervenţia lui ai reuşit să pătrunzi în biroul ministrului unde ai rămas aproape două zeci şi cinci de minute. Iţi aminteşti de tot ce ţi-a spus. Ministrul te-a condus până la intrarea sa particulară şi ţi-a strâns mâna. Acum continuă.

Jean Sorlin apucă cornetul unui dictafon care se afla pe biroul său şi îl întinse hindusului. Acesta îl apropie de gura lui Louis Berson.

— Continuă, repetă hindusul. Eşti singur pe culoarul particular. Ce s'a întâmplat?

S'ar fi spus că o luptă înverşunată se dădea în spiritul lui Louis Berson. Insfârşit voinţa hindusului triumfă.

— M'am oprit câteva secunde, începu ziaristul, ca să-mi pun în ordine hârtiile pe care le arătasem ministrului. Apoi am străbătut o odaie care dădea spre un coridor...

— Şi?

— In timp ce înaintam, un văl negru îmi înfăşură capul, fui pus în imposibilitate de a mă apăra şi vârât într'un placard la câţiva metri distanţă de uşe.

— Singurul loc unde nimeni nu s'ar fi gândit să privească, remarca Jean Sorlin cu jumătate voce.

Hindusul părea că nu-l auzise.

— Vălul negru era impregnat cu o substanţă toxică?

— Da.

— Şi pe agresor, l-ai putut vedea?

— M'a atacat pe la spate şi mi-am pierdut cunoştinţa de îndată ce vălul negru mi-a căzut pe cap.

— Cât timp ai rămas lângă uşe?

— Cred că un timp destul de lung. Când mi-am revenit în fire, aveam un căluş în gură, aşa că nu puteam striga după ajutor.

— La ce oră au venit să te ridice?

— Era întunerec şi curtea ministerului era pustie.

— Ai putut să-l vezi atunci pe agresor?

— Erau doi şi mergeam între ei fără ca voinţa mea să fie capabilă să le opună rezistenţă.

— După aceea?

— M'am urcat într'o maşină care ne aştepta pe strada Faubourg-Saint-Honoré.

— Ai văzut pe ce drum a apucat maşina?

— Mi-au pus din nou vălul pe cap şi am adormit.

— Unde te-ai trezit?

— Nu ştiu.

— Incearcă de află, îţi ordon.

— Un moment. Văd aparate ca într'un laborator şi instrumente electrice.

Sunt legat pe o somieră din pânză metalică şi nu mă pot mişca. Este cald. Şi toată ziua şi toată noaptea am auzit un sgomot de motor şi o vibraţie cum n'am mai auzit niciodată. Din când în când, un om îmbrăcat într'un halat alb se apropie de o turbină care se află în fundul camerei.

— Te afli singur în odaie?

— Da! Nu! nu ştiu!

Vinele dela tâmplele lui San Kar se umflară.

— Aminteşte-ţi! O doresc!

Efortul fu încoronat de succes.

— Cineva se mai află întins pe un pat ase-

mănător cu al meu în camera vecină. Îl zăresc printr'o uşe deschisă. Este legat de maşina electrică prin nişte fire curioase care-l ţin prizonier. Îi este teamă. O teamă grozavă.

— I-ai vorbit?

— Nu. Dar îi zăresc ochii. O groază adâncă îi este întipărită pe faţă. Ajunge! Ajunge!

Corpul lui Louis Berson se cutremură, apoi recăzu, învins, din nou în fotoliu, respirând cu greutate. Era livid.

Brusc, San Kar se aplecă peste el.

— Pe acest om îl cunoşti?

Respiraţia lui Louis Berson deveni şuierătoare şi mai mult se ghici decât se auzi răspunsul său:

— Melpomés.

— Melpomés? exclamă Jean Sorlin incapabil să se mai stăpânească.

Cu un gest, San Kar îi impuse tăcere.

— Ce căuta acolo şi pentruce era reţinut prizonier?

Un tremur îl agită pe Louis Berson.

— Nu ştiu. N'am putut să înţeleg. Dar ştiu că era îngrozitor. In anumite zile, urla. Dumnezeule! strigătele sale îmi sfâşiau inima.

— Şi însfârşit, ce ţi-au mai făcut?

— Am rămas prizonier timp de ore şi zile pe care nu le-am putut socoti. Câteodată, omul cu halatul alb se apropia de patul meu şi mă contempla. Intr'o zi, au venit doi şi clă-

ținând din cap, primul a spus ceva celui de al doilea.

— Amintește-ți această frază. Sunt sigur că ai auzit-o.

— A spus... ah, îmi amintesc acuma. A spus: «Nu pe acesta. Experiența n'a reușit complect asupra celuilalt».

— Și te-au lăsat să pleci?

— Da, câteva ore mai târziu. Dar mai înainte mi-au dat să beau ceva...

— Cine?

— Femeia care-mi aducea de mâncare și care părea să fie ajutoarea celor doi bărbați.

— Continuă. Te-au silit să bei băutura și ai adormit, nu-i așa?

— Da. Când mi-am revenit în fire, mă aflam singur într'un coridor obscur ce părea săpat în mijlocul pământului. M'am ridicat și am început să înaintez. La un moment dat am ajuns la un coridor mai lung, luminat cu electricitate. Am înțeles că mă aflu pe calea cea bună.

— Astfel ai ajuns pe terenul unde ai fost descoperit adormit?

— Da.

— Binc. Asta-i tot ce-ți poți aminti? Caută în memoria ta, vreau să-mi spui tot ce știi.

— Am spus tot. Ba nu... așteaptă! Ah, îmi amintesc acuma de un lucru. De femeia. Avea niște ochi cari mă priveau fără ură. Am ccitit milă în ei și așteptam cu nerăbdare mi-

nutul când trebuia să se apropie de patul meu.

— Ai recunoaşte-o dacă ai întâlni-o?

— Nu cred.

— Dar pe cei doi bărbaţi?

— Cu atât mai puţin.

— Ai spus totul? Nu mai ştii nimica?

— Da. Femeia avea o mână de care se servea cu dificultate. Ii lipsea o falangă dela degetul mic al mânei stângi.

Din nou, Jean Sorlin nu-şi putu reţine o exclamaţie. Nu exista nici o îndoială că era vorba de aceeaşi femeie de care îi mai vorbise Louis Berson, chiar a doua zi după ancheta pe care o întreprinse în privinţa dispariţiei misterioase a asasinului Melpomés.

San Kar depuse dictafonul.

— Ne-a spus tot ce ştia, spuse el, acum suferă. Ar fi bine să-l trezesc.

Işi apropie mâna de fruntea lui Louis Berson când, sub o impulsir bruscă, Jean Sorlin îl opri.

— O secundă încă. Mi-ai spus că se află la discreţia ta şi că poţi să-i transmiţi şi ordine?

—Intr'adevăr, aşa am spus.

— Ii vei ordona să nu abandoneze cercetările până la victoria completă.

Orientalul îl privi pe Louis Berson, apoi îşi întoarse privirea spre Jean Sorlin.

— Ar însemna poate să-l trimiţi la moarte! remarcă el cu un ton de regret în voce.

— Dar în schimb poate că va salva întreaga umanitate. San Kar fă aşa cum te-am rugat.

— Facă-se voia ta!

Din nou, hindusul se apropie de Louis Berson şi încordându-şi întreaga fiinţă într'un efort suprem, îi dădu ordinul dictat de Jean Sorlin.

Sleit, tânărul reporter nu opuse nici o rezistenţă.

— Acum, trezeşte-l, zise Jean Sorlin. Numai că, aranjează în aşa fel, ca să-şi revie în fire câteva minute după plecarea ta. Aş dori ca să nu te mai regăsească aci.

Fără să răspundă, San Kar se aplecă peste Louis Berson şi ridicându-i pleoapele, făcu o serie de passe magnetice destinate să facă să înceteze acest somn de hipnoză.

— S'a făcut! zise el. Va ieşi din transă peste câteva minute. Nu mai aveţi nevoie de mine. Mă retrag.

— Mulţumesc, San Kar, declară Jean Sorlin strângând mâna hindusului. Mi-ai făcut un serviciu mare. Şi cine ştie, poate că vei fi factorul graţie căruia vom învinge flagelul.

Hindusul ridică două degete spre cer.

— Totul se află în mâinile lui Dumnezeu, enunţă el.

O clipă după aceea, ieşea din birou şi închidea uşa în urma lui.

Sprijinindu-se cu mâinile de birou, Jean Sorlin se cufundă în contemplarea tânărului său colaborator.

Sângele începu să coloreze încetul cu încetul obrajii palizi ai reporterului.

— Își revine în fire! gândi redactorul șef.

Și fără să-l piardă din ochi, se prefăcu că este absorbit cu corectarea unui articol de fond.

Un suspin adânc îi dovedi că nu se înșelase. O secundă după aceea, Louis Berson întindea brațele și însfârșit, deschise ochii.

Își reveni complect în fire și tresări.

— Pe cuvântul meu, am adormit! Și hindusul care se afla acum câteva minute aici? Și mica experiență? Oare am visat?

Jean Sorlin, care surâdea, clătină capul și Louis Berson se sperie.

— Totuși experiența a avut loc, dragul meu Berson, remarcă Jean Sorlin cu placiditate. Esti obosit?

Louis Berson voi să se ridice și isbuti cu mare greutate.

— Sunt frânt de oboseală.

— In acest caz, vei lua ceva ca să te refaci, căci am nevoie de întreaga ta atenție și energie imediat!

Se apropie de un dulăpior ascuns după raftul bibliotecei, scoase două pahare și turnă două doze masive de whisky.

Intinse un pahar colaboratorului său și

luându-l pe celălalt îl ridică la înălţimea ochilor săi.

Louis Berson îl imită şi după ce goli băutura, zise:

— Acum, te ascult!

Jean Sorlin clătină din cap.

— Apropie-ţi puţin fotoliul şi ia acesta.

Louis Berson ascultă şi apucând receptorul dictafonului pe care i-l întindea redactorul şef, îl duse la ureche.

— Acum, ascultă!

Apăsă pe un buton şi răsturnându-se comod în fotoliul său, începu să urmărească pe trăsăturile colaboratorului său impresiile pe care le produceau revelaţiile dictafonului.

Cât timp funcţionă aparatul, nici un muşchiu nu se clinti de pe faţa tânărului reporter.

Insfârşit discul se opri şi Louis Berson depuse receptorul.

— Ei? întrebă Jean Sorlin.

Louis Berson se cutremură ca şi cum s'ar fi trezit din somn.

— Am impresia că m'am trezit dintr'un vis! declară el. Dar pentru ce toate acestea?

— Ai, în orice caz, răspunsul la ancheta pe care o faci: ştii ce s'a întâmplat cu Melpomés, evadatul dela Santé.

Louis Berson ridică din umeri.

— Evadatul! N'ar fi mai bine să spunem că l-au răpit pentru că aveau nevoie de un om pentru a încerca o experienţă groaznică? Dar,

încă odată, ce vrea să însemne toate acestea? Nu suntem doar nebuni? Ne aflăm doar în anul 1987.

Redactorul şef fluieră încetişor.

— Da, dar aruncă puţin o privire afară. Sau toată lumea este nebună, sau un nebun mai nebun decât toţii se amuză distrugându-ne nervii! Nu uita că eşti singurul, care te-ai găsit faţă în faţă cu el.

Louis Berson tresări:

— Adevărat! Omul lui Melpomés şi omul ameninţărilor, sunt una şi aceeaşi persoană! Dar atunci...

Se opri în mijlocul frazei.

— Dar atunci, reluă el mai încetişor, eu îl cunosc pe omul care ameninţă Parisul cu distrugere! L-am văzut! Am pătruns în ascunzătoarea lui! Ah! acum îmi amintesc de trăsăturile sale şi de vocea sa...

— Poate! lăsă să cadă Jean Sorlin cu neglijenţă. In orice caz, omul nu era singur; mai există colaboratorul său şi deasemenea, dacă nu greşesc, acea femeie în ochii căreia ai citit regretul! Nu-ţi aminteşti dacă era frumoasă?

Louis Berson roşi şi clătină capul. Jean Sorlin continuă.

— Ai în privinţa ei un semnalment: parti-

cularitatea falangei degetului mic dela mâna stângă. Dacă, din întâmplare, îţi revine ideia să urmăreşti din nou această urmă...

Dintr'o săritură, Louis Berson fu în picioare.

— Dacă mi-ar veni ideia să urmăresc această pistă? Crezi oare că am cea mai mică intenţie s'o abandonez?

— Ar fi scuzabil după pericolul pe care l-ai înfruntat.

Louis Berson lovi cu pumnul în birou şi fără ca să mai fie poftit îşi turnă un pahar plin cu whisky pe care-l goli dintr'o dată.

— Şefule, declară el calm, cred că întâmplarea m'a pus pe urma celei mai mari afaceri a tuturor secolelor. Trebuie s'o regăsesc pe femeia cu degetul tăiat, căci prin ea voiu avea firul conducător care mă va duce la Melpomés mai întâiu şi apoi la călăul său care nu este altul decât nebunul care ameninţă *Civilizaţia!* Trebuie să mă găsesc faţă în faţă cu el, pentru a-i putea smulge secretul. Incepând din seara aceasta, şefule, mă pun pe lucru şi îţi dau cuvântul meu că nu mă voiu opri decât după victorie... sau după moarte.

— Mai există şi o a treia eventualitate, tot atât de posibilă: să iei locul lui Melpomés pe patul său electric! remarcă Jean Sorlin cu placiditate.

— Nimic nu mă va putea opri.

— Fie, dar mai întâiu trebuie s'o găseşti

pe fiinţa aceea amabilă pe care aí botezat-o atât de poetic: «femeia cu degetul tăiat». Intr'un oraş mare ca Parisul, sarcina nu-ţi va fi prea uşoară.

— Mai există şi întâmplarea, lansă Louis Berson.

Jean Sorlin păru de acord cu tânărul reporter.

— Poate că ai dreptate, Berson. Am căutat să te abat dela acest proiect căci văd că te ameninţă prea multe pericole; dar siguranţa ta m'a cucerit. Incep să cred că vei triumfa.

Louis Berson strânse mâna care i se întinse.

— Şi eu sunt sigur! In orice caz, «voiu avea onoarea de a fi încercat să salvez umanitatea de un flagel necunoscut încă».

— Berson, pronunţă Sorlin, privindu-l drept în faţă, este periculos ceeace vrei să încerci. Fii prudent. Nu ezita niciodată să apelezi la mine şi ţine-mă în curent cu toate faptele şi gesturile tale. Acum, Dumnezeu să te binecuvânteze şi să-ţi acorde victoria! Ce frumoase coloane vor apare în fruntea ziarului nostru! Văd de pe acum mutra plouată a confraţilor tăi.

Uşa se închise în urma lui Louis Berson şi reporterul ieşi în stradă.

— Să auzim ultimile ştiri! îşi zise el în timp ce un «haut-parleur» intra în acţiune.

«Allo! proclamă vocea. Noi alunecări de te-

renuri s'au constatat la Notre-Dame ca şi la Teatrul Odeon. Alte trenuri s'au pus în circulaţie pentru a asigura plecarea călătorilor. Până în prezent, nu se semnalează nimic anormal prin gări».

Un murmur străbătu prin mulţimea adunată să asculte.

«Haide, se gândi Louis Berson, am impresia că a sosit timpul să mă pun în ţinuta de campanie: căci pentru a mă amuza...

Şi făcându-şi drum prin mulţime, se îndreptă, pe o ploaie măruntă ce începuse să cadă, spre cartierul Auteuil unde se afla apartamentul său de burlac. In aceeaşi oră, preşedintele Consiliului convoca pentru a doua zi, în biroul său, pe prefectul Poliţiei şi pe şefii Statului Major. Situaţia devenise destul de gravă...

CAP. VIII.

TANARA CU DEGETUL TAIAT.

Etienne Gromier, cu mâinile la spate, se plimba în lung şi în lat prin biroul său. Aşezaţi în jurul unei mese mari, se aflau: prefectul poliţiei, directorul Laboratorului municipal, guvernatorul Parisului şi generalul şef al Statului-Major. O conferinţă importantă, un adevărat consiliu de război, avea loc.

Insfârşit, ministrul de Interne, care se oprise în faţa ferestrei, se întoarse.

— In general, declară el, ameninţarea devine mai gravă din oră în oră şi noi nu suntem mai avansaţi ca în prima zi.

Directorul Laboratorului municipal se crezu în mod direct cel vizat.

— Am făcut tot ce ne stă în putinţă, d-le ministru, prin injectări ale solului şi prin emisiuni de gaze. A întrebuinţat agenţii cei mai tactici. Rezultatele n'au corespuns nici pe departe cu aşteptările noastre.

— Nici noi n'am fost mai fericiţi, vorbi şeful Statului major, în lupta noastră cu explozibilele contra flagelului.

Ministrul de Interne reîncepu să se plimbe.

— Şi vă imaginaţi că aţi făcut totul, spunând aceasta?

Generalul şef al Statului Major ridică din umeri.

— Am încercat tot ce ne stă în putinţă, zise el. Şi în afară de soluţia de a arunca Parisul în aer, nu ştiu ce am mai putea face!

— De acord! Dar trebuie să găsim un remediu cu orice preţ. Nu putem lăsa ca situaţia să se agraveze. Aveţi ultimele ştiri din noaptea aceasta?

Prefectul poliţiei scoase o hârtie din servietă.

— Sunt rele, domnule ministru. Focarele de infecţie ni se semnalează aproape în toate

sectoarele. Un fapt este curios, pare că numai monumentele vechi sunt atacate. S'ar spune că se respectă casele particulare, fapt asupra căruia am ţinut să se insiste prin presă.

Etienne Gromier nu răspunse nimic. Ar fi putut, dacă voia, să distrugă cu un cuvânt această frumoasă iluzie, se abţinu însă la timp. Işi duse mâna la frunte, ca şi cum ar fi vrut să alunge un coşmar, şi se întorse spre prefectul Poliţiei.

— Unde aţi ajuns cu cercetările în privinţa lui Melpomés?

Prefectul poliţiei schiţă un zâmbet slab.

— Cercetărie continuă, d-le ministru. Oamenii mei nu prea înţeleg de ce în circumstanţe atât de grave, se mai pierde timpul cu această afacere. Etienne Gromier încruntă din sprâncene, dar nu-şi dădu pe faţă gândul său ascuns.

Cu un zâmbet la comandă, reluă:

— Aceasta amuză publicul, scumpul meu perfect, şi de aşa ceva avem nevoie în împrejurările de faţă. Credeţi-mă pe mine: căutaţi-l pe Melpomés. Faceţi tot posibilul ca să-l regăsiţi. Dacă mi-l aduceţi viu, pot să vă asigur de gratitudinea şi recunoştinţa guvernului.

— Voiu încerca, suspină prefectul. Deşi rapoartele oamenilor mei îmi dau puţine speranţe. Individul pare că s'a volatilizat. Dar, cine ştie, poate că întâmplarea ne va ajuta!

— N'o aşteptaţi. Provocaţi-o; este mai important decât vă imaginaţi. Etienne Gromier se opri şi, apropiindu-se de masă, se sprijini.

— Domnilor! trebuie să contribuiţi cu toţii prin toate mijloacele, ca să ridicaţi moralul populaţiei pariziene. Ţin să fiu ţinut în curent cu toate măsurile pe care le veţi lua. Conted pe d'voastră pentru a duce la bun sfârşit sarcina pe care v'am încredinţat-o. Domnilor, şedinţa s'a terminat.

Fiecare se ridică şi ieşi după ce strânse mâna ministrului. Cum prefectul plecă ultimul, Etienne Gromier îl reţinu.

— Melpomés! vă rog, să mi-l găsiţi pe Melpomés!

Rămas singur, ministrul de Interne, îşi prinse capul între mâini şi se cufundă în gânduri.

... In acest timp, Louis Berson, purtătorul tuturor speranţelor, nu pierduse nici un minut. Chiar de a doua zi dimineaţa, după întrevederea sa cu redactorul şef şi cu San Kar, se puse pe lucru.

Trebuia să regăsească o femeie care avea o falangă mai puţin la degetul mic al mânei stângi.

«Dacă ar fi fost din naştere, raţionase el, nimic n'ar fi fost mai simplu. M'aş duce la biroul de identitate, unde legea obligă pe fiecare cetăţean sau cetăţeană să-si lase ampren-

tele digitale. Din nenorocire, lucrul nu este chiar atât de simplu. Am declarat doar categoric în expunerea mea că tânăra persoană se servea cu dificultate de mâna sa şi că voiu descoperi ceva. Să nu ne mai gândim la rană, era de dată recentă. Deci, nimic de făcut de partea aceasta.

«Să inspectez registrele spitalelor? Hm! Cere prea mult timp şi ar fi problematic să obţin vreun câştig».

Şi Louis Berson, fatalist ca toţi oamenii din acea epocă, se lăsă în seama zeului atât de mult lăudat de Jean Sorlin: Hazardul.

Se hotărî totuşi să facă o vizită portarului dela închisoarea Santé.

Cu ajutorul a câtorva ţigări, reuşi să câştige încrederea desăvârşită a gardianului.

— Desigur, începuse acesta, îşi amintea perfect de toate persoanele care au venit să-l vadă pe Melpomés în ajunul evadării. Mai întâiu, a venit un individ din acelaş mediu social ca şi asasinul. Dar acesta n'a rămas prea mult. Apoi a urmat femeia şi însfârşit pretinsul funcţionar de minister. Ah! acesta...

Berson întrerupse scurt vorbăria cu care-l ameninţa şi-l întrebă:

— Ce gen de femeie?

— O tânără fată.

— Foarte tânără?

— Intre optsprezece şi douăzeci de ani. De talie mijlocie şi sveltă.

— Drăguță? Urâtă?

— Mai curând drăguță. Deși, știți, nu i-am prea dat atenție. Regula este foarte severă și apoi... am șaizeci și șapte de ani. Așa că înțelegeți...

Louis Berson isbucni într'un hohot de râs și apoi, jucându-se cu tabachera, continuă :

— Mi se pare că era rănită?

— Oh! nu este cuvântul exact! Rănită ar fi fost dacă sângera.

Mâna prezenta doar o rană cicatrizată. Vârful degetului mai era încă roz.

— La care mână? La dreapta?

— Ah! nu! La stânga. Mi-a cerut un toc și cerneală ca să scrie niște adrese și i-am văzut mâinile.

— Și ce fel de impresie ți-a făcut? Din ce categorie socială crezi că face parte?

— Pe legea mea, nu cred să fi aparținut genului de femei cari vin să viziteze pe condamnați. Mai repede aș susține că era o studentă.

Louis Berson încruntă din sprâncene. Informația putea să-i fie folositoare.

— Dece? Avea vre-o insignă universitară?

— Nu! Avea niște caiete și cărți și cum trecuse de vârsta liceului, am conchis...

Louis Berson îl bătu prietenește pe bătrân pe umăr.

— Eşti formidabil. Locul d-tale nu este la poarta închisorii Santé!

— Unde atunci? mormăi omul. Înăuntru?

— Nu, la poliţia judiciară ca inspector! Ai fi fost cel mai bun detectiv şi Melpomés s'ar fi trezit din nou între patru ziduri. Apropo, termitele nu vă ameninţă şi pe voi, aici?

— Nu.

— S'ar spune că asasinii nu sunt deloc privilegiaţi! La revedere şi pe curând.

Făcu un mic salut amical cu mâna şi, după câteva secunde, se regăsi din nou pe bulevardul Arago. O clipă fu tentat să se îndrepte spre locul unde fusese descoperit de Ernest La Folette şi să încerce să descopere drumul pe care-l făcuse în transă.

Nu persistă însă mult timp în această ideie. Işi consultă ceasul şi văzu că, grăbindu-se, putea să mai ajungă încă la Sorbona înainte de terminarea cursurilor. Ceeace-i spusese portarul despre cărţile şi caietele fetei, îi părea o indicaţie bună. Şi apoi, în absenţa absolută a oricărei urme, cel mai mic punct de plecare era providenţial.

— Să vedem, raţionă el. Până acum am căutat o femeie cu un deget tăiat. Este destul de vag. In prezent, câmpul se restrânge. Femeia este tânără, de talie mijlocie, sveltă şi probabil studentă. Nu l-am întrebat de culoarea părului. Dar este frumoasă!

Lucru curios, acest din urmă gând îi era foarte plăcut.

Orologiul bătu ora unsprezece când ziaristul păşi pragul Sorbonei. Zări un afiş lipit de un stâlp şi se apropie. Nimerise bine. Era nomenclatura cursurilor şi conferinţelor care trebuiau să aibe loc în cursul trimestrului.

Dela început, îndepărtă literatura, filosofia şi limbile străine. Ştiinţele? Da, aceasta trebuie să fie şi fără îndoială electricitatea. Dar care ramură? Şi aici problema era destul de vastă. Reciti metodic afişul şi, incapabil să se decidă, luă hotărârea cea mai înţeleaptă: va merge în fiecare zi la un alt curs.

Işi notă pe un carneţel ora lecţiilor şi amfiteatrele unde aveau loc şi hotărît să nu piardă nici un minut se îndreptă spre sala unde unul din maieştrii ştiinţei moderne profesa cursul de electricitate interplanetară.

Pe un coridor lung, o placardă agăţată de o uşe îi atrase atenţia.

O ceti mecanic şi se opri brusc.

«Vibraţiile în univers» era scris acolo. «Despre cuvinte şi despre gândire considerate din punct de vedere al vibraţiilor. De d. profesor Heyman, Luni, Miercuri şi Sâmbăta dela unsprezece la douăsprezece».

Supunându-se unei impulsiuni împinse uşa şi intră.

Se trezi într'un amfiteatru mic în care se

aflau cincisprezece persoane printre care se numărau şi patru sau cinci cerşetori care veniseră să guste puţină odihnă şi căldură.

Louis Berson era gata să plece, când observă că profesorul fixase privirea asupra lui. Temându-se să nu pară nepoliticos, rămase.

Se aşeză într'o bancă şi scoţându-şi carnetul se prefăcu că ia notiţe.

In faţa lui, singură într'o bancă, se afla o fată care lua notiţe cu repeziciune, ca şi cum ar fi stenografiat cuvintele profesorului.

La un moment dat, în timp ce termina de scris o pagină, printr'o greşeală câteva foi căzură pe jos. Louis Berson se aplecă ca să le strângă. I le întinse şi cu o mişcare a capului ea îi mulţumi fără ca să întoarcă privirea.

«Ştiinţa personificată!» şopti încetişor Louis Berson.

Era totuşi gata să se ridice şi să se îndrepte spre amfiteatrul unde se ţinea cursul de electricitate interplanetară când simţi cum inima încetează ca să-i mai bată.

La început, clipi din ochi ca să se asigure că nu se înşeală. Zărise mâna stângă a tinerei fete şi auricularul acestei mâini se termina cu un deget de mănuşe, care nu era complect; îi lipsea prima falangă.

Din fericire, atentă la explicaţiile savantului profesor Heyman, ea nu ridică fruntea. Aceasta permise lui Louis Berson să-şi regăsească calmul şi sângele rece.

După primul entuziasm, dealtfel, urmase duşul rece al îndoielii.

Femeia din faţa lui răspundea pe de o parte la semnalmentele date; dar cine-i dovedea că avea de aface cu aceea pe care o căuta?

Aşteptarea nu fu lungă. Profesorul Heyman îşi termină cursul comparând vibraţiile gândului cu vibraţiile parfumului şi profetiză că nu este departe epoca când şi una şi alta vor putea fi înregistrate şi înţelese de om.

Câteva aplauze salutară aceste cuvinte şi profesorul Heyman, strângându-şi hârtiile, ieşi excortat de uşier.

Primul, Louis Berson îşi părăsi locul, îndreptându-se spre ieşire. Acolo se opri în faţa uşii pentru a-şi lega şiretul dela pantoful său.

Toată lumea părăsise amfiteatrul în afară de fata şi de tânărul reporter.

Când ajunse lângă el, acesta se ridică brusc ca şi cum s'ar fi temut să nu-i împiedice drumul şi se scuză zâmbind.

Tânăra deveni foarte palidă şi nu-şi putu stăpâni un strigăt care-i scăpă depe buze.

Zâmbetul lui Louis Berson se transformă într'o expresie de regret.

— Oh! domnişoară, se scuză el, v'am speriat?

Ea clătină capul, regăsindu-şi sângele rece, în timp ce o roşeaţă subită îi invada obrajii.

Louis Berson se aplecă şi-i ridică cartea pe care o scăpase.

— Mulţumesc, domnule, zise ea zâmbind la rândul ei.

Şi luând cartea, făcu un mic salut şi plecă.

Numai era nici o îndoială posibilă acuma. Era chiar femeia care-l îngrijise în timp ce se afla prizonier şi deasemenea femeia care, în ajunul răpirii lui Melpomés, venise la Santé.

Fusese recunoscut, de asta era siguri turburarea ei o trădase.

«Ar fi timpul să mă pun pe lucru, îşi zise el, dacă nu vreau să pierd urma».

Repezindu-se în direcţia opusă, care îi permitea să ajungă mai înainte la ieşire, se rostogoli peste nişte trepte şi în câteva secunde se trezi lângă monumentul lui Dante.

Ascuns după un copac, Louis Berson o zări pe tânăra fată ieşind din Sorbona şi, după ce privi la dreapta şi la stânga, se îndreptă spre strada Saint Jacques pentru ca imediat s'o cotească în spre strada Soufflet.

Ziaristul se urcă într'un taxi care trecea şi porni în urmărirea fetei care o apucase de data aceasta spre stânga pe bulevardul Saint Michel.

Berson aşteptă ca să se îndepărteze câteva

sute de metri, înainte de a da ordine şoferului.

— Bine, domnule! consimţi acesta din urmă, care credea că are de aface cu un îndrăgostit.

Intre timp, tânăra fată ajunse la capătul bulevardului Saint-Michel şi o apucase spre dreapta.

«Asta-i bună! se întrebă Louis Berson, mirându-se, oare din întâmplare? O văzu continuându-şi drumul spre Faubourg Saint-Jacques.

«Bulevard Arago! se sperie Louis Berson. Oare se duce din nou la închisoare?

Ziaristul văzu înălţându-se zidăriá impozantă a închisorii Santé şi zâmbi gândindu-se cât de mare era întâmplarea care-l ducea exact la punctul de unde plecase.

«Până unde mă va conduce? se întrebă el.

Ajunsă în faţa închisorii, în dreptul străzii Jean Dolent, fata se opri şi intră într'un pasagiu care ducea spre nişte grădini.

«25 strada Jean Dolent! notă Louis Berson. Oare locuieşte aici, sau vine să vadă pe cineva?»

Se decise să folosească excelentele dispoziţiuni ale şoferului său. Acesta era încântat de ocazia care-i permitea să faciliteze o intrigă de dragoste.

— Numele tinerei persoane şi informaţiuni? In două minute le veţi avea, domnule.

Cele două minute însă se transformară în zece, dar, când reapăru, își ștergea gura și schimba salutări cordiale cu ocupantul lojei portarului.

— Iată ceeace doriți să aflați, domnule! începu el punând motorul în mișcare. Micuța se numește Viviane Dermoz. Studentă la Sorbona. Înțeleaptă ca un înger. Locuiește singură. Ocupă un mic apartament la parter. Apartamentul numărul cinci. Are nouăsprezece ani și jumătate și acum șase luni a suferit un accident la mâna stângă. N'a vrut să se ducă la un spital și s'a îngrijit singură. Pare că și-a tăiat degetul mic cu nu știu ce fel de instrument. Atât am putut să aflu. Sunteți mulțumit?

— Cum naiba ai putut să afli atâtea lucruri într'un timp atât de scurt?

— Bah! șefule, am spus portarului că este vorba de un îndrăgostit. Dacă aș mai fi băut încă un păhărel de vin, mi-ar fi povestit viața intimă a fiecărui locatar în parte.

— Admirabil!

— Și acum, unde mergem, șefule?

— Adevărat, nu m'am gândit la aceasta. Acasă la mine, strada Charles Derennes 4, în cartierul Auteuil.

Louis Berson închise ochii. Avea nevoie să-și pună gândurile în ordine. Dar ceva îl

făcu deodată să isbucnească într'un hohot de râs vesel.

Tânăra fată, pe care întreaga poliţie a Parisului o căuta cu asiduitate, locuia chiar în faţa închisorii.

Hotărât lucru, hazardul când se amestecă într'o afacere devine cel mai nostim umorist posibil.

CAP. IX.

SCHELETUL ŞI MÂNA OMULUI.

Louis Berson porni la atac fără de nici un plan stabilit de mai înainte. Odată în plus, se decise să lase totul în voia hazardului.

Nu luase nici precauţiunea să-i telefoneze lui Jean Sorlin, ca să-i anunţe că descoperise o urmă şi că spera să scoată la lumina zilei, peste puţin, nişte ştiri senzaţionale.

Părăsind deci în liniştе cartierul Auteuil, Louis Berson se înfundă în inima Parisului.

Calm în aparenţă, dar destul de conştient de primejdia care îl pândea, tânărul ziarist rătăci pe străzi căscând gura pe la vitrinele diferitelor magazine.

Ajuns în dreptul pasagiului în care dispăruse fata, în dimineaţa aceia, bătu la uşa por-

tarului şi întrebă dacă d-ra Viviane Dermoz este acasă.

I se răspunse — cum dealtfel se şi aştepta — că domnişoara tocmai ieşise.

— Ce ghinion, replică el. Trebuia să-i fac o comunicare! Aş putea s'o aştept? Nu ştiţi dacă va lipsi mult?

Ar fi plătit mult pentru a obţine răspunsul ce-i fu dat gratuit: «D-ra Dermoz când iese seara, — ceeace se întâmpla cam de trei ori pe săptămână, — nu se întoarce niciodată înainte de zorii zilei».

— Cred că doarme la o prietenă! continuă portarul privindu-l pe Louis Berson, pentru ca să vadă efectul cuvintelor sale.

Louis Berson schimbă discuţia şi întrebă pe portar dacă d. Monencourt se afla acasă.

Era un astronom dela Observator şi Louis Berson remarcase că locuia în unul din micile pavilioane dela numărul 25 strada Jean-Dolent. Află că acest om de moravuri austere era într'adevăr acasă şi că locuia în pavilionul numărul 4.

— In acest caz, mă duc să-i spun bună seara, declară el. Nu vreau să fi venit chiar degeaba.

Nu se opri însă în faţa uşii care purta numărul 4, şi unde locuia omul sferelor cereste, ci, continuându-şi drumul, se opri în dreptul grădiniţii care aparţinea atelierului numărul 5.

Trecu dintr'o săritură bariera, aşteptă câteva secunde fără să se mişte şi fiind sigur că nu fusese auzit, se apropie cu paşi uşori de uşe.

Işi lipi urechea de broască şi ascultă. Apartamentul era gol. Incercă să deschidă uşa dar nu reuşi. Era încuiată. La doi metri şi jumătate deasupra solului se afla o fereastră deschisă.

Fu o chestiune de mai puţin de două minute ca să se caţere sus şi să pătrundă într'o odaie neocupată.

Tresări la sgomotul căderii sale şi rămase nemişcat. I se păru că aude un sgomot de paşi şi inima îi bătu cu putere.

Râse de teama sa. Erau paşii sergentului de serviciu care se oprise în faţa uşii.

Aşteptă totuşi ca să plece înainte de a porni în explorare. Agentul se putea să ştie că locatarul lipseşte şi vederea luminei i-ar fi părut suspectă.

Insfârşit, celălalt îşi reluă rondul şi Louis Berson, după ce trase perdelele, învârti comutatorul şi aprinse lumina.

Simţi un nou şoc şi crezu că fusese atras într'o cursă în care căzuse prosteşte. Un om îmbrăcat cu halat albastru şedea la o masă, cu capul drept şi cu braţele întinse în faţa lui. La a doua privire descoperi adevărul: omul nu era altceva decât unul din acele schelete cum se găsesc la studenţii în medicină şi

halatul era un kimono aruncat deasupra.

— Stranie tovărăşie pentru o tânără fată! gândi Louis Berson apropiându-se de masă; şi bizar sistem de a instala un schelet. Această amabilă persoană, face să-mi îngheţe sângele în vine.

Resorturi bizare legau într'adevăr membrele scheletului de trunchiu şi totul dovedea, că se încercase să se facă o articulaţie cât mai perfectă.

Louis Berson se apropiă ca să studieze mai bine această înscenare macabră, când aplecându-se peste sugativa pe care se aflau întinse braţele, făcu o constatare care îi tăie respiraţia: pe masă se afla un flacon cu cerneală, o pană de gâscă ce servea de toc de scris şi alături... se aflau nişte hârtii şi plicuri. Ori, această cerneală era albastră, plicurile galbene şi hârtiile din calitatea inferioară ce-i era foarte cunoscută. «Exact ca scrisorile prin care Amenințarea, îşi anunţa flagelul», se gândi el.

Louis Berson avu nevoie de câteva secunde ca să-şi poată veni în fire. Se aşteptase să facă câteva descoperiri interesante, dar nici o secundă nu se gândise la aşa ceva. Cu ce demon, cu chip de fată, avea de-aface? Privi în jurul său. Dacă ar fi existat un telefon, ar fi comunicat imediat lui Jean Sorlin că-l descoperise însfârşit pe autorul scrisorilor de ame-

ninţare! Şi acest autor, era tânăra fată!

Dar ce dovadă avea că descoperise într'adevăr pe autorul scrisorilor ?

Işi aminti de cuvintele lui Jean Sorlin:

— Autorul, declarase redactorul şef, este un om atins cu siguranţă de o paralizie locomotrice. Aşadar, un om uzat şi de o oarecare vârstă. Nu uita aceasta.

Şi iată că în locul acestui om, descoperise pe o fată ce nu trecuse încă de douăzeci de ani !

— Sunt nebun! gândi Louis Berson, dar atunci, cine-i?

Se apropie de o altă masă care se afla la celălalt colţ al camerei. Descoperi nişte note stenografiate — probabil acelea pe care le luase la cursul profesorului Heyman — şi câteva cărţi de ştiinţă şi caiete.

Nu era nimic suspect în toate acestea, aşa că Louis Berson îşi îndreptă atenţia asupra restului camerei. Nu descoperi însă nimic care să-i trezească cea mai mică bănuială. Atelierul era foarte sumar mobilat. Era gata să se urce pe o mică scară de lemn, care conducea spre o galerie, când auzi din nou un sgomot de paşi.

Temându-se ca să nu răzbească afară vreo rază de lumină, întoarse comutatorul şi începu să se urce pe scară.

«Voiu găsi desigur un comutator acolo sus,

gândi el. Dar mai întâiu să se îndepărteze sergentul».

Ajuns sus, se aplecă pe balustradă, când un sgomot nou îl alarmă.

De data aceasta sunetul părea că vine chiar din atelier. Trase cu urechea şi ascultă cu atenţia încordată. Reuşi însfârşit să localizeze sgomotul. Venea dinspre parchet, ca şi cum cineva ar fi sgâriat pe dedesubt sau ar fi făcut un efort asupra scândurilor.

Era gata să râdă de alarma sa şi să pună totul în sarcina şoarecilor. Dar zâmbetul îi îngheţă pe buze.

O trapă pe care nu o remarcase, se ridica încetişor; şi urcând o scară, un om apăru.

Cu toate eforturile făcute, nu-i putu vedea decât spatele.

mână ţinea o lanternă electrică, care lumina partea de jos a corpului.

Insfârşit se degajă din deschizătură şi închizând trapa, plimbă fascicolul de lumină în jurul său.

Louis Berson se trase cât mai mult în umbră şi pierdu astfel ocazia de a vedea faţa omului.

Acesta din urmă se îndreptă spre masa la care veghea scheletul. Trase un scaun şi se aşeză alături de el la stânga.

Intrigat de această manevră, Louis Berson

nu pierdea din ochi nici un amănunt.

Il văzu pe necunoscut punându-şi pălăria alături pe un scaun şi cum îşi freca mâinile rânjind. Il văzu apoi cum apucă o foaie de hârtie şi pana de gâscă.

Mâna lui Louis Berson alunecă încetişor spre un buzunar al pantalonului în care se afla un revolver.

Il va lăsa pe mizerabil să scrie o nouă scrisoare de ameninţare şi după ce va termina îl va scoate din luptă cu un glonte în braţ. Bestia ticăloasă căzuse în cursă. Nu însemna oare sfârşitul flagelului?

Dar gesturile omului nu fură acelea la care se aştepta Louis Berson. Il văzu muiând pana în cerneală şi strecurând-o între degetele scheletului. Fixă apoi acest toc improvizat cu un dispozitiv care-l intrigase când cercetase aparatura care susţinea scheletul. Aşeză apoi foaia de hârtie în aşa fel ca să fie menţinută de greutatea celeilalte mâini. După ce termină aceste preparative curioase, Louis Berson, care nu-şi credea ochilor, îl văzu apucând cotul articulat şi manevrându-l încetişor, îl conduse de sus în jos şi dela stânga spre dreapta. Louis Berson ştia, acum, dece scrisul avea acele particularităţi curioase.

Nu mâna unui om scrisese toate misivele, ci mâna unui schelet, revenit ca să zicem aşa, din împărăţia morţilor, ca să lanseze

amenințarea sa celor vii și întregei civilizații umane.

Scrisoarea dură un timp destul de lung, dar Louis Berson era prea absorbit ca să-și dea seama de aceasta...

Deodată lumina se stinse și ziaristul își dete seama, într'o tresărire, că era prea târziu ca să mai tragă.

Incercă să scruteze obscuritatea, dar nu reuși să distingă nimic.

Auzi cum se ridică trapa și cum recade cu un sgomot mat. Înțelese că se afla din nou singur în atelier.

Mai aşteptă câteva minute, apoi coborî și aprinse lumina.

Scheletul se afla în același loc, dar în fața lui se găsea acum un plic galben lipit care purta această adresă: «D-lui Etienne Gromier, președinte al Consiliului de miniștri, la ministerul de interne».

— Așadar, ea nu scrie scrisorile, ci le pune numai la cutia poștală! conchise Louis Berson.

Și, din nou, începu să râdă cu acel râs care, în ciuda pericolelor, vedea partea comică a lucrurilor. Sergentul se oprise din nou în fața ușii și schimba acum câteva cuvinte cu un coleg de serviciu.

Și la numai zece metri de ei se aflase omul care amenința Civilizația!

Louis Berson, care stinsese lumina și se afla

lângă schelet, găsea toate aceste coincidenţe atât de nostime, încât uită pericolul şi ameninţarea tragică care plana asupra lui.

CAP. X.

IN PRAGUL MISTERULUI.

Sgomotul unei chei în broască îl trezi pe ziarist din toropeala sa. Se făcuse ziuă, şi pe pavajul sonor al străzii Jean Dolent camioanele treceau într'un sgomot infernal. Putea să fie ora şase şi jumătate dimineaţa.

Toată noaptea, dela plecarea misteriosului necunoscut, Louis Berson o petrecuse, ascuns într'un colţ al galeriei, cu simţurile încordate şi cu mâna pe revolverul său. Dar nimic nu se mişcase şi tête-à-tête-ul cu scheletul se continuase până'n zorii zilei. Acum, ascuns după un şal spaniol, aştepta sosirea aceleia care avea să facă lumină asupra marelui secret.

Louis Berson ezitase mult timp asupra conduitei de urmat, dar însfârşit optase pentru planul care convenea mai bine spiritului său combativ. O va aştepta pe tânăra cu degetul tăiat şi acolo, în faţa scrisorii acuzatoare, o va demasca şi îi va smulge adevărul.

Şi ea se afla acum în prag!...

Auzi cheia învârtindu-se în broască şi o secundă după aceia, zări lumina străzii.

Văzu pe tânăra fată închizând uşa, trăgând zăvorul şi apropiindu-se de o oglindă.

Fără să-şi scoată pălăria şi pardesiul se îndreptă spre masă, luă scrioarea şi ceti adresa.

Ascuns după şal, Louis Berson, care spiona fiecare din gesturile ei, crezu că sosise momentul să-şi desvăluie prezenţa.

Ridicându-se încetişor, cu o voce limpede şi hotărâtă pronunţă aceste cuvinte:

— Da! O nouă scrisoare de ameninţare! Prin ce poştă vei face de data aceasta să ajungă la destinaţie?

Strângând scrisoarea la piept, se întoarse brusc şi făcând faţă spre galerie, scoase un strigăt de groază .

Deabea atunci îl zări pe Louis care, cu revolverul în mână, cobora scara.

— Dumneata? strigă ea surprinsă. Dumneata? Dar ce doreşti dela mine?

Louis Berson se îndreptă spre ea.

Ea se dete înapoi, galbenă ca ceara, şi se sprijini de perete, gata să-şi piardă cunoştiinţa.

Louis Berson zâmbi ironic.

— Sunt fericit că cel puţin de astădată, binevoiţi să mă recunoaşteţi. Ea tresări înţelegând greşeala pe care o săvârsise si încercă s'o repare.

— Nu sunteţi studentul pe care l-am întâlnit eri la Sorbona şi care mi-a adunat hârtiile?

Louis Berson se înclină zâmbind; şi ea crezu partida câştigată.

— Spune-mi, ce cauţi aici? Este nedemn că m'ai urmărit şi te-ai introdus nu ştiu cum, în camera mea. Pleacă sau strig după ajutor.

Se îndreptă spre uşă şi el o lăsă să traverseze întreg atelierul înainte de a răspunde.

— Poate că nu sunt numai tânărul student, pronunţă el, pe care l'ai întâlnit la cursul profesorului Heyman. Poate că sunt ceva mai mult!

Ea se opri şi Louis Berson continuă:

— Cred că ne-am mai întâlnit... în altă parte.

Ea se răsuci pe câlcâie şi reporterul fu isbit de alterarea trăsăturilor ei.

— Ce vreţi să spuneţi?

— De exemplu, când am fost prizonier alături de... Melpomés!

Fata scoase un ţipăt şi, ducându-şi o mână la gură, îl contemplă ca un animal hărţuit. Îşi reveni însă repede şi cu o voce pe care se forţă s'o facă naturală, zise:

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Plecaţi imediat, sau pun să fiţi arestat.

— Nu, declară el încetişor. Pentrucă de îndată ce o veţi face, voiu spune agentului să ia scrisoarea pe care o strângeţi la piept

şi care este adresată d-lui Etienne Gromier, preşedintele Consiliului de miniştri. Sunt sigur că d. prefect al poliţiei va fi încântat s'o cunoască pe tânăra care aruncă aceste scrisori la poştă şi de a afla felul cum sunt ele scrise.

Louis Berson numai avu timpul să continuie. Fata se prăbuşi neînsufleţită pe covorul atelierului.

— Asta îmi mai lipsea! mormăi tânărul reporter.

O întinse pe un mic divan şi îi umezi tâmplele cu puţină apă. Ea îşi reveni în fire şi deschise însfârşit ochii.

— Mulţumesc! murmură ea cu un zâmbet slab.

Dar dându-şi imediat seama de situaţia în care se afla, îl respinse brusc, cutremurându-se.

— Ah! Pentruce? Pentruce? repetă ea. Cine sunteţi şi ce doriţi dela mine?

— Dar, pentru Dumnezeu, domnişoară, poate că această întrebare ar trebui să v-o pun eu! Vedeţi că planurile cele mai bine puse la punct îşi au câte odată micul lor defect. Mi-am amintit şi... iată-mă!

Continua să ţină revolverul în mână şi ea, întinsă pe sofa, îl privea cu nişte ochi stranii, în care, altădată, el crezuse că citeşte mila.

Fu pe punctul de a vorbi, dar preferă să tacă.

— Apropo, întrebă el, cum se simte Melpomés?

Ea se aruncă asupra lui şi el crezu că voia să-i smulgă arma din mână, dar se mulţumi să-l apuce de umăr şi să-l scuture.

— Tăceţi! Tăceţi! Nu vedeţi că este groaznic?

El se liberă şi se aşează pe divan.

— Aş dori să ştiu, ce fel de experienţă se încearcă asupra lui în acest moment?

Ea nu răspunse, dar Louis Berson remarcă cum trăsăturile ei se contractau.

Brusc, el trecu la un alt subiect.

— Spuneţi-mi, vă rog, d-voastră scriţi această corespondenţă cu ajutorul acestui colaborator puţin atrăgător? Desigur, că este destul de comod pentru a deruta poliţia. Dar vedeţi că şi acest mic truc nu este chiar infailibil. Cine a avut ideia? D-ta sau ceilalţi doi?

Simţi că nimerise bine, căci la ultimul cuvânt, fata se cutremură şi nu răspunse nimic.

— Care ceilalţi? isbuti ea, însfârşit să articuleze cu greutate. Nu mai există altcineva aici. Sunt singură stăpână pe acţiunile mele.

Louis Berson o întrerupse scurt.

— Oh! nu spun că nu sunteţi responsabilă de actele d-voastră, deşi aceasta mai rămâne de dovedit. Spun numai că există un...

Altul. Vorbesc de acela care se află acolo jos, care ridică trapa şi care...

Nu-şi termină fraza, căci, înăbuşindu-şi un strigăt, tânăra sărise asupra lui şi încercă să-i smulgă revolverul.

Timp de câteva secunde, luptară în tăcere; însfârşit el isbuti s'o stăpânească şi apucând-o de mâini, o aruncă pe divan.

Ea se prăbuşi şi rămase nemişcată. El continuă:

— Regret că nu l-am putut doborî cu un glonte de revolver. Sper că voiu mai avea ocazia să-i văd faţa!

Dacă Louis Berson ar fi privit fata, ar fi fost impresionat de schimbarea care se producea în înfăţişarea ei. Părea că se trezeşte dintr'un coşmar.

Dar Louis Berson, care contempla scheletul, nu văzu nimic. Când îşi întoarse din nou privirea spre ea, nu întâlni decât o mască de nepătruns.

— D-ta eşti însărcinată să duci scrisorile la poştă? Ştii desigur ceeace ele conţin. Frumoasă îndeletnicire pentru o fată tânără!

«Este drept că nu te poţi aştepta la altceva... dela paznica lui Melpomés.

— Tăceţi! Tăceţi! pronunţă ea cu o voce slabă. Nu-mi pomeniţi de acest nume! Ii aud strigătele! Este groaznic!

El crezu că va vorbi şi se aplecă spre ea.

— Dar atunci, dacă suferiţi, spovediţi-vă! Spuneţi-mi adevărul!

«Ce-au făcut cu Melpomés? Pentruce aceste scrisori? Pentru ce acest mister care pare opera unui nebun?

Ea clătină capul.

Louis Berson se înfurie.

— Nici mie nu vreţi să vă destăinuiţi, care v'am regăsit şi care deţin în mâna mea firele acestei tenebroase afaceri? Astă seară chiar, am să vă arestez complicii. Atunci, va fi prea târziu pentru a mărturisi şi a vă salva. Nu mă veţi convinge nici odată că sunteţi de acord cu aceia cari au deslănţuit flagelul asupra Parisului. Lăsaţi-i să-şi urmeze soarta. Nu pot să mai scape.

Crezu că va sări din nou asupra lui.

Ea se ridicase, lividă, fremătând şi cu pumnii strânşi; vorbi, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu-i adevărat! Ei sunt mai puternici ca oricare dintre voi şi-i servesc, pentrucă aşa vreau şi pentrucă îi admir. Dacă vor crede că a sosit momentul, vor pune din nou mâna pe d-ta. Numai că de data aceasta vă vor ucide şi nu veţi mai avea pe nimeni care să vă apere.

Louis Berson o privi cu răceală.

— Cu alte cuvinte, de data aceasta, nu mă voiu mai bucura de protecţia d-tale?

Ea tresări.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic! Imi amintesc numai de ochii d-tale şi de felul cum mă priveai când te apropiai de patul meu.

— Nu înţeleg ce vrei să spui? reluă ea. Dar pleacă odată! Pentru ce mă torturezi? Ce v'am făcut?

Louis râse amuzat.

— Mie? Nimic! Numai că există scrisoarea şi restul. Aceasta vreau s'o clarific.

Ea ezită o clipă şi păru că se decide.

— Dece nu vrei să înţelegi că-ţi este în joc viaţa? Nu vei putea să le reziști. Ei sunt mai puternici şi vor distruge totul în calea lor.

— Totul? întrebă Louis Berson, care-şi mască neliniştea sub un surâs ironic.

Ea reluă cu o voce mai aspră.

— Totul, Parisul, Franţa, civilizaţia şi chiar omenirea însăşi! Ce contaţi în balanţa lor? Te vor ucide sau te vor prinde spre a experimenta pe d-ta cum fac acum pe Melpomés. Voiu tace: dar fugi!

Louis Berson se gândi o secundă. Aceasta îi părea prea grav şi prea încărcat de subînţelesuri. Se hotărî să uzeze de şiretenie şi ridicând din umeri păru să se decidă.

— Fie, zise el, voiu pleca. Ştiu că vrei să mă salvezi pentru a doua oară. Ne-am înţeles, te voiu părăsi.

— Mulţumesc, murmură ea simplu.

Ea străbătu camera pentru a se duce la uşe, dar el o opri.

— Ah! nu pe acolo.

Ea se întoarse.

— Prin grădină? Cum doreşti.

El clătină din nou capul.

— Nu? Atunci pe unde?

Cu mâna, el arătă spre covorul sub care se deschidea trapa.

— Pe acolo!

— Eşti nebun! bâlbâi ea.

— Pe acolo! repetă Louis Berson foarte calm. Dacă nu, chem agentul... şi cum o vrea Dumnezeu!

Ea rămase o clipă fără să răspundă.

— Este o laşitate ceeace faceţi! pronunţă ea cu o voce joasă. Laş şi nebun. Nu ştii ce se află acolo jos!

— Tocmai pentru că vreau să aflu, ţin să cobor pe acolo.

— Nimeni n'a mai fost. Nici chiar eu; şi dacă vor afla...

— Oare mă vei trăda?

Ea se îndreptă sub insultă.

— Vă atrag atenţia că vă duceţi la moarte sigură sau la ceva mai rău încă!

— Mai curând sau mai târziu, n'are importanţă! Lasă-mă să ridic trapa.

Ea se agăţă de el. Louis Berson o domină cu privirea sa calmă.

— Ştiu că tot ce fac este o nebunie, dar o fac prosteşte. Nebunia mea este cu atât mai mare, cu cât rămâneţi aici şi puteţi da alarma. Dar sunt acţiuni pentru care trebue să ai curajul ca să le faci; şi apoi îmi amintesc de ochii d-tale. Am încredere.

Ridicase covorul şi întredeschise trapa.

Nemişcată, ea îşi ţinea privirea fixată pe parchet.

Susţinând cu o mână trapa, începu să coboare. Auzi un pocnet surd deasupra capului său. Se închise trapa. Aprinzându-şi lanterna electrică continuă să coboare ca şi cum s'ar fi dus la plimbare.

...In camera pe care o părăsise, tânăra fată continua să stea nemişcată. Rămase astfel mult timp. Insfârşit păru că se trezeşte din toropeală. Scoţând scrisoarea din corsajul ei, reciti adresa şi punându-şi pălăria şi pardesiul se pregăti să iasă. Lipsi numai câteva minute. După ce se întoarse, se urcă pe galerie şi deplasând un tablou scoase dintr'o ascunzătoare un telefon fără fir. Manevră un ac fixat pe un cadran de oţel şi aşteptă. O secundă după aceea, începu să sune o soneric mică, ataşată la aparat.

— Allo! declară ea cu o voce cât se poate de liniştită. Nimic de semnalat. S'a făcut. Nu veni astăzi. Nişte zidari repară casa.

Undeva, — foarte departe, sau foarte aproape — o voce întrebă dacă nu se teme că vor veni să lucreze şi la ea.

— Nici un pericol, răspunse ea surâzând. Nimeni nu intră niciodată la mine. Sunt o gardiană bună.

Şi salvându-l prin această minciună pe Louis Berson pentru a doua oară, depuse telefonul în ascunzătoare şi-şi împreună mâinile într'un gest instinctiv de rugăciune.

Căci în acest moment, Louis Berson se îndrepta spre ţara Misterului.

Ea însăşi nu ştia nimic despre această ţară In schimb îi era teamă... pentru el.

CAP. XI.

IN ŢARA AMENINŢAREI INVIZIBILE.

Un lucru îl frapă pe Louis Berson de îndată ce înaintă în subterană câteva sute de metri: o umezeală grea domnea pretutindeni Înţelese că se afla în acea parte a catacombelor interzisă publicului, din perioada prăbuşirilor datorită imobilelor prea grele. Nu regăsea însă atmosfera pe care o respirase în celelalte catacombe. Acolo era rece, aproape frig, pe când aici domnea o temperatură care părea să crească din minut în minut. Un miros acru şi puternic îl înăbuşea, fără însă să-i provoace cea mai mică neplăcere.

Cunoscând punctul de unde plecase, căută să se orienteze cu ajutorul unei mici busole, dar trebui să renunțe. Cotiturile subteranei erau prea capricioase și nu corespundeau deloc cu marele artere care se aflau în aer liber.

O tăcere de moarte îl înconjurase la început, dar pe măsură ce înainta, începu să audă un sgomot straniu. Părea să vină de departe și producea un fel de șuerat continuu, care semăna cu sforăitul unei turbine.

Se opri ca să asculte cu mai multă atenție și avu impresia că alte sgomote se amestecau cu primul.

— Nu poate să fie o mașină umană! gândi el. Totuși cum se explică acest sunet și această căldură?

Își reluă drumul și, la o cotitură, remarcă un lucru care-i scăpase la început.

Dealungul zidurilor se întindeau tuburi transparente rotunjite ca și acelea care îmbracă firele electrice și cari erau făcute dintr'o substanță cum nu se întrebuința în nici o industrie.

Louis Berson examină cu atenție aceste curioase conducte.

«S'ar spune că este ciment, sfârși el prin a zice. Dar, pentru prima oară, văd fire electrice în ciment! Cine să se fi amuzat să înșire kilometri întregi din aceste fire? Cu atât mai mult cu cât zidul este stricat.

Voind să fie mai lămurit, scoase briceagul din buzunar şi încercă să obţină un fragment din curiosul material. La început nu reuşi. Dar, însfârşit, după ce sgâriase suprafaţa şi o lovise cu o piatră, parveni să facă o breşă.

Spre marea sa uimire, tubul era gol.

«Nici un fir conductor? Dar atunci la ce serveşte?»

Contemplă tubul spart şi pietrele de care era aplicat, când, pe neaşteptate, un cap straniu apăru în deschizătură.

Nu se vedea nimic din corpul bestiei, dar aspectul acestui cap protejat de un fel de scut de corn, şi înarmat cu o pereche de cleşte grele, asemănătoare cu aceia a homarilor, avea ceva atât de satanic încât Louis Berson, fără de voie, se dete un pas înapoi.

Alte capete apărură, privindu-l, cu corpurile lor ascunse în interiorul conductei şi neprezentând în afară decât cercul armelor lor defensive.

Louis Berson privi ca vrăjit aceşti ochi diabolici.

Alte insecte apărură; şi după munca lor metodică, era uşor de văzut că reparau spărtura.

O lumină se făcu în creerul reporterului, care exclamă fără de voie:

— Termite!

Surescitat în punctul cel mai înalt posibil, se aplecă înainte pentru a privi mai bine pe

aceşti adversari pe care-i vedea pentru prima oară faţă în faţă, dar se dete repede înapoi.

Cu un şuierat ascuţit, două insecte ,ale căror diferenţe faţă de fraţii lor nu le remarcase şi care aveau un fel de trompă asemănătoare perelor de cauciuc ale farmaciştilor, îl împroşcară cu un lichid vâscos şi câteva picături îi căzură pe degete.

In acelaş timp, toate insectele cu cleşte îşi agitară capetele lor grele şi făcură să se audă acelaşi şuierat ascuţit.

In această subterană obscură, efectul fu îngrozitor.

«Termite! repetă Louis Berson încetişor. Mă aflu în ţara termitelor şi acest sgomot, de a cărui origine nu-mi puteam da seama, este limpede acum. Este sgomotul giganticului furnicar care se află pe undeva prin apropiere şi ale căror colonii, mărindu-se fără încetare, ameninţă să ruineze Parisul. Să fi pus mâna, din întâmplare, pe cauza flagelului şi să fi găsit însfârşit soluţia?»

Nu îndrăzni să răspundă la această întrebare si se cufundă în contemplarea muncii de refacere.

Apăraţi de soldaţii înarmaţi cu foarfece şi cu trompă, lucrătorii munceau doi câte doi. După ce recunoşteau cu antenele lor — căci erau orbi — locul de reparat, unii depuneau

pe spărtură o picătură de materie brună expulzată din corpul lor; deasupra căreia alţii depuneau imediat un grăunte de nisip. Această muncă repetată la infinit, făcea să se refacă cu o viteză uimitoare tunelul conductor.

— Admirabil! exclamă Louis Berson, uitând că se afla în faţa celei mai mari primejdii care ameninţase vreodată civilizaţia.

Socotind că văzuse destul, ziaristul îşi continuă drumul.

Numeroase galerii se deschideau în faţa lui, dar el porni fără teamă şi fără ezitare drept înainte. Avea drept ghid un adevărat fir al Ariadnei: reţelele tunelului care se întindeau dealungul zidurilor şi care convergeau toate spre acelaşi punct.

Cu cât înainta, cu atât şi căldura devenea mai puternică.

Sgomotul devenise atât de puternic, încât făcea impresia că se afla într'o sală cu maşini.

Mirosul acru, pe care Louis Berson îl remarcase la început, continua să se simtă mereu.

Voi să se oprească pentru a medita asupra acestei probleme, când, pe neaşteptate, scoase un strigăt.

Ajunsese într'un fel de rotondă vastă şi

spectacolul era destul de curios pentru a explica stupoarea sa.

Unde se afla ? Sub Paris? Sau trecuse fără să-şi dea seama pe o altă planetă?

Se gândi la astronomul la care pretinsese în ajun că se duce, şi se întreba dacă nu visează. Dar nu! Era treaz. Ceeace avea în faţa lui nu era rezultatul unui groaznic coşmar. Continuă să privească şi inima îi bătu cu putere.

Ocupând întreg spaţiul, se aflau o serie de construcţii, nişte terase suprapuse şi din care unele dispăreau în întunericul bolţei. Pe o înălţime de aproape cinci sau şase metri se ridicau nişte turnuri, ce prezentau nişte deschizături în formă de ferestre. Făcea impresia că te afli în vreun oraş din legendă pe care-l lovise degetul necruţător al Destinului. Unele din aceste turnuri evocau oraşe în ruină pe malul Rhinului, în timp ce altele aminteau de sgârie-nourii new-yorkezi. Erau un amestec de arhitectură ce părea născocită de mintea unui nebun. Şi la bazele acestor palate fantasmagorice se terminau tunelele care brăzdau zidurile.

Totul era alb cenuşiu, de o albeaţă de ciment, care la lumina palidă a lămpii părea mai fantomatic încă.

Louis Berson îşi reţinu respiraţia.

— Marele furnicar! pronunţă el cu o voce joasă.

Indrăzni să facă un pas spre furnicarul cel mai apropiat şi să-l atingă cu degetul. Fu mirat de duritatea pereţilor săi. Numai explozibilele ar fi fost în stare să-l distrugă.

— Şi Statul nostru Major, gândi el, care este atât de mândru de cazematele noastre betonate! Ce lecţie ne administrează acest furnicar!

Işi continuă explorarea sa, când un şuierat nou îl opri pe loc.

Indreptă lumina spre acel punct şi văzu că nu se înşelase. Intr'o deschizătură — o gură de aerisire, fără îndoială — două capete înarmate cu niste clesti teribili, făceau de gardă.

Apărându-se cu mâinile, se aplecă să examineze, mai îndeaproape, deschizătura.

Trebui să se dea înapoi în faţa valului de aer cald care-l bi'ciui.

«Iată aşadar, gândi el, explicaţia temperaturei. Insectele dela tropice, termitele, au nevoie de o căldură constantă. Negăsind-o la faţa locului o fabrică ele însele. Şi noi ne mândrim cu civilizatia noastră! Ce nebunie! Totuşi omul este stăpânul lumii! Omul va triumfa!

O voce, care părea că vine din fundul întunerecului, îi aduse răspunsul:

— Omul este pierdut. Zilele sale sunt numărate. O eră nouă începe.

Turburarea lui Louis Berson fu atât de mare, încât scăpă lanterna din mână.

Timp de o clipă îşi reţinu suflarea, întrebându-se dacă nu visează. Apoi, aplecându-se, ridică lampa electrică. In cădere lanterna se stinsese, dar apăsând pe buton, Louis Berson scoase un suspin de uşurare. Ii fusese teamă să se găsească singur în întunerec cu această voce.

Indreptând fascicolul de lumină spre locul de unde venise vocea, făcu câţiva paşi înainte. Deodată tresări şi rămase nemişcat.

La câţiva metri în faţa lui, un om şedea pe un bloc de piatră, cu privirea fixată drept înainte şi părea că nu-şi dă seama de ceeace se petrece în jurul lui,

Insfârşit, bătrânul, care avea părul alb şi un halat de infirmier, dădu primul semn de viaţă.

— Pierdut! pierdut! repetă el întinzând mâinile. S'a făcut! Mâine, va succeda o altă civilizaţie dela sine.

Creierul lui Louis Berson, paralizat pentru o clipă, îşi regăsise luciditatea sa, dar omul nu-l lăsă să plaseze nici un cuvânt şi reluă:

— Cine eşti şi ce cauţi aici? Ah! înţeleg, eşti dintr'aceea care vin să caute adăpost lângă învingătorii lor! Nu face nimic! Semnul îngerului distrugător, se află pe pământ. Până la ultimul — eu chiar şi «El» — toţi vor dispare şi se va sfârşi cu rasa umană!

Isbucni într'un astfel de râs încât Louis

Berson crezu că are de aface cu un nebun. Dar cine era bătrânul? Ce căuta acolo? Şi cine era acest misterios «El» ?

Bătrânul ridicase mâinile spre cer şi cu un ton profetic lansă aceste imprecaţiuni:

— O! rasă umană, rasă blestemată, care ai avut totul şi care n'ai ştiut să profiţi de nimic! Iată mâna misterioasă care scrie pe zid: «Manel» ai fost găsit prea uşor. Tekel: ai fost judecat şi ai fost găsit vinovat. «Phares: vei fi aruncat în neant şi urma ta va dispare. Soarta ta a fost pecetluită!

Termină aceste blesteme cu un hohot de râs strident. Louis Berson îşi astupă urechile cu mâinile.

— Destul! Destul! strigă el.

Vocea sa parveni până la creierul bătrânului.

— Ai dreptate, ajunge! Să nu profanăm misterul, pentrucă aici el se prepară, dar ce apoteoză când omul va fi alungat pentru totdeauna de pe planetă! Soarele, care apune acolo sus, va fi roşu ca sângele.

«In curând planeta va fi pustie şi calmă. Oamenii care-i turbură liniştea nu vor mai exista.

Turburat fără de voia lui, Louis Berson voi să reacţioneze.

— Şi când se va întrona această eră de aur? întrebă el cu brutalitate.

Bătrânul coborî vocea şi-i făcu semn să facă la fel.

— Nu-i auzi? Sunt gata de atac. Sunt atât de numeroşi, încât nimeni nu-i poate număra. Ascultă! Nu auzi sgomotul mării în furtună. Ascultă! Ascultă!

Subjugat de aceste cuvinte, Louis Berson, trase cu urechea.

— Este sgomotul care anunţă moartea civilizaţiei! hohoti bătrânul. O civilizaţie nouă renaşte. Omul trebuie să dispară, cum au dispărut atâtea alte rase, înaintea lui!

— Termitele? întrebă Louis Berson, neştiind dacă trebuia să râdă sau să-l ia în serios pe bătrânul nebun.

— Da, termitele care erau stăpânii pământului cu milioane de ani înaintea omului şi care au reuşit să se perpetueze creând un organism social cum n'a mai existat nici odată pe glob. Priveşte! Văd cum va fi planeta în viitor: un furnicar imens. Nici un om. Pacea va domni pentru totdeauna.

— Dar pentru ce? întrebă reporterul care începu să bănuiască că, după această nebunie aparentă se ascundea un colţ al misterului.

— Pentru că un om a voit-o, reluă bătrânul. El a isbutit ceeace nimeni n'a reuşit încă. A aruncat o punte între civilizaţia lor şi a noastră.

— O punte? se miră Louis Berson.

Bătrânul îl apucă de braţ şi îl atrase spre un furnicar.

— Da, o punte! Priveşte. Un soldat veghează la intrarea tunelului, în timp ce muncitorii activează. Un om a deslegat misterul insectei. Şi de «aceasta», va muri umanitatea! Trebuie ca rasa noastră să dispară. «El» o vrea!

— Dar cum poate să conducă atacul lor? Doar nu este Dumnezeu. Nu are puterea să comunice cu regina acestor fiinţe inferioare!

— Ba poate! Nu ştii că totul în natură este o vibraţie? Şi mai mult ca orice, gândul? El a ridicat acest văl. «El» înţelege ceeace ei spun, după cum ei înţeleg ceeace «El» le porunceşte!

Louis Berson îşi aminti de cursul profesorului Heyman. Totul se explică acum.

Bătrânul continuă din nou:

— Pentru ce oare undele gândirii celui mare şi a celui infinit mic să fie diferite? Acelea de care se servesc oamenii oare nu sunt receptionate de toate posturile pe orice lungime de undă? Vocea devine inutilă atunci când lucrează gândul. Eu creiez! strigă bătrânul deschizând larg braţele. Totul se prăbuşeşte în jurul meu. Dar ce importanţă are? Aş putea să mor şi eu, dar în schimb îl voi fi egalat pe Dumnezeu.

In culmea delirului, bătrânul se ridicase şi se pierdu în întuneric.

...Un fluerat lansat de trei ori în depărtare îl trezi pe Louis Berson din reverie. Instinctiv, stinse lanterna şi apucă revolverul. Din nou se auzi un fluerat şi lătratul unui câine răspunse.

— Voiu fi obligat să angajez o luptă? se întrebă Louis Berson. Un om, în întunerec, nu m'ar putea descoperi, dar un câine...

Lătratul se pierdu însă în depărtare şi tânărul ziarist respiră uşurat.

Nu avu nici o dificultate să-şi regăsească drumul. Firul Ariadnei întins de inamic îl conducea.

Ajunse la trapă şi o deschise. Camera era goală.

Zări un bileţel înfipt între coastele scheletului. Luă hârtia şi o ceti.

«Rupe de îndată ce vei citi acest bileţel. Caută de distruge orice urmă a trecerei tale pe aici. Nu ştiu ce ai descoperit, dar mi-e teamă. Te conjur, fugi cât mai este timp. Ştiu că nici un obstacol nu-i va opri».

Louis Berson reciti biletul şi fu pe punctul de a-l rupe. Se răsgândi însă şi-l vârî într'un buzunar al vestonului. Privi împrejur şi, clătinând din cap, se îndreptă spre uşe.

O secundă după aceea se afla în stradă. Se urcă într'un taxi ce trecea şi după ce dete adresa ziarului său, se întinse într'un colţ al maşinii şi adormi.

Trecuseră aproape patruzeci şi opt de ore de când nu se odihnise şi chiar în faţa primejdiei, natura îşi cerea drepturile ei.

CAP. XII.

MOARTEA TURNULUI EIFFEL,

Numai exista nici o îndoială posibilă. Termitele atacau Turnul Eiffel. Deşi se dăduse ordin ca ştirea să fie ţinută în secret, totuşi la ora prânzului. nu exista om în tot Parisul care să nu ştie că Turnul era ameninţat.

Un discurs radiodifuzat al noului preşedinte de Consiliu, d. Dugay-Baillon, aduse oarecare calm în inimile cetăţenilor, fără a putea prezice totuşi vre-o ameliorare în starea critică a Turnului.

Două zile trecură astfel între alternativa speranţei şi a fricei şi se ajunse la acel fatal 4 Iunie, care trebuia să aibe. în lumea întreagă, un răsunet formidabil.

In aceeaşi dimineaţă, Louis Berson, care-şi petrecuse toată noaptea să-şi pună la punct raportul asupra călătoriei sale în ţara termitelor, se decise să se ducă personal, spre a-şi da seama de starea în care se afla Turnul.

In ajun, avusese prin telefon fără fir o convorbire lungă cu Jean Sorlin şi acesta din urmă îi împărtăşise temerile sale.

«Să ataci Turnul, explicase el, este o lovi-

tură de maiestru din partea inamicului. Cum ţi-am mai spus zilele trecute, Turnul este simbolul civilizaţiei noastre. Să-l distrugi, înseamnă să atentezi în mod ireparabil asupra moralului nostru!

Plecat de dimineaţă, Louis Berson se îndreaptă mai întâiu spre Leul din Belford. Era ora când tânăra cu degetul tăiat se întorcea acasă şi, fără să şi-o mărturisească, sperase să o poată întâlni şi să-i vorbească. Fu decepţionat şi după ce rătăcise la întâmplare prin cartier, se hotărî, zâmbind, să nu-şi mai piardă timpul.

Un lucru îl frapase cât se plimbase prin cartierul Santé: pustietatea absolută a străzilor şi liniştea de mormânt care domnea. Făcea impresia că te afli într'o cetate adormită, într'un oraş mort.

Louis Berson puse la început totul în sarcina orei prea matinale, dar ajungând pe bulevardul Montparnasse, îşi dete seama de realitate.

Aici, mulţimea era mai numeroasă. Dar, lucru curios, în loc să se încrucişeze în toate sensurile, cum era şi natural, toţi păreau că se îndreaptă spre aceeaşi direcţie.

Nimeni nu vorbea, şi acei care totuşi schimbau câteva cuvinte între ei, o făceau cu o voce joasă, aproape în mod confidenţial.

Louis Berson se lăsă dus de curent. Văzu

oameni din toate clasele sociale. Dar nici unul nu dădea vre-o atenţie vecinului său. Numărul femeilor şi copiilor era deasemenea impunător.

«Ce-ar zice această mulţime, dacă ar şti că nu numai Turnul este ameninţat cu dispariţia, ci ei înşişi, toată Franţa şi civilizaţia întreagă? îşi zise el în gând.

Trecând prin faţa Camerei deputaţilor, zări soldaţi în ţinută de campanie şi cu măşti contra gazelor.

Nu se putu împiedica să ridice din umeri cu milă.

«Şi ei cred că au luat toate măsurile în contra mulţimei furioase! Iată o greşală pe care Etienne Gromier n'ar fi comis-o niciodată.

Ridică capul, intrigat de un murmur ce creştea şi înţelese.

Se zărea silueta impunătoare a Turnului Eiffel.

O voce se înălţă şi o frază fu lansată, reluată imediat de toţi.

— Se apleacă! Se apleacă! Priviţi! S'ar spune că va cădea.

Louis Berson ridică capul si fu mişcat fără de voia lui.

Turnul se aplecase în mod net pe o parte.

Sub turn, o secţie de geniu şi generalul guvernator al Parisului, înconjurat de numeroşi ofiţeri şi de civili, lucrau cu febrilitate.

Din minut în minut, injectau substanţe toxice şi gaze asfixiante în sol, dar după atitudinile şi gesturile lor, se vedea că rezultatele nu corespundeau deloc aşteptărilor.

Ca la un semnal, mulţimea tăcu. Se făcu o linişte momântală. Marea tragedie a secolelor se apropia de sfârşit.

O oră, apoi două trecură, fără ca să se petreacă nimic deosebit.

O speranţă vagă cuprinse mulţimea, care aştepta cu sufletul la gură groaznicul eveniment.

Poate că datorită măsurilor grabnice luate, se va putea evita catastrofa! Cine ştie? Poate că pentru prima oară duşmanul va fi învins!

Dar pe la ora 3 şi 45 de minute, aceste ultime iluzii fură distruse. Se auzi un scrâşnet sinistru şi unghiul pe care îl descria turnul cu solul, scăzu. Turnul mai făcuse un pas spre moarte.

Un strigăt de groază, ieşit din toate piepturile mulţimii adunate, răspunse la acest sgomot sinistru. Instinctiv, mulţimea se trase înapoi.

Era tradiţia ca în fiecare zi, la ora cinci,

Turnul să radiodifuzeze operele unuia din maeştrii muzicii moderne.

In ziua aceasta, ca deobiceiu, vocea limpede a crainicului anunţă: «Allo! Allo! Aici Turnul Eiffel. Un eveniment neprevăzut şi în afară de voinţa noastră, va opri, fără îndoială înainte de termen, concertul nostru. Am ţinut să ne scuzăm. Astă seară, Turnul îşi ia rămas bun pentru totdeauna dela prietenii săi. Turnul moare. Trăiască Franţa!».

Şi ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat, tot atât de calm, tot atât de liniştit ca de obiceiu, concertul începu.

La ora cinci şi un sfert o nouă înclinare se produse. Şi brusc, la ora şase fără douăzeci şi cinci de minute. drama se deslănţui.

Se auzi mai întâiu un trosnet prelungit, ca şi cum s'ar fi rupt ceva din armătura scheletului Turnului. Apoi vârful se clătină şi se înclină încetişor, într'o cădere supremă.

După câteva secunde, care părură secole, se văzu cum Turnul descrie un arc din ce în ce mai mare şi cum toate luminile care ardeau acolo sus, se stinseră.

Şi brusc, într'un sgomot de tunet, Turnul Eiffel, orgoliul Parisului şi vocea Franţei, se clătină, în timp ce mulţimea, incapabilă să se stăpânească, urla de groază şi rupea rândurile soldaţilor cari încercau să o oprească.

Se frânse în două înainte de a atinge solul

şi proiectă partea sa superioară asupra imobilelor vecine, abandonate, reducându-le în ruine.

Şi imediat se făcu o tăcere adâncă de moarte.

Turnul murise!

Inamicul invizibil repurtase cea mai mare victorie împotriva civilizaţiei: ucisese un Simbol!

Louis Berson asistase la întreaga scenă care se desfăşurase fără să înţeleagă ce se petrece în jurul său. I se părea că trăieşte un vis îngrozitor, din care aştepta să se trezească dintr'un moment într'altul. Când îşi reveni în fire, era singur şi noaptea adâncă îl înconjura din toate părţile.

Scoţând un strigăt de disperare fugi, nemai voind să vadă nimic din fantasticul dezastru al civilizaţiei, la care asistase.

CAP. XIII.

PARISUL.

— Fug! Priveşte-i!

Din avionul în care luase loc cu câteva minute mai înainte, Louis Berson, avându-l alături, pe Ernest la Folette, poetul, întâlnit din întâmplare, contempla Parisul care se întindea la picioarele sale.

Ernest la Folette avea dreptate: toată lumea fugea.

Panica cuprinsese populaţia, chiar de a doua zi după prăbuşirea Turnului Eiffel. Cum prevăzuseră spiritele raţionale, şocul fusese prea puternic şi, pentru prima oară, locuitorii îşi dădeau seama de puterea inamicului invizibil.

Gările fură din nou luate cu asalt. Şi guvernul, după ce lansase o proclamaţie pentru a calma spiritele, trebui să facă apel la trupele sale, pentru a menţine o oarecare ordine.

Familii întregi aşteptau zeci de ore, pe străzi, clipa când să se îmbarce, şi acest spectacol contribui şi mai mult la demoralizarea oraşului.

S'ar fi spus, dealtfel, că atacatorii, conştienţi de victorie, ţineau să-şi accentuieze avantajele pe care le obţinuseră. Căci într'un ritm din ce în ce mai accentuat, ruinele şi prăbuşirile se succedau.

Din acest moment, fiecare simţea că este atins de aripa morţei şi n'aveau decât un singur gând: să fugă! Să evadeze departe de aceste imobile care se prăbuşeau.

— Un frumos exemplu de groază! remarcă Ernest la Folette.

Isbucni într'un hohot de râs şi fără de voie Louis Berson se cutremură. O astfel de vese-

lie i se părea deplasată. Şi apoi, nu-l mai văzuse niciodată pe Ernest la Folette, poetul visărilor dulci, care era privit ca ultimul romantic, atât de pesimist!

Louis Berson nu răspunse. Continuă să privească printr'un binoclu scenele care se desfăşurau sub el.

Pretutindeni, spectacolul era acelaşi.

Cum pilotul oprise motorul, descriind un sbor în cerc planat, un sunet de clopote ajunse până la aparat.

— Bisericile se roagă pentru ultima oară pentru salvarea oraşului, explică pilotul. După procesiunea care va avea loc azi după amiază în Montmartre şi la Notre-Dame, episcopul a dat ordin ca toţi preoţii să părăsească, la rândul lor, oraşul.

— Glasul civilizaţiei! pronunţă Louis Berson, în timp ce Ernest la Folette, ridicând mâna spre cer, exclamă:

— Zeii fug! nenorocire celor învinşi!

Aparatul sbura în acest moment deasupra ministerului de interne.

— Aceştia n'au mai aşteptat plecarea zeilor pentru ca s'o şteargă! îşi bătu el joc.

Louis Berson ridică din umeri.

— Iată ceeace Etienne Gromier n'ar fi făcut niciodată! remarcă el.

Cu două zile mai înainte, într'adevăr Consiliul de miniştri, în urma propunerii d-lui

Dugay-Baillon, votase transferarea guvernului dela Paris la Alger.

Motivele expuse erau, desigur, dintre cele mai nobile: era vorba să se asigure libertatea de acţiune pentru a organiza lupta. Dar, între motivele oficiale şi motivul adevărat, exista, poate, o diferenţă!

In orice caz, efectul asupra populaţiei fu dezastruos.

— Mai rău ca iepurii! mormăi Ernest la Folette scuipând cu dispreţ în spaţiu. Ah! ce tristă umanitate reprezentăm noi!

In timp ce aparatul sbura deasupra lui «Place de la Concorde», Louis Berson îl atinse pe pilot pe umăr, indicându-i terenul.

Acesta făcu un semn cu capul şi începu să aterizeze.

In tot timpul cât sburase, mintea tânărului reporter lucrase cu febrilitate. Şi încetul cu încetul, o ideie, la început şovăitoare, apoi victorioasă, se înfiripase în el.

El nu va fugi. Locul său era la Paris.

Tânăra fată cu degetul tăiat, desigur că nu va urma nici ea exodul general. Şi în acest oraş pustiu, în care toate convenţiile sociale vor fi abolite, era imposibil să n'o întâlnească.

Era gata să facă orice, pentru a favoriza această întâmplare.

Louis Berson sări din avion, imitat de Ernest la Folette.

— Cum? nu rămâi în aparat? se miră ziaristul. Avionul se întoarce la baza sa. Prietenul meu îl conduce la Montpellier. Sunt sigur că va fi încântat să te ajute să părăseşti Parisul.

— Desigur! afirmă pilotul care deschise din nou portiera carlingei.

Acesta însă clătină din cap.

— Nu? repetă Louis Berson. Doar n'ai de gând să te amesteci în mulţime? Ar fi curată nebunie.

— Nu! răspunse poetul cu o exaltare stranie în voce. Rămân. Rămân, pentrucă, pentru prima oară, voiu putea trăi aşa cum am visat şi am cântat în versurile mele! Voiu trăi singur în mijlocul naturei! Voiu fi stăpân pe corpul şi pe sufletul meu! Berson, nu ştii ce înseamnă aceasta, căci altfel nu mi-ai fi cerut să fug cum fac ceilalţi!

— Dar cum vei trăi? întrebă Louis Berson buimăcit. Nu cunoşti nimic din viaţa materială, eşti un artist, un visător...

Ernest la Folette râse ca un copil.

— Voiu trăi ca un poet! Priveşte acest oraş. Imi aparţine. Voiu fi suveranul lui. Unde voiu locui? La Luvru. Da, la Luvru, cu căprioara şi cu câinele meu cel roşu! Ce simbol! să locuieşti în camera lui Ludovic al XIV-a, Regele-Soare.

— Dar cu ce ai să trăieşti?

— Ei asta-i? Sunt destule grădini prin

imprejurimi! Şi acolo unde sunt grădini, sunt şi fructe. Voiu cere naturei să-mi surâdă şi voiu fi fericit. Ce splendidă viaţă! Adio!

Louis Berson voi să-l reţină, dar Ernest la Folette se smulse din mână şi, fără să întoarcă capul, se îndreptă spre Tuileries.

— E nebun? întrebă pilotul buimăcit.

Louis Berson surâse.

— Nu! Este numai prea poet.

CAP. XIV.

CÂND PĂMÂNTULUI II ESTE TEAMA.

Şi Etienne Gromier nu părăsise Parisul.

Inconjurat de câţiva prieteni electrizaţi de exemplul său, fondase un fel de comitet al Salvării generale, al cărui preşedinte fu numit prin aclamaţii.

Dar ce puteau face o mână de oameni, bravi şi hotărâţi, dar lipsiţi de orice putere?

— Ce importă! se complăcea să repete Etienne Gromier lui Louis Berson care, din primele ore, se pusese la dispoziţia sa. Noi suntem ideia. Şi ideia este mai puternică decât materia. Să nu ne pierdem curajul şi să aşteptăm.

Şi încetul cu încetul, se organizase o viaţă socială, în timp ce palatele şi imobilele continuau să se prăbuşească.

Un post T. S. F. mai lega Parisul cu restul

universului, ceeace permitea celor care răma-seră, să cunoască ultimele noutăţi.

In fiecare seară, la ora obişnuită a emisiunilor, Louis Berson intra la Etienne Gromier şi acolo, fie singur, fie în tovărăşia prietenilor săi, asculta vocea care venea din Alger.

La început, tonul ştirilor era optimist. Despre Paris nu mai pomeneau şi se mărgineau să transmită ştiri din restul Franţei, unde totul era în ordine.

— Calmul înşelător care precedează furtuna! declară Etienne Gromier clătinând capul. Berson, este o nebunie să credem că totul se va opri aici. O lovitură nouă se pregăteşte. Unde? Nu ştiu. Dar crede-mă, viitorul încă nu ne aparţine.

Nu trecu mult, şi se văzu că Etienne Gromier avusese dreptate.

După opt zile, comunicatele îşi schimbară tonul.

Nimic nu era precizat, dar se lăsa să se întrevadă multe. Se prepara opinia publică.

Era destul de îndemânatec, dar aceasta nu putea să înşele decât pe naivi.

O scrisoare ajunse în mâinle lui Dugay-Baillon, purtând de data aceasta stampila poştei din Orléans.

Ea conţinea aceste rânduri:

«Ora pocăinţei a trecut. Acum este prea târziu. Un oraş este mort. Urmează la rând umanitatea. — Ameninţarea».

La primirea acestei comunicări, d. Dugay-Baillon, care se credea salvatorul patriei, pentrucă mutase guvernul dela Paris la Alger, fu cuprins de un tremur nervos.

Să nu se fi terminat încă? Oare Ameninţarea îşi va întinde câmpul său de activitate şi mai departe?

Nevoind să piardă din popularitatea pe care o avea faţă de colegii de cabinet, se mărgini să comunice acest mesagiu numai preşedintelui Republicei.

— Credeţi, într'adevăr, hazardă acesta după câteva minute de gândire, că trebuie să luăm în serios această nouă ameninţare? Ne aflăm la mii de kilometri de Paris şi marea ne desparte!

D. Dugay-Baillon nu putu decât să-şi mărturisească temerile.

Il cunoştea pe inamic şi se putea aştepta la orice dela el.

— Ce-i de făcut atunci? răspunse şeful de Stat cu o ingenuitate perfect simulată. Puteţi să vă prezentaţi în faţa deputaţilor şi să cereţi ceeace primul aţi refuzat, acum cincisprezece zile: dezarmarea Franţei?

— Ar însemna să provoc o revoluţie de partide, mărturisi d. Dugay-Baillon. Şi în cazul când am întruni o majoritate pentru a vota o astfel de moţiune, ne-am putea trezi cu o revoluţie a poporului care va fi pe drept cuvânt furios că a fost înşelat.

— Nu vă sfătuiesc s'o faceţi. Simpla ştire că Ameninţarea este din nou gata să lovească, ar putea să provoace iarăşi o ruptură a moralului public.

Iată pentruce, doritor de a prepara spiritele, d. Dugay-Baillon, seară după seară, lansa mesagiile acelea tendenţioase cari, nespunând nimic precis, pregăteau poporul în privinţa calamităţilor care vor surveni.

Ele sosiră mai repede de cât s'ar fi putut imagina. Dar şi de data aceasta, ştirea parveni pe căi ocolite.

Intr'o seară, înapoindu-se acasă, Etienne Gromier îl găsi pe Louis Berson, care-l aştepta lângă aparatul de radio.

— Guvernul revine! zise el de îndată ce fostul prim ministru deschise uşa.

Etienne Gromier încruntă din sprâncene. Ştirea era prea neaşteptată ca să nu-l surprindă.

— Guvernul... francez? specifică el.

Louis Berson îşi complectă informaţiile:

— Comunicatul oficial anunţă că preşedintele Consiliului, însoţit de mai mulţi membri ai cabinetului, va părăsi mâine seară Alger, cu destinaţia Paris, unde îl vor întâlni pe preşedintele Consiliului de miniştri german, italian şi englez.

Etienne Gromier tresări.

— Dar aceasta se aseamănă cu un consiliu

de război! Înțelegi însemnătatea acestui congres?

Louis Berson îl privi drept în față, dar nu îndrăzni să răspundă. Și lui îi venise același gând în minte.

— Inseamnă pur și simplu, Berson, că Amenințarea a încetat de a fi de domeniul național. De data aceasta, întreaga Europă este amenințată. Amenințarea se ține de cuvânt: a început să atace civilizația!

Urmă un minut de liniște mormântală. Fiecare din cei doi oameni înțelegea gravitatea momentului. Niciodată Universul nu se mai găsise în fața unei astfel de eventualități.

Etienne se duse la fereastră și o deschise. Afară, se întindea Parisul, posac, pustiu, fără lumină, fără sgomot.

— Iată, în tot cazul, reluă el, ceeace pune capăt unei certe sterile. Și alte națiuni au început să sufere.

Insfârșit ziua congresului sosi.

Prin străzile Parisului, ministrul britanic, înconjurat de suita sa, se îndreptă spre piața Beauvan. Zece minute numai după ce pusese piciorul pe pământul Franței, urca treptele președinției Consiliului de miniștri francez...

Infățișarea grotească a lui papa Félicien, contrastă atât de mult cu gravitatea orei, încât fără să vrea, ministrul isbucni într'un hohot de râs.

Auzind numele vizitatorului, papa Félicien clipi din ochi mai mult ca de obiceiu şi se grăbi să se ducă să-l anunţe pe d. Dugay-Baillon.

O secundă după aceea reapăru şi-l introduse pe ilustrul delegat în birou unde-l anunţă cu o voce hotărâtă.

Noul sosit, apucând mâna care i se întindea, nu se putu împiedeca, de îndată ce uşa se închise, să nu se mire.

— Curios specimen de uşier mai aveţi, remarcă el. Dar presupun că toate instituţiile de Stat au fenomene asemănătoare.

— Aş întreba pe Excelenţa Voastră dacă a călătorit bine? spuse d. Dugay-Baillon înclinându-se şi exprimându-şi în numele guvernului francez părerea de rău pentru pierderea crucişătoarelor engleze King George şi Queen Elisabeth.

— Pierdere cu atât mai nenorocită, remarcă delegatul britanic, cu cât ea atinge însuşi moralul naţiunei.

— Inamicul comun? întrebă ministrul.

— Într'adevăr, inamicul comun! Şi nu vă ascund că, personal, eu văd situaţia foarte în negru.

Dugay-Baillon, care obţinuse preziden ţia Consiliului prin refuzul său de a se asocia la măsurile propuse de predecesorul său, avu un gest evasiv.

— Cred că situaţia este mai mult agravată

de svonurile falşe care circulă, declară el. Personal, eu cred că optimismul...

Delegatul englez îl întrerupse.

— Turnul Eiffel şi-a schimbat oare din întâmplare locul? Mi s'a părut că nu l-am văzut, când am sburat deasupra Parisului.

Ministrul fu pentru o clipă deconcertat de această apostrofă ironică.

— Vreau să spun, explică el, că am impresia că Ameninţarea îşi urmează un ciclu. Atingând un oarecare punct maxim, ea scade în intensitate pentru a ajunge la un moment dat să se distrugă prin sine însăşi. Vedeţi singur ce calm este totul la Paris.

— Intr'adevăr, este un lucru care m'a frapat. Numai că acest calm se aseamănă în mod straniu cu moartea. Aveţi ultimele ştiri din Italia şi din Germania?

Dugay-Baillon întinse mâna spre un aparat care se afla aşezat pe un colţ al biroului.

— Poftim receptorul. Vă dau posibilitatea să judecaţi singur. Regret că trebuie să vă spun că ultimele ştiri nu sunt deloc satisfăcătoare. Dacă Franţa respiră, nu se poate spune acelaşi lucru despre Germania şi Italia.

Apăsă pe un buton şi imediat, se auzi vocea crainicului oficial.

In tăcere şi tot fumându-şi ţigările, cei doi oameni ascultară. Ministrul francez era nervos, dar de pe faţa delegatului englez, nu se clinti nici un muşchiu.

Insfârşit, vocea se opri.

Câteva secunde după aceea încă, delegatul englez rămase gânditor; apoi, strivind ţigara în scrumieră, păru că reia contactul cu realitatea.

— Intr'adevăr, constată el, dacă Franţa este actualmente mai liniştită, nu s'ar putea spune acelaşi lucru despre Berlin, Roma şi chiar Londra.

Şi privindu-l pe d. Dugay-Baillon drept în faţă:

— Ştiţi d-voastră că toate documentele şi dosarele dela Intelligence Service au fost distruse şi că n'a rămas de cât o mână de praf impalpabil?

D. Dugay-Baillon tresări şi după o secundă de ezitare se aplecă spre interlocutorul său.

— Aş putea să vă spun, mărturisi el, că acelaş accident s'a petrecut, acum câteva zile la Biroul 2.

Delegatul britanic schiţă un surâs.

— In spatele acestor atacuri împotriva civilizaţiei se află ascuns creerul unui om de geniu.

D. Dugay-Baillon avu un gest de oboseală.

— Fără îndoială! Dar şi geniul îşi are o limită.

— Cine ştie! Sunt limite care nu sunt prea precise.

— Ce facem atunci?

Delegatul britanic aruncă într'un coşuleţ

bucata de hârtie pe care o răsucise tot timpul în mână.

— Nimic! lansă el.

D. Dugay-Baillon îngălbeni.

— Oare Anglia refuză să lupte?

Delegatul clătină capul.

— Nici de cum! Numai, că, Anglia este ţara realizărilor practice. Ne găsim în faţa unui conflict al cărui rezultat ne este imposibil ca să-l prevedem.

«Inamicul este mai puternic ca noi. In aceste condiţiuni, guvernul Majestăţii Sale britanice crede că cea mai bună soluţie ar fi să tratăm!

«Nu cu termitele, căci aceasta ar fi o copilărie şi o imposibilitate — căci din nefericire nu suntem şi noi genii — ci cu omul care le-a pătruns secretul şi le conduce. Este singura salvare.

— Ar trebui, mai întâiu, să putem intra în legătură cu el, dacă există! plasă Dugay-Baillon.

— Fiţi sigur că există. Oare n'a anunţat d. Etienne Gromier depe tribună că un tânăr reporter a reuşit să-l descopere? Presupun că se ştie unde se află acest ziarist tânăr, ca şi d. Etienne Gromier! Trebuie să apelăm la aceşti doi oameni. Prezenţa lor aici este necesară, indispensabilă.

— Aşadar propuneţi o capitulare complec-

tă? întrebă d. Dugay-Baillon, pe care nu-l seducea deloc perspectiva de a colabora cu vechiul său adversar.

— O axiomă engleză spune că trebuie să ştii să recunoşti când eşti învins. Noi suntem.

O tăcere de câteva secunde pluti prin odaie.

Delegatul britanic reluă cuvântul.

— Aş dori să ştiu, ce instrucţiuni au adus delegaţii germani şi italieni. Care au fost părerile lor?

D. Dugay-Baillon îşi muşcă buzele.

— Aceleaşi cu ale d-voastră: de a se pune în legătură cu şeful necunoscut al Ameninţării şi de a ajunge la el prin orice mijloc posibil.

Delegatul britanic se înclină.

— Sunt sigur că graţie d-lui Etienne Gromier şi a tânărului său prieten, vom isbuti să aducem la cunoştinţa necunoscutului, oferta noastră.

— Cine ştie! murmură Dugay-Baillon.

Delegatul britanic se ridică.

— Ora conferinţei a fost fixată?

— Aici, mâine la ora două. Poate că va asista şi d. preşedinte al Republicei. Dar nimic n'a fost încă hotărît. Chestiunea va fi tranşată în astă seară.

Delegatul britanic se înclină.

— Aşa dar pe mâine, scumpul meu coleg.

D. Dugay-Baillon îşi conduse vizitatorul şi străbătură o sală unde, aşezat la o masă,

papa Félicien era ocupat să-şi lustruiască placa ce-i atârna de lanţ.

Privirea delegatului britanic se opri din nou asupra lui şi nu se putu împiedica de a zâmbi.

— Iată un om, remarcă el, pentru care este indiferent dacă civilizaţia întreagă este ameninţată cu distrugere, sau nu! Fericit om!

Strânse încă odată mâna ministrului francez şi, urmat de secretarul său care-l aşteptase într'un mic salonaş, coborî treptele ministerului.

Cu fruntea încreţită de griji, Dugay-Baillon se înapoie în biroul său.

Papa Félicien rămase singur şi începu să aşeze în ordine scaunele.

Prin toate posturile de T.S.F. sburară undele care convocau pe Etienne Gromier şi pe Louis Berson la marea conferinţă de care depindea soarta lumei.

Insăşi Louis Berson captă mesajul şi se duse imediat să-l anunţe pe fostul preşedinte de Consiliu.

Ziua Marei Umiliri sosise. Adversarul necunoscut, şeful Ameninţării, învinsese definitiv.

CAP. XV.

ŞEFUL AMENINŢARII.

D. Dugay-Baillon consultă pentru a cincea oară pendula stil Armand Falliers care se afla în faţa lui pe căminul sălii Consiliului. In picioare, lângă fereastră, preşedintele Republicei discuta cu Etienne Gromier, în timp ce puţin mai la oparte delegaţii Germaniei şi Italiei comparau notiţele pe care le întindeau secretarii lor.

Era ora două şi un sfert şi de cincispre-zece minute, conferinţa destinată să salveze civilizaţia trebuia să fi început.

— Este de neconceput, remarcă cu voce tare d. Dugay-Baillon. Delegaţii britanici, care sunt de obiceiu foarte punctuali, n'au sosit încă!

Preşedintele Republicei emisese această explicaţie:

— Poate că reprezentantul guvernului englez a primit în ultima clipă, un mesagiu din ţara sa?

Delegatul italian zâmbi ironic.

— Poate că ministrul britanic a primit pentru el singur un răspuns din partea Ameninţării? Sau poate — şi aceasta n'ar fi pentru prima oară — că este pe cale de a discuta o mică antantă separată.

Președintele Republicei ridică o mână împăciuitoare.

— Să lăsăm asta, domnilor! Nimic nu ne autorizează să ne îndoim de loialitatea unei națiuni amice destul de greu încercată. Din partea mea, eu aș fi fericit ca delegatul britanic să fi putut intra în legătură cu acela căruia îi datorăm acest flagel. Poate că în urma știrilor pe care le va aduce, vom putea discuta pe baze mai solide.

— Așa dar, apelurile prin T.S.F. n'au primit nici un răspuns? întrebă delegatul italian.

Președintele Republicei se întoarse spre președintele Consiliului pentru a-i ceda cuvântul.

Acesta ezită, apoi cu o voce obosită, zise:

— Da! Răspunsul însă nu este acela pe care l-am sperat noi. Azi dimineață, pe biroul meu am găsit tradiționalul plic, conținând scrisoarea obișnuită scrisă cu cerneală albastră.

— Pe birou? se sperie un delegat.

— Nu este nimic extraordinar, explică ministrul. Ori cine a putut să pătrundă aici în noaptea aceasta.

— Și ce spunea această notă a stăpânului 'Amenințării? tăie scurt delegatul german, nerăbdător să ajungă la punctul crucial.

D. Dugay-Baillon scoase o foaie de hârtie 'din portofoliul său si o ceti:

«Prea târziu. Forţele rele sunt deslănţuite. Vor merge până la capăt. Omul trebuie să dispară. — Ameninţarea».

Urmă o tăcere apăsătoare. Era prăbuşirea tuturor speranţelor. Totuşi, încă nimeni nu voi să se declare învins.

Preşedintele Consiliului rupse primul tăcerea.

— Este ora două şi jumătate, declară el, şi întârzierea delegatului britanic este de neînţeles. Sunt de părere să ne interesăm imediat la ambasadă de motivul acestei întârzieri. Cum spunea şi d. preşedinte al Republicei, de sigur că vre-un eveniment oarecare s'a produs în Anglia.

Fără să mai aştepte răspunsul, apucă telefonul fără fir, individual. Căpătă aproape imediat legătura.

Discuţiile încetară şi fiecare scrută fizionomia preşedintelui de Consiliu, pentru a observa cea mai mică reacţiune.

— Cum? întrebă el după ce făcuse cunoscut motivul chemării sale. La ora 1 şi 35 minute? Vă mulţumesc.

Depuse aparatul şi se întoarse spre colegii săi.

— Domnilor, am avut dreptate de a găsi anormală întârzierea colegului nostru. Sir Horace Mersey a părăsit ambasada prin avenue Gabriel, la ora unu şi treizeci şi cinci de minute. Cinci minute erau suficiente —

mai ales în timpul de faţă — pentru a parcurge acest traseu. Sunt aproape sigur că i s'a întâmplat un accident.

Apucă din nou aparatul pentru a alarma Siguranţa generală, dar se răsgândi ridicând din umeri. Preţioşii săi colaboratori rămăseseră în Algeria.

— Imposibil de a ne informa, declară el. Ne găsim exact în situaţia strămoşilor noştri, înaintea de descoperirea telefonului şi a telegrafului.

— Mai rău, aprobă delegatul italian.

— Delegatul britanic era singur? întrebă pe neaşteptate reprezentantul Germaniei.

D. Dugay-Baillon se opri în faţa lui.

— Sir Horace Mersey luase una din maşinile ambasadei, ascunsă la loc sigur în momentul evacuării. Era însoţit de secretarul său, de o tânără fată blondă cam de douăzeci şi cinci de ani şi, după câte mi s'a spus, de pilotul avionului care l-a adus în Franţa şi care conducea maşina.

— S'ar mai putea cere câteva informaţii complimentare? insinuă delegatul italian.

Apucând receptorul, preşedintele Consiliului restabili comunicaţia.

— Sir Horace Mersey, întrebă el, n'a primit, din întâmplare, vre-un mesagiu înainte de a pleca? Această întârziere ne nelinişteşte.

Ascultă cu atenţie şi fiecare avu impresia netă că îngălbeneşte.

— Ah! zise el. Sunteţi sigur? Mulţumesc.

Depuse aparatul pe birou şi timp de câteva secunde rămase nemişcat. Insfârşit, îşi duse o mână la frunte şi păru că-şi revine în fire.

— Mi s'a adus la cunoştiinţă, declară el cu o voce răguşită, că, o jumătate de oră înainte de a pleca, Sir Horace Mersey a primit o scrisoare, adusă de un cerşetor. Plicul era de culoare galbenă. Nimeni nu cunoaşte conţinutul.

La cuvântul «un plic galben» toţi tresăriră. Nimeni nu ignora sursa de unde provenea acest mesagiu.

Delegatul italian rezumă într'un suspin părerea tuturor.

— Anglia ne-a părăsit! Este foarte simplu şi am mai spus-o şi la început! Veţi afla în curând că delegatul britanic a părăsit pământul Franţei cu un avion. Este procedura clasică a englezului!

— Domnilor, domnilor, rugă şeful Statului, vă conjur, nimic nu ne autorizează să facem astfel de presupuneri. Sunt sigur că în curând totul se va explica. Sir Horace ştie că locul său se află aici; întârzierea sa nu poate fi vorba decât de minute.

— Foarte bine, rectifică delegatul german care schimbase câteva cuvinte cu colegul

său italian, onorabilul reprezentant al Italiei n'a voit să aducă nici un prejudiciu conştiintei profesionale a lui Sir Horace. Ceeace a vrut să spună, este că toată noaptea, posturile noastre au lansat apeluri către stăpânul Ameninţării. Plecarea lui bruscă pentru o destinaţie necunoscută, are poate un raport direct cu aceasta?

— Este posibil! consimţi preşedintele şi toate speranţele noastre trebuie să se îndrepte spre realizarea sa. Dacă, într'adevăr, Sir Horace a primit o comunicare din partea Ameninţării, înseamnă că mai putem spera. Dar, din păcate, aceasta nu este decât o ipoteză şi nu văd cine ne-ar putea scoate din această îndoială care ne frământă.

O voce venind dinspre uşe aduse răspunsul la această neaşteptată întrebare:

— Poate că eu, domnule preşedinte, dacă binevoiţi a-mi permite să mă explic!

Era Louis Berson care nemişcat şi nici decum jenat, suportă cu calm privirile tuturor delegaţilor.

Dintr'o privire, preşedintele Republicei îl consultă pe preşedintele Consiliului, dar acesta nu putu decât să-şi exprime ignoranţa sa printr'un semn cu capul.

Era gata să-l sune pe uşier, când Etienne Gromier, care, cu câteva minute mai înainte, ieşise din birou fără ca nimeni să-l observe,

apăru în spatele necunoscutului şi făcu un pas în direcţia grupului.

— Domnule preşedinte, declară el, permiteţi-mi să vă prezint pe unul din prietenii mei un tânăr ziarist al cărui nume vă este cunoscut: d. Louis Berson, dela «Nouvelles du Monde».

Emoţia tuturor ajunse la culme.

Numai d. Dugay-Baillon nu împărtăşi mulţumirea generală. Această sosire neaşteptată îi displăcea. Prin ea, fostul ministru de Interne îşi câştiga în importanţă. D. Dugay-Baillon numai era vedeta, trecea pe planul al doilea. Şi aceasta îi era extrem de penibil.

D. Ettienne Gromier, dealtfel, nu lăsă prea mult timp pe delegaţi în expectativă.

— Dacă prietenul meu Louis Berson, reluă el, este în întârziere, înseamnă că a ţinut, înainte de a veni la Consiliu unde fusese convocat, să facă un ultim demers. Graţie acestui fapt, este chiar în măsură să vă furnizeze câteva informaţiuni complimentare asupra absenţei lui Sir Horace Mersey. Intr'adevăr, a zărit automobilul delegatului britanic oprit în colţul unei străzi din cartierul Santé. Ca să fiu mai exact, la întretăierea străzii Faubourg-Saint-Jacques cu strada Jean Dolent. Ipoteza delegatului italian deci se confirmă din toate punctele de vedere. In strada Jean Dolent numărul 25,

se află unul din centrele principale ale stăpânului Aţeninţării.

Dacă trăsnetul ar fi căzut în odaie n'ar fi avut un efect mai mare. Toate privirile se îndreptară spre Louis Berson, care continuă să rămână nemişcat în pragul uşii.

Vocea vibrantă a preşedintelui Republicei îl readuse în fire.

— Domnule Berson, îi zise şeful de Stat, fii binevenit şi vă mulţumesc pentru ceea-ce aţi făcut până acuma.

Se întoarse spre delegaţi şi continuă:

— In lipsa reprezentantului englez, propun să nu ne mai pierdem timpul şi să deschidem şedinţa. Domnilor, vă rog, să vă ocupaţi locurile!

Louis Berson rămase în picioare. Preşedintele Republicei, care-l observa pe furiş, îi indică cu un gest locul rămas liber.

— Cred, întrebă el, că nimeni n'are nimic de spus dacă d. Berson va ocupa acest fotoliu?

Toate capetele se înclinară în semn de aprobare. Louis Berson, la un nou semn al preşedintelui, luă loc la masa verde.

Se afla aşezat între delegatul Germaniei şi al Italiei şi faţă în faţă cu preşedintele Republicei.

Acesta din urmă, după ce se consultă cu secretarii săi, deschise maşina de înregistrare şi luă cuvântul.

— Domnilor, cunoaşteţi motivul acestei reuniuni. D. preşedinte al Consiliului a pregătit un rezumat al evenimentelor. Dar, din moment ce d. Berson se află aici, cred că ar fi mai nimerit să ne pună în curent cu revelaţiile importante pe care ni le aduce.

Louis Berson, care se juca neglijent cu «coupe-papier-ul» care se afla pe sugativa sa, se înclină.

— Sunt la dispoziţia Domniei Voastre, domnule Preşedinte.

Un moment, tânărul reporter resimţi o senzaţie stranie. Dar aceasta nu dură decât o secundă. Apoi, ca şi cum ar fi vorbit numai pentru el, îşi începu expunerea.

Vorbi despre evenimentele extraordinare care urmară după răpirea lui Melpomés şi care-l duseseră la descoperirea fetei cu degetul tăiat; despre întâlnirea din camera ei cu scheletul; despre descoperirea aceluia care părea să fie stăpânul Ameninţării; despre explorarea cetăţii subterane şi însfârşit despre savantul nebun care ameninţase lumea.

Toate acestea, Louis Berson le povesti fără să caute efecte uşoare, neglijând să se evidenţieze câtuşi de puţin şi neinsistând asupra pericolelor prin care trecuse.

Nimeni nu-l întrerupse. Toţi îl priveau şi-l ascultau cu atenţie reţinându-şi respiraţia.

Trebui ca Louis Berson să se aşeze după ce-şi terminase expunerea pentru ca vraja să fie ruptă.

— Aş mai adăuga, pronunţă Etienne Gromier că discul înregistrat prin intervenţia lui San Kar, se află în mâinile mele.

Aceasta păru să deslege limbile şi o clipă după aceea, calmul fu înlocuit cu un veritabil tumult.

Fiecare vorbea tare şi căuta să-şi impună felul său de a vedea. Preşedintele Republicei trebui să bată în masă pentru a restabili liniştea.

— Domnilor, începu el, aţi auzit ceeace d. Berson a binevoit să ne spună. Ne găsim în faţa unui pericol animal, condus de un creier uman. Avem deci certitudinea că deliberările noastre nu vor fi inutile şi că omul, oricine ar fi, va lua cunoştinţă de hotărârea noastră.

— Biletul pe care ni l-a citit d. preşedinte de Consiliu, ne lasă totuşi puţine speranţe, întrerupse delegatul german.

— Domnilor, pledă preşedintele Republicei, întinzând braţele, dacă căutăm să ne convingem, dela început, de inutilitatea lucrului nostru, ar fi mai bine să nu ne fi reunit.

Un murmur de aprobare salută aceste cuvinte.

— Eu cred, continuă el, că informaţile

d-lui Berson, adăugate la absenţa delegatului britanic, ne deschid porţile tuturor speranţe. In ciuda celor ce am spus mai înainte, este sigur că Sir Horace Mersey s'a dus în strada Jean Dolent în urma chemărei stăpânului Amenințărei; acesta ne măreşte în mod considerabil şansa noastră. Necunoscutul care este condus, să nu o uităm, de un ideal sublim, în faţa căruia trebuie să ne înclinăm, probabil a refuzat să răspundă la mesagiul nostru de teama unei curse. N'ar mai fi acelaş lucru dacă i-am putea spune: «Iată ceeace au hotărît cele patru mari puteri ale lumei». Ce părere au delegaţii Germaniei şi Italiei?

— Exact ce aţi expus! răspunse delegatul german, vorbind în numele lui şi al colegului său italian.

— Vă rog deci, domnilor, să-mi spuneţi ceeace guvernele respective sunt gata să facă pentru a pune capăt Amenințărei care ne ruinează?

— Cu alte cuvinte, aruncă furios d. Dugay Baillon, decideţi, în afara Consiliului de miniştri, ceeace este anticonstituţional, de a capitula în faţa inamicului?

Preşedintele Republicei întoarse spre el o privire limpede.

— Sunteţi în măsură să propuneţi altceva?

Nu mai aşteptă răspunsul care, dealtfel, nici nu veni ci îşi continuă discursul:

— Dacă ne referim la ameninţările primite de guvernele noastre respective, este clar că ne aflăm în faţa unui creier urmărit de un gând fix: pacea universală. Omul Ameninţării vrea să realizeze un vis prin teroare şi nu ezită să sacrifice omenirea întreagă pentru a-şi atinge scopul.

— Pardon, întrerupse d. Dugay-Baillon, să încerce este posibil, dar ca să reuşească este cu totul altceva.

— Este, într'adevăr, o obiecţiune pe care am prevăzut-o şi iată pentru ce: miniştrii de Războiu şi al Inarmărilor terestre şi maritime au fost rugaţi să vie la această conferinţă.

Se întrerupse şi întoarse capul spre capătul mesei unde cele două personagii menţionate erau aşezate.

— Domnul ministru de Războiu vrea să binevoiască să ne expună părerea sa asupra luntei angaiate?

Cel interpelat era un om de acţiune şi nu ezită să vorbească:

— Este imposibil, domnule preşedinte, să putem opri flagelul. Chiar dacă am distruge complect Parisul cine ne asigură că nu va apare un alt focar în altă parte? Suntem fără de apărare. Aceasta este şi părerea colegului meu dela Inarmările terestre şi maritime.

— In aceste condiţiuni, reluă preşedintele Republicei, cred că nu ne rămâne decât un

singur lucru de făcut. Din partea sa, iată ce propune guvernul francez: să capituleze şi să subscrie la condiţiile inamicului.

Delegatul Italiei se ridicase. Era în culmea emoţiei.

— Trebuie să interpretez cuvintele d-lui preşedinte al Republicei ca o ofertă, din partea Franţei, de a dezarma?

Preşedintele Republicei se înclină.

— Exact, domnule.

Delegatul Germaniei se ridicase la rândul lui. Era foarte emoţionat şi ochii îi străluceau plin de lacrimi reţinute în dosul ochelarilor de sticlă.

— In numele guvernului meu, mă asociez din plin la moţiunea generoasă a guvernului francez. Incepând de azi, dezarmarea Germaniei va fi completă.

— Ca si a Italiei, proclamă, sărind depe fotoliu delegatul italian. Trăiască pacea!

— Trăiască pacea universală! strigară cu toţii, plini de un entuziasm delirant.

— Domnilor, anunţă preşedintele Republicei, dacă doriţi, veţi transmite diverselor cancelarii ştirea pactului pe care l-am încheiat. Trebuie ca mişcarea să fie generală, ca să putem spune adversarului nostru: «Visul s'a realizat; războiul a murit pe pământ».

Atrăgând spre el un cadran pe care putea fi citi numele diverselor capitale principale,

mişcă un ac pe fiecare din diviziunile cercului.

— Pământul ne ascultă, zise el.

Şi ridicându-se cu microfonul în mână, pronunţă clar fraza următoare, pe care în aceeaşi clipă toate cancelariile din lume o auziră.

«Conştienţi de nebunia luptelor fratricide, guvernele din Franţa, Italia şi Germania, reunite la ministerul de Interne, în absenţa delegatului englez, decid să renunţe pentru totdeauna la războiu şi la înarmări şi jură pentru pace eternă. Guvernele sus numite adresează un apel omenirii întregi să urmeze fără de şovăire exemplul lor, pentru ca pacea să poată trona de-acum înainte pe globul terestru».

Nici nu trecură zece minute şi răspunsurile parveniră la Paris. Toţi acceptau promisiunea unei păci universale şi erau gata să-şi sacrifice armamentele şi puterea.

Rupând pentru prima oară cu toate tradiţiile, Anglia se oferea să-şi distrugă flota.

In cabinetul ministerului de Interne se ascultau adeziunile într'o tăcere religioasă. La anumite nume, delegaţii nu se puteau opri de a nu aplauda. Dar aceste manifestări erau rare. Ei ascultau şi se gândeau. Cu bărbia sprijinită în palmă, Louis Berson se gândea deasemenea.

— Trăiesc un eveniment istoric, îşi zise el. Ce articole frumoase voiu scoate când voiu povesti amintirile mele.

Işi aminti de cuvintele bătrânului savant din subterană.

— Prea târziu! Umanitatea a lăsat să-i scape şansa. Este condamnată.

Dacă totuşi a spus adevărul! Dacă toată această bucurie nu era decât iluzorie!..

Vocea preşedintelui Republicei îl trezi din vis. Protocolul fusese redactat şi preşedintele ruga pe delegaţi să-şi pună semnătura.

— Aş putea să întreb, făcu Dugay-Baillon, vorbind încetişor, prin ce mijloc veţi comunica cu adversarul nostru pentru a-i anunţa capitularea pe care tocmai am semnat-o?

— Scumpul meu ministru, răspunse preşedintele surâzând, nu există, actualmente, nici un post în lume care să nu transmită ştirea istorică! In noaptea aceasta posturile franceze, vor continua să emită fără întrerupere.

— Şi dacă, totuşi, stăpânul Ameninţării nu primeşte nici unul din mesajele noastre, aveţi pe cineva care să se ducă şi să-l anunţe «Iată ceeace am făcut! Iată ceeace vă propunem!».

Luat din scurt, cu tot optimismul său. preşedintele Republicei tăcu. când o voce făcu să se întoarcă toate capetele.

— Perfect, domnule, eu

Interlocat, d. Dugay-Baillon privi pe reporter.

Acesta din urmă vorbise fără să se gândească, dar acum, după ce pronunţase cuvintele, nu le regreta.

— Trebuie să înţeleg, domnule, reluă în sfârşit d. Dugay-Baillon, apăsând pe fiecare cuvânt, că vă oferiţi să vă duceţi la omul pe care l-aţi zărit şi pe care îl socotiţi — spun îl socotiţi, căci nimic n'o dovedeşte că este adevărat — drept stăpânul Ameninţării?

— Imi pare că este exact sensul cuvintelor mele, ripostă Louis Berson încruntând din sprâncene. O repet, pentru a vă convinge mai bine, că, oricare ar fi pericolul, mă voiu duce să duc mesagiul păcii singurului om care poate să oprească flagelul.

Peste masă, preşedintele Republicei întinse mâna tânărului reporter.

— In numele tuturor, vă mulţumesc.

Louis Berson se ridică.

— Domnule preşedinte, nu vă garantez succesul demersului meu, dar ţin să vă spun un lucru: tot ce va fi omeneşte posibil va fi făcut. Nu credeţi că ar fi mai bine să fiu purtătorul unui document oficial?

— Intr'adevăr, interveni Etienne Gromier, un exemplar original al pactului ar avea mai multă precădere.

Această ideie fiind aprobată de fiecare, se

realiză o nouă copie şi fiecare dintre delegaţi depuse semnătura.

— Nu mai lipseşte, declară preşedintele Republicei, decât sigiliul Statului.

Câteva minute după aceea, uşierul aducea sigiliul cerut.

Presimţind curiozitatea delegaţilor străini la apariţia acestei siluete bizare, d. Dugay-Baillon o luă înainte:

— Este papa Félicien, explică el, uşierul personal al ministrului de Interne. Toţi ceilalţi sunt la Alger. Numai el singur a rămas la Paris pentru a veghea asupra ministerului.

Fără să pară că-şi dă seama ce se vorbeşte, papa Félicien străbătu odaia cu mersul său săltăreţ, ţinând în mână greaua sa sarcină. O depuse pe birou şi bătu în retragere. In timp ce trecea pe lângă unul din secretari, răsturnă pe jos, din greşală, un dosar.

Scuzându-se de neîndemânarea sa, cu o voce hârâitoare, îngenunchie şi tot mormăind cuvinte neînţelese, începu să strângă hârtiile împrăştiate.

Pe neaşteptate, Louis Berson care-l privea fără să se gândească la nimic, simţi un gol în stomac.

Omul care se afla îngenunchiat acolo jos şi din care nu vedea decât spatele şi părul alb, îi amintea de un om pe care-l zărise în noaptea dramei şi care avea aceeaşi siluietă în genunchi şi aceeaşi coroană de păr alb!

Ezită o secundă, crezându-se jocul unei iluzii; apoi fu incapabil să se mai stăpânească.

Dintr'o săritură, se ridică dela masă, îmbrânci în trecere pe d. Dugay-Baillon înspăimântat şi se prăvăli peste umerii bătrânului pe care-l răsturnă în căderea sa.

— Canalie, mugi el, te-am prins! De data aceasta, nu-mi vei mai scăpa!

In odaie se deslănţui un vacarm. Fiecare se înghesuia, exclama, făcea cerc în jurul celor două persoane şi nimeni nu putea să-şi explice ceeace se întâmplase.

— Este nebun! strigă d. Dugay-Baillon care-şi revenise primul în fire şi care era foarte fericit de acest incident. Iată cum îl strangulează pe uşier! Şi pe acest om l-am luat noi în serios! Domnule preşedinte, faceţi, vă rog, să înceteze acest scandal.

Louis Berson se ridicase, ţinându-l pe adversarul său de gâtlei şi strângându-l să-l înăbuşe.

— Un servitor fidel? îşi bătu el joc. Ştiţi pe cine îl aveţi în faţă ?

— Pe papa Félicien, nebunule, pe modelul uşierilor! spuse prim-ministrul.

Louis Berson isbucni într'un hohot de râs.

— Modelul uşierilor, poate. Numai că, permiteţi-mi să vi-l prezint sub un alt nume, sub cel adevărat: stăpânul Amenințării!

Dintr'odată, fiecare crezu în nebunia subită

a lui Louis Berson şi preşedintele Republicei, cu toată părerea de rău, era gata să facă apel la secretarii săi, când o schimbare totală se produse în atitudinea lui papa Félicien.

Liberându-se din strânsoarea lui Louis Berson, îşi ridică capul şi-l privi cu dispreţ. Intorcându-se apoi spre preşedintele Consiliului şi spre ceilalţi membri ai conferinţei, le aruncă aceeaşi privire.

— Ei şi? scuipă el mai mult decât vorbi.

Nimeni nu putu să prevadă gestul său. In secunda următoare avea un revolver în mână cu care ameninţă grupul.

Toţi făcură instinctiv un pas înapoi.

— Ei şi? reluă el. Aţi crezut că aţi triumfat pentrucă unul din voi m'a demascat şi pentrucă sunt prizonierul vostru ? N'are nici o importanţă. Ameninţarea este mult mai puternică decât voi. Căinţa pe care aţi aşternut-o pe hârtie vine prea târziu! Astăzi, am decretat moartea Umanităţii. Şi va muri de mâna mea, tot atât de sigur cum îl voiu ucide pe acela pe care-l vizez cu revolverul meu.

Plimbă revolverul asupra grupului şi se opri asupra preşedintelui Republicei.

Se auzi un strigăt şi trei detunături de armă, în timp ce lumina se stingea şi un miros acru de praf de puşcă umplu odaia.

Stăpânul Ameninţării trăsese asupra preşedintelui Republicei.

CAP. XVI.

FAŢA IN FAŢÀ.

Tot atât de brusc cum se stinsese, lumina se reaprinse.

Nici unul din gloanţe nu-şi nimeriseră ţinta şi preşedintele, foarte palid, stătea în picioare, înconjurat de membrii conferinţei care se aruncaseră în faţă pentru a-l apăra.

Rezemat de perete, Etiènne Gromier ţinea mâna pe contactul electric iar Louis Berson avea prinsă mâna lui papa Félicien şi ridicată spre tavan. Il întrecuse în gesturi cu o fracţiune de secundă.

Insfârşit, se auzi un sgomot surd şi revolverul lui papa Félicien căzu pe parchet.

Scuturându-se ca şi cum s'ar fi trezit dintr'un vis, fostul uşier ridică timp de o secundă privirea asupra lui Louis Berson şi clipind repede din ochi, o îndreptă imediat asupra grupului.

— Ei şi? făcu el din nou. Am cedat unui moment de surpriză. Am făcut o greşală.

Dând drumul prizonierului, dar fără ca să-l părăsească o clipă din ochi, Louis Berson se apleacă şi ridică revolverul.

In privirea lui papa Félicien se citea o ură adâncă.

— De ce îmi mai poate fi teamă acum? Eu

am ora mea care mă aşteaptă şi ea este aproape.

Isbucni într'un râs batjocoritor care-l încovoie în două.

— Nu debarasându-vă de mine, veţi scăpa de flagel.

Etienne Gromier, care nu se mişcase din colţul său, îşi aduse aminte de anii în care bătrânul uşier îi fusese un servitor fidel. Crezu că-l va înduioşa cu această amintire.

— Nici nu ne trece prin minte să ne debarasăm de d-ta, începu el şi din parte-mi, papa Félicien...

Omul se îndreptă:

— Nu mai există nici un papa Félicien aici!

Se gândi puţin şi începu să râdă.

— Am uitat! Nu sunt cunoscut decât sub acest nume. Pentru d-voastră n'am avut nici măcar un nume de familie. Şi iată că micul papa Félicien devine deodată mare şi vă ţine 'destinele în mână. Înţeleg că supriza vă amuţeşte.

Louis Berson crezu că a sosit momentul să intervină.

— Atunci, voiu vorbi eu, pentrucă numai eu singur vă cunosc şi vă voiu chema pe nume... 'domnule Dermoz.

Ochii bătrânului se fixară asupra lui. Tresărise şi obrajii îi căpătară o culoare pământie. Îl privi pe reporter, apoi clătină capul:

— Da, am avut dreptate. Ştiam că vei deveni periculos. Dar cine ţi-a spus numele meu? Ah! nenorocire ţie dacă, din întâmplare... Se opri brusc şi lăsă să recadă pumnii pe care-i ridicase.

Louis Berson nu se clintise.

— D-le Dermoz, voiam numai să vă spun că d. preşedinte al Republicei, uitând un gest puţin nervos, ar fi fericit să poată conferi cu dumneata.

— Papa Félicien să confereze cu noi! gemu d. Dugay-Baillon. Un uşier la masa Consiliului! Dar este nebunie curată şi-l veţi lăsa pe acest reporter al nenorocirei ?...

O privire glacială îl opri să-şi termine fraza:

— Desigur, consimţi preşedintele Republicei, întorcându-se spre uşier. Şi dacă doriţi să luaţi loc în acest fotoliu...

Un moment, bătrânul rămase imobil, apoi clătină încetişor din cap.

— Nu! răspunse el. Este prea târziu!

O emoţie adâncă îl cuprinse pe preşedintele Republicei.

— Aşadar, refuzaţi să salvaţi omenirea ? întrebă el.

Bătrânul ridică din umeri:

— Prea târziu! Şi apoi, la ce bun?

Se sprijini de un fotoliu şi apucând documentul păcii viitoare îl răsuci între mâini. Apoi, încetişor, îl rupse în bucăţele

— Visuri! pronunţă el ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi. Concesiuni smulse prin teamă şi care vor fi renegate mâine. Omul cu om totdeauna se va lupta. Spre binele lui, trebuie să dispară pentru totdeauna. Da, am visat să obţin prin Ameninţare fericirea umanităţii. Astăzi, nu văd decât rezultatul fricei: un gest lipsit de sinceritate, care mâine va fi călcat în picioare. Nu, mai bine să dispară această rasă blestemată!

Toţi aveau impresia că se aflau în plin coşmar, în timp ce-l ascultau pe fostul uşier.

— Dece ne mai pierdem timpul cu acest nebun? strigă un delegat. Să-l doborîm ca pe un câine şi apoi vom vedea ce va mai rămâne cu ameninţările sale.

— Să-l ucidem! Să-l ucidem! repetară vocile răguşite. Se află în puterea noastră. Odată cu moartea lui, va dispare şi Ameninţarea.

Bătrânul ridică capul.

— Nebunilor! Credeţi că veţi putea opri mersul evenimentelor!

Brusc făcu faţă haitei deslănţuite.

— Ascultaţi! Credeţi că odată cu moartea mea, vor înceta şi ravagiile! Aflaţi un lucru: nimic nu poate să oprească pe invadatori, în afară de mine! Vor continua să vă mineze şi mai departe casele, palatele şi monumentele voastre. Să nu credeţi că veţi putea să vă refugiaţi la ţară: distrugătorii vă vor urma dis-

trugând totul în calea lor. Amenințarea este o hoardă fără număr. Vă va urmări pretutindeni, nici un om nu va putea supraviețui pe glob. Veți muri cu toții în chinuri groaznice de foame, dacă nu mai rău...

Insfârșit se opri, respirând greu ca și cum ar fi alergat și păru că reia contactul cu realitatea.

Se apropie de grupul nemișcat și dându-i la o parte cu un gest, se îndreptă spre ușe.

— Lăsați-mă să ies. Nu mai am ce căuta aici!

Louis Berson fu acela care salvă din nou situația. Făcând un pas înainte, îi bară drumul.

— Nu! pronunță el simplu. Scheletul care-ți scrie scrisorile ar putea să se mire de vizita ta.

Bătrânul avu o mișcare ca și cum ar fi fost lovit în față.

— Scheletul... bâlbâi el. Așadar ai fost?..

Nu termină și-l fixă pe Louis Berson, care continuă:

— Numai noaptea trapa se deschide ca să poți trece. După cum vezi mai ai destul timp.

De data aceasta, bătrânul scoase un țipăt de animal rănit și ducându-și mâna la inimă se dete iar cu câțiva pași înapoi.

— Ai fost acolo? repetă el înspăimântat. Ai pătruns la ea și Dumnezeu știe...

Dintr'o săritură, se repezi asupra lui Louis

Berson şi-l apucă de beregată. Luat prin surprindere, reporterul isbuti cu mare greutate să se degajeze.

— Şi ea ştie că este condamnată ca şi noi toţi? îşi bătu el joc.

Mâinile uşierului se ridicară spre cer.

— Toţi trebuie să moară! Ea deasemenea! Trebuie ca rasa să dispară.

«Dealtfel şi ea urăşte pe oamenii pentru nedreptatea şi setea lor de sânge. M'a ajutat doar în opera mea. Dar nenorocire aceluia care se va atinge de ea înainte de a suna ora fatală! Lasă-mă să plec.

— Nu! repetă cu hotărâre Louis Berson. Nu acuma, ai putea să-i deranjezi. Mai târziu.

Micul uşier clipi din ochi şi-l privi pe Louis Berson.

— Mai târziu? repetă el. Să-i deranjez? De cine vrei tu să vorbeşti? O teamă îngrozitoare se zugrăvi pe trăsăturile sale.

— De aceia cărora le-ai dat întâlnire pe strada Jean-Dolent 25!

Louis Berson crezu că bătrânul uşier se va prăbuşi.

Acesta îşi duse mâna la gât şi se clătină.

— Lasă-mă să plec! se rugă el cu o voce spartă.

— Nu! ripostă reporterul. Există poate un mijloc mai simplu.

Bătrânul își frângea mâinile. Louis Berson continuă:

— Ai desigur mijlocul de a comunica cu strada Jean-Dolent 25. Este foarte simplu, cheam-o aici.

— Pe ea ?

— Da, pe «ea». Este singura care ne-ar putea lămuri. Pe celălalt nu-l cunosc.

— Pe celălalt ? repetă bătrânul cuprins de un tremur nervos. Dumnezeule, dacă...

Cu febrilitate, respirând din ce în ce mai greu, se căută prin buzunare și scoase un receptor, pe care-l adaptă la lanțul greu pe care-l purta atârnat de gât.

— Un receptor de buzunar! murmură Louis Berson la urechea lui Etienne Gromier. Înțeleg acum de ce se îngrijea atât de mult de lanț. Placa trebuie să conțină acumulatori.

Un minut, bătrânul păru să ezite, apoi, hotărându-se, declanșă o mică pârghie și o duse la ureche.

Un sunet abea perceptibil de sonerie se răspândi în odaie.

Dar acest sunet avu o putere magică asupra bătrânului.

Duse mâna la gât și se prăbuși într'un fotoliu.

— Semnalul! Semnalul! hârâi el.

Receptorul îi căzuse din mână și zăcea pe jos.

Printr'un efort suprem, bătrânul se ridică.

O schimbare imensă se produse în întreaga sa înfăţişare. Nu mai era profetul inspirat, ci o biată sdreanţă ce părea îmbătrânită cu douăzeci de ani.

Privi pe fiecare în parte şi se îndreptă drept spre uşe.

— Lăsaţi-mă să plec, mârâi el.

Crezând că Louis Berson nu-l va lăsa din nou să plece, scoase un strigăt de groază.

— Dar nu înţelegeţi ceeace se petrece? Este semnalul de alarmă. A fost atacată! Dumnezeu singur ştie dacă mai trăieşte.

Ca un nebun deschise uşa şi se repezi pe scări în jos.

— Il urmăresc! strigă Louis Berson deschizând fereastra şi sărind afară.

In cameră numai doi oameni îşi reveniră în fire din stupoarea lor: preşedintele Republicei şi Etienne Gromier.

Fără să spună un cuvânt, fostul preşedinte de Consiliu se repezi spre uşe.

— Maşina mea se află jos, strigă preşedintele Republicei.

Două minute după aceea, Etienne Gromier dădea o adresă şoferului: strada Jean-Dolent numărul 25.

In faţa lui, o altă maşină sbura cu toată viteza şi agăţat în spatele ei de roata de rezervă e vedea o siluetă omenească: era Louis Beron.

CAP. XVII.

NEBUNUL DIN CATACOMBE.

Era aproape două şi în mica ei odaie de pe strada Jean-Dolent, Viviane Dermoz, aşezată pe marginea divanului, visa.

De câteva zile, simţea în ea un sentiment straniu, în care se amesteca un fel de oboseală şi o mulţumire fără motiv.

Se revedea mică copilă într'un orăşel din centrul Franţei, unde tatăl ei era profesor de fizică şi chimie.

Din cauza obiectului studiului său, căruia i se dedicase cu trup şi suflet ajunsese de batjocura vecinilor şi a elevilor cursului său.

Papa Vibra'e, îl porecliseră studenţii, în timp ce ceilalţi îl botezară pur şi simplu: bătrânul nebun.

Ca într'un fel de ceaţă, Viviane Dermoz îşi amintea de acea noapte, când aplecat peste micul ei pătuţ, cu ochii iluminaţi şi cu vocea răguşită de emoţie, îi murmurase:

— Am găsit! Am găsit! Am putut să captez vibraţiile! Mâine voiu putea să le descifrez ca într'o carte deschisă. Zidul a fost doborât!

O sărutase lung şi ea îşi amintea că adormise aproape imediat, fără ca să înţeleagă despre ce era vorba.

— Nimeni să nu afle de descoperirea mea!

îi recomandase profesorul a doua zi dimineaţă. Este încă imperfectă. Când va fi gata, vreau ca să isbucnească ca o bombă aruncată în Univers.

Incepuse să-şi neglijeze cursurile şi într'o zi, în timpul ce lucra în laboratorul său i se aduse o notă dela minister. Fusese pur şi simplu revocat.

In curând fu copleşit de datorii.

Intr'o noapte, părăsi oraşul, luând cu el tot ce avea mai scump pe lume: instrumentele, caetele şi pe mica Viviane. Căci cu doi ani mai înainte, mama ei murise, după o lungă boală.

Pentru ca să poată trăi profesorul fu pe rând: muncitor, zidar, măturător şi gardian de noapte. Şi cu toate privaţiunile pe care le îndura, nu se abătuse niciodată dela cercetările sale.

...Viviane se revedea în decorul halucinant în care crescuse: maşini electrice, tuburi cu raze ultra-violete, plăci sensibile, bobine de inductie, care se amestecau deavalma cu străchini, farfurii şi haine aruncate la întâmplare.

Insfârşit, soarta păru că le surâde şi în această epocă îl întâlnise pe «El» acel, care avea să aibe o influenţă uriaşă asupra vieţii lor.

Fost medic, dar care-şi abandonase practicarea pentru a nu se ocupa decât de cerce-

țări științifice, nu părăsea nici el laboratorul. Publicul îl acuza de vivisecție și o umbră trecu prin ochi fetei la amintirea spectacolelor la care o forțase să asiste și la strigătele de suferință care-i turburau noaptea somnul provocându-i coșmaruri înfiorătoare.

Totuși, mulțumită acestui om, putură pune capăt vieței lor rătăcitoare și să cunoască însfârșit puțină liniște.

Bătrânul profesor era fericit să găsească o ființă omenească căreia să i se încredințeze și-l pună la curent cu lucrările sale. Cuprinși de un delir sacru, se cufundară amândoi în punerea la punct a problemei...

Nu putuse înțelege pentru ce, într'una din zile, după ce se întoarse din Africa centrală, tatăl ei acceptase funcția de ușier la ministerul de Interne. Pentru ce făcuse aceasta? O înțelese abia mai târziu, după ce un colț al vălului fusese ridicat.

Incetul cu încetul, o ideie nouă se înfiripă în el.

— Voi da pace, lumei! strigase el câte odată.

Și adăugase clătinând capul:

— Dar care ei, o vor accepta? nu voiu fi obligat să le-o impui? Am forțat secretul termitelor, explicase el apoi și pe lângă ele

umanitatea întreagă se mai află încă faza copilăriei. Mâine creerul meu îi va comanda. Nu există barieră pentru aceste fiinţe. Un destin mare se întrezăreşte la orizont.

...Şi Viviane, în liniştea impresionantă a camerei, revedea numeroasele clipe de neliniște pe care le trăise. La început proiectul tatălui ei o sedusese. Dar apoi îşi dete seama de prăpastia spre care îndreptau lumea.

Înţelese că este prea slabă pentru ca să lupte şi se resemnase. Va fi credincioasă dauzei până la capăt.

...In mintea ei, imaginile se succedau într'un ritm vertiginos şi ea le alunga printr'o mişcare maşinală a mânei.

Il vedea pe Melpomés şi i se părea că-i mai aude încă strigătele de agonie pe care le scotea... Era totuşi mulţumită că-l salvase pe celălalt. La această evocare, simţi cum i se înroşesc obrajii...

...O mână atinsese trapa. Cineva care-i cunostea secretul se afla acolo.

Se gândi la tatăl ei, care în momentul de faţă se afla la ministerul de interne. Nimeni altul, afară de el nu cunoştea acest drum.

Nimeni altul, în afară de...

Işi reţinu respiraţia şi surâse fără să vrea.

Privi din nou cu atenţie.

Trapa se ridicase şi o mână apăru susţinând capacul greu de lemn.

Deschizătura se mări şi trapa căzu însfârşit pe parchet.

Isbitura fu puternică, dar nu îndeajuns pentru a înăbuşi strigătul de groază, care svâcni de pe buzele tinerei fete.

Persoana care apăruse în plină lumină, era omul din laborator: medicul nebun.

Scoţând un nou strigăt, ea sări în picioare şi repezindu-se pe scară se refugie sus pe galerie. Inima îi bătea cu putere şi simţea că este gata să-şi piardă cunoştinţa.

Il văzu pe nebun învârtindu-se prin odaie, cu o privire lipsită de expresie. La un moment dat, acesta se apropie de scară şi începu să se urce fără grabă.

«Dacă se apropie de mine, gândi ea, voiu sări peste balustradă».

Dar, când el întinse mâna spre ea, simţi o groază aşa de mare încât membrele refuzară să i se supună.

Mâna o apucă de umăr şi ar fi căzut dacă celălalt n'ar fi susţinut-o.

După ce o ridică, nebunul începu să coboare scara.

«Ce vrea dela mine? Ce vrea dela mine?» gândi ea.

Dar în curând, orice bănuială îi fu înlăturată. Omul se îndrepta spre trapă.

Işi aminti de camera de tortură, de Melpomés şi o panică atroce îi readuse pentru o clipă luciditatea.

— Ajutor! urlă ea. Ajutor!

Omul se opri mirat. Puse o mână pe gura ei şi îi şopti cu o voce îndepărtată primele cuvinte pe care le pronunţase.

— Nu-ţi fie teamă, micuţo! Este doar pentru ştiinţă!

Căpătând-şi pe neaşteptate energia, îl isbi cu pumnul în faţă, se sbătu şi reuşi să se smulgă din strânsoarea sa.

Voi să fugă, dar înţelese că lupta era zadarnică. Omul o apucase de gât şi o paraliza.

Cu ultimele puteri, reuşi să atingă un ac de oţel care se afla imobil pe un cadran.

Imediat se auzi un sunet plăcut de clopoţel. Fata însă leşinase.

Prin catacombele Parisului, în spre oraşul termitelor, un om, care ţinea în braţe o sarcină inertă, fugea.

Medicul nebun îşi ducea prada în sala de experienţe.

CAP. XVIII

UŞA INCHISA.

Automobilul fostului preşedinte de Consiliu era gata s'o cotească pe strada Jean-Dolent, când la un strigăt brusc, şoferul stopă. Etienne Gromier zărise o maşină abandonată la marginea trotuarului. Şi această maşină avea în faţa capotei steagul ambasadei engleze.

Sărind jos, se îndreptă într'acolo şi pusese mâna pe mânerul portierei, când o priveliştе îngrozitoare îl imobiliză.

Pe planşeul maşinii, se afla întins un corp într'un lac de sânge. Un corp de femeie al cărui păr blond era răvăşit ca după o luptă aprigă.

Deschise portiera şi apucând una din mâinile femeii, se aplecă asupra ei. Mâna era rece şi o rană îngrozitoare arăta cum se săvârşise nelegiuirea. Femeia avea beregata tăiată şi în ochii ei mari deschişi se mai citea groaza.

Etienne Gromier inspectă repede maşina. Nimic nu fusese deranjat şi într'un colţ al banchetei, se afla servieta delegatului britanic.

Dar unde se afla Sir Horace Mersey şi ce căutase oare în strada Jean-Dolent?

Etienne Gromier îşi puse aceste întrebări, dar nu reuşi să găsească nici o soluţie satisfăcătoare. Descoperirea sa macabră, în orice caz, schimba complect interpretarea ce se dăduse lipsei lui Sir Horace Mersey.

Dar pentru ce maşina se găsea în strada Jean-Dolent şi cine oare avusese interes să-l atragă pe delegat într'o cursă?

Etienne Gromier nu se opri prea mult asupra acestei probleme.

Inchizând portiera, se urcă în maşina sa şi în câteva secunde fu în faţa uşii apartamentului de pe strada Jean-Dolent număru 25.

O altă maşină staţiona de-acum acolo, lăsată la întâmplare în stradă.

In prag, Louis Berson lipit de uşa întredeschisă, părea că pândeşte pe cineva. La sgomotul maşinii, se întoarse şi cu mâna, făcu semn lui Etienne Gromier să nu vorbească.

— Cercetează camera în căutarea unui indiciu, şopti el. Dar nu va întârzia mult timp.

Un minut după aceea, deschise larg uşa şi urmat de fostul preşedinte de Consiliu, pătrunse în odaie.

Dezordinea care domnea acolo, arăta că avusese loc o luptă înverşunată. O masă era răsturnată. Un şal atârnat de perete era pe jumătate sfâşiat. Intr'un fotoliu, zăcea scheletul cu braţele întinse dealungul trunchiului.

Fostul preşedinte de Consiliu tresări în faţa acestei viziuni; dar Louis Berson îl liniştește.

— Mâna misterioasă care scria scrisorile Ameninţării, explică el. Priviţi, s'ar spune că textul lui ne arată direcţia pe care trebuie s'o urmăm.

Apropiându-se de trapa deschisă, trase un moment cu urechea.

— Ii aud paşii în depărtare. Să-l urmăm imediat, ca să nu-i pierdem urma.

Punând piciorul pe scară începu să coboare. Fără să scoată un cuvânt, Etienne Gromier îl imită.

— Sunteţi înarmat? îi şopti la ureche

Louis Berson de îndată ce se găsiră în coridorul catacombelor.

La răspunsul său negativ, scoase o armă din buzunau şi i-o întinse.

Tăcuţi, cei doi oameni porniră la drum.

Ca şi Louis Berson, Etienne Gromier fu isbit de atmosfera încărcată şi umedă şi în special de sgomotul straniu de uzină, dar nu zise nimic, fiind preocupat de emoţiile vânătoarei.

In faţa lor, sgomotul paşilor se repercuta, însoţit de un fel de geamăt. Nervii le erau încordaţi la paroxism şi aveau impresia că trăiesc un vis groaznic.

Timp de o clipă, sgomotul încetă, şi Louis Berson, ordonând cu mâna o oprire, trase cu urechea. Dar aproape imediat, paşii se auziră din nou, în timp ce un strigăt puternic se ridică din întunerec.

O exclamaţie svâcni pe neaşteptate din gâtlejul fostului ministru. Ajunseseră în vasta rotondă, unde se înălţau fantomatice şi ameninţătoare castelele-fortăreţe ale Inamicului.

— Marele Furnicar! anunţă Louis Berson.

Instinctiv, Etienne Gromier se opri.

Aşadar, se afla în cartierul general al acestor fiinţe care ameninţau umanitatea! Scrută locuinţele colosale, născute, s'ar putea zice, din mâna unui arhitect iluminat şi se gândi la dezastrele de care erau responsabile.

In timp ce se apleca peste o deschizătură, auzi un şuerat de alarmă şi la fel ca Louis Berson, zări un cap monstruos care se agita.

— Soldaţii de gardă! explică tânărul reporter. Alarma a fost dată şi furnicarul întreg ştie că-l ameninţă un pericol. Dar să nu ne pierdem timpul. Să mergem

Inconjurând enormele edificii, cei doi oameni ajunseră într'un coridor nou. In faţa lor, la vreo trei sute de metri, zăriră o rază pe care o masca, în parte, o umbră. Omul părea că fuge şi din când în când scotea strigăte neinteligibile.

Insfârşit, — puteau să fie zece minute de când pătrunseră în subterană — omul se opri şi examină zidul. Tânărul reporter şi Etienne Gromier, care se opriseră imediat, îl văzură cum caută ceva. Deodată mâna sa se apropie de zid şi apăsă pe un obiect. Un strigăt sălbatec sfâşie tăcerea, în timp ce omul clătinându-se pe picioare se prăbuşi pe jos. In cădere, lampa isbindu-se de o stâncă se sfărâmase în bucăţi.

In faţa acestui incident neprevăzut, după o secundă de ezitare, cei doi oameni se repeziră înainte.

Bătrânul ţinea în mână o bucată de ştofă din rochia Vivianei Dermoz.

Intr'o secundă, reporterul înţelese, şi strânse pumnii.

— Repede! Repede! ordonă el. Trebuie să-l

facem să-şi revie în fire, căci astfel vom ajunge prea târziu.

Işi scoase vestonul şi aplecându-se peste bătrân începu să-i facă respiraţie artificială.

In câteva minute, obţinu rezultatul dorit: savantul deschise ochii.

— Unde este ea? murmură el buimăcit. Unde este ea?

Deodată îşi aduse aminte şi o umbră îi întunecă privirea.

— Ei! murmură el, vorbindu-şi lui însuşi. Ei sunt în acest moment cei mai puternici! Şi în acest timp, «el» o duce. Dumnezeu singur ştie...

Ridică pumnii crispaţi spre cer şi ridicându-se cu greutate, înaintă clătinându-se spre zid.

Cei doi oameni nu se clintiră. Cu ochii fixaţi pe bătrân, îl văzură punând mâna pe o piatră şi plimbând-o ca un orb care bâjbâie pe întuneric, Louis Berson care-l înţelese, se apropie cu lampa electrică de buzunar.

Insfârşit lumina se imobiliză asupra bucăţii de stofă ce se afla fixată în zid.

— Pe acolo! murmură omul cu o voce cavernoasă. A închis zidul în urma lui. Dar cum a putut să afle secretul? Fără îndoală că m'a urmărit într'o zi, Dumnezeule! Ce face care acum?...

Trase cu urechea ca şi cum ar fi căutat să perceapă vre-un sunet. Nu auzi nimic şi a-

pucându-şi capul între mâini, îşi înfundă unghiile în frunte.

— Dumnezeule! Dumnezeule! repetă el precipitându-se asupra zidului ca şi cum ar fi voit să-l distrugă.

Repede, Louis Berson se apropie de stâncă şi o lovi cu degetul. In loc de un sgomot surd cum se aştepta, auzi un sunet metalic.

— Este limpede, zise el, apropiindu-se de Etienne Gromier, ne aflăm în faţa unei porţi de oţel camuflată cu multă îndemânare. Pe aici a fost târâtă fata. Este probabil că a zăvorit uşa, dacă nu cumva o fi stricat mecanismul. Ce ne facem?

Strânse la rândul său furios pumnii.

Se gândi la ceeace văzuse... atunci când fusese întins pe pat lângă Melpomés şi se cutremură la gândul că fata se afla în mâinile unui nebun

Il privi pe bătrân.

Acesta, cu privirea fixată în depărtare, repeta cuvinte fără şir, ca şi cum şocul pe care-l suferise, i-ar fi răpit mintea.

Incapabil de a mai suporta această aşteptare, Louis Berson făcu câţiva paşi într'un coridor lateral şi era pe cale să se întoarcă, când deodată tresări. Lângă perete, zărise un obiect întunecos. Se aplecă şi nu-şi putu reţine un strigăt.

Ceeace ţinea în mână nu era altceva decât

portofoliul lui Sir Horace Mersey, delegatul guvernului britanic la conferinţă.

Înţelegând importanţa descoperirei făcute, se înapoiă lângă uşier şi-l atinse pe umăr.

Deschizând ochii într'o tresărire, se întoarse brusc spre reporter. Acesta nu-i dete timp să vorbească.

— Dermoz, începu el, cu o voce liniştită care contrasta în mod straniu cu turburarea întregei sale fiinţe, cunoşti aceasta?

Bătrânul examină obiectul şi clătină capul.

— L'am descoperit, continuă reporterul, la câţiva metri de aici. Ştii cui îi aparţine? Lui Sir Horace Mersey, delegatul guvernului britanic la Conferinţa din Paris.

Fruntea bătrânului se încreţi.

— Da, reluă Berson, lui Sir Horace Mersey care a primit un mesagiu azi dimineaţă şi care din clipa aceea a dispărut. Şi tu, Dermoz, i-ai trimes acel mesagiu!

Această frază din urmă nu parveni până la urechile bătrânului, un singur cuvânt îl frapase şi el se înălţă cu gura deschisă, palid, cu respiraţia şuierătoare.

— Dispărut! repetă el. Sir Horace Mersey a dispărut şi portofoliul său se află aici!

Deodată scoase un ţipăt care îngheţă sângele în vine, celor doi oameni.

— Dar atunci.. ea este pierdută! O torturează! Dumnezeule! Nu înţelegeţi? Îi trebuiau două fiinţe, un bărbat şi o femeie. Şi

acum, îi are! Poate să încerce experienţa, marea experienţă care-l frământa. Se va crede Dumnezeu!

O criză de disperare puse stăpânire pe bătrân. Şi-ar fi sfărâmat craniul de zid dacă Louis Berson nu l-ar fi oprit la timp. Un moment, cei doi oameni se luptară în tăcere, dar, însfârşit exaltarea bătrânului fu învinsă de puterea tânărului.

— Imbecilule! îi svârli în faţă Louis Berson, scuturându-l cu furie. Iată omul care condamnă omenirea la moarte! Răspunde sau te ucid. Există vreun mijloc de a forţa această uşe?

Bătrânul clănţăni din dinţi şi clătina capul.

— Nu? Dar, trebuie să mai existe un alt drum ca să ajungem acolo unde ştii tu?

Puţină lumină se făcu însfârşit în acest creier buimăcit de asprimea loviturii.

— Da! Da! Mai există unul! Dar voiu reuşi să-l găsesc?

Vocea lui Louis Berson şuieră:

— Trebue! Gândeşte-te la fiica ta. Gândeşte-te că fiecare minut... Ascultă, nu-i auzi strigătele?

Braţele bătrânului bătură aerul ca şi cum ar fi voit să gonească o viziune.

— Veniţi! gemu el. Dumnezeule! numai să nu fie prea târziu!

Smulgându-se din mâinile reporterului, se

înfundă în întunerec pe drumul pe care venise, dar, ajungând în dreptul rotondei, se îndreptă într'o altă direcţie.

Trecând prin spatele unui furnicar care evoca siluieta cunoscută a catedralei Notre-Dame, se opri la o încrucişare de unde porneau trei coridoare. Şovăi o secundă, dar, apoi, se decise.

Mergea repede, fără să se sinchisească de cei care-l urmau.

De două ori încă, mai ezită asupra drumului de urmat şi ultima oară păru că nu mai regăseşte pista. Dar un gând îi lumină faţa.

Intorcându-se spre Louis Berson care-l supraveghea cu nelinişte, spuse :

— Trage!

Timp de o clipă, reporterul nu înţelese sensul cuvintelor sale, dar la un gest al bătrânului, scoase revolverul şi îndreptându-l spre coridor îşi descărcă arma.

Bătrânul ascultă cu atenţie şi scutură capul

— Mai trage odată! repetă el indicând de data aceasta un alt coridor.

Reporterul se execută şi aşteptă.

După câteva secunde, din depărtare, răspunse un sgomot slab.

— Ecoul! murmură Louis Berson.

Dar, de acum, bătrânul se repezise înainte, aproape fugind.

Ajunseră în faţa unei scări făcută în formă de melc.

Fostul uşier începu s'o urce.

Ajunse în curând în creştet şi cu ajutorul lui Louis Berson ridică o trapă grea care le bara drumul.

Pătrunseră într'un alt coridor şi se opriră în faţa unei uşi cenuşii.

Apăsând pe un mâner, uşa se deschise şi Louis Berson tresări zărind o sală puternic luminată de nişte globuri uriaşe electrice.

O recunoştea. Era aceea în care fusese ţinut prizonier şi în care fusese torturat Melpomés. Se auzea mereu acel sgomot de motor electric şi acel geamăt ce părea că iese dintr'un gâtlej masculin. Dar deodată un alt strigăt se ridică, un ţipăt ascuţit de femeie care se transformă într'un urlet îngrozitor:

— Tată! Tată! Ajutor! Mă omoară!

CAP. XIX.

OMUL CARE SE CREDEA DUMNEZEU.

Cei doi bărbaţi intrară imediat după bătrânul uşier, dar se opriră brusc în faţa viziunei pe care o aveau în faţa lor.

A doua cameră, a cărei uşe o deschisese încetişor bătrânul, era complectamente albă. Într'un colţ se afla o maşină electrică care zumzuia fără întrerupere şi a cărei întrebu-

înţare le era imposibil s'o ghicească. In celălalt capăt al camerei se afla câte un pat cu câte o somieră din pânză metalică. Şi pe fiecare din aceste somiere zăcea câte un corp omenesc.

Unul care nu mai dădea nici un semn de viaţă, era uşor de recunoscut.

Era Melpomés. Nu mai era nici o îndoială asupra vecinului său, al cărui cap dispărea sub o mască de oţel şi ai cărui pumni erau legaţi de nişte sfori. Era Sir Horace Mersey.

Un om îmbrăcat într'un halat alb şi cu părul sburlit era aplecat peste al treilea pat, mascând faţa fiinţei de braţele căreia erau legate nişte fire electrice. Savantul avea în mână un scalpel ascuţit.

Deodată omul cu halatul alb începu să vorbească:

— Nu-ţi fie teamă, micuţo; n'avea teamă, este pentru ştiinţă!

Sunetul acestei voci păru să rupă vraja care ţintuise grupul.

Scoţând un urlet de animal rănit, micul uşier se avântă înainte, dar se opri brusc. Omul cu bluza albă se întoarse şi Louis Berson, cum se şi aşteptase, îl recunoscu pe savantul cu care discutase, nebunul din catacombe.

Fără să se mire de această năvălire, omul ridică mâna.

— Atenţie, zise el! dacă firele se încurcă, ea ar putea fi electrocutată şi Marea Experienţă nu va mai avea loc.

Louis Berson şi Etienne Gromier se apropiară, dar atitudinea fostului uşier le dovedi că aceste cuvinte nu erau o ameninţare zadarnică. Bătrânul uşier strânse pumnii şi căzând în genunchi, fixă faţa lipsită de sânge a fiicei lui.

Cum ea deschidea ochii, îl zări şi Louis Berson care pândea, cu revolverul în mână, avu impresia că citeşte în privirea ei, o oarecare speranţă. O secundă după aceea, însă, îşi pierdu din nou cunoştiinţa.

Legată prin fire electrice de groaznica maşină, ea zăcea aproape goală pe somiera metalică şi brăţări de metal îi încercuiau fruntea, pumnii şi trunchiul.

Ca şi cum ar fi ţinut un curs, savantul, începu să vorbească încet şi monoton:

— Pentru ultimul pe care mi l-ai dat, am trebuit să aştept prea mult timp şi celulele au murit. Totuşi, Dumnezeu ştie, că am urmat întocmai instrucţiunile! Dar tu te-ai încăpăţânat să-mi procuri celule contrare pe care le doream şi toată munca mea a fost redusă în neant. Dar, acum o am pe «Ea»! Nimic nu se mai opune la victoria mea. Voi fi Dumnezeu. Mă auzi: Dumnezeu!

Se înflăcărase în toiul discuţiei şi ridică mâna în care tinea scalpelul. Louis Berson

zări că poartă mănuşi din mătase cauciucată.

Nebunul se apropie de patul pe care zăcea fata şi continuă:

— Am aşteptat destul. Insfârşit, voiu putea schimba celula şi să reconstruesc ţesutul. Pentru termite este o nimica toată! Dar pentru noi... Acum voiu stăpâni celula. Voiu putea să transform un mascul într'o femelă şi vice-versa.

«Priveşte, totul este gata.

«Voiu pune sângele masculului în contact cu acest pol pozitiv, în timp ce voiu implânta negativul în inima femeii. Priveşte, voiu fi Dumnezeu.

Un strigăt strident răsună, în timp ce savantul nebun, apucat de gât, se prăbuşea la pământ. Era bătrânul care, incapabil să se mai stăpânească, şi uitând de toate recomandaţiile, sărise asupra lui.

Timp de câteva minute, se rostogoliră pe jos într'o luptă înverşunată, fără ca nimeni să îndrăznească să intervină. Nebunul fu acela care se ridică primul, după ce isbise capul adversarului său de cimentul duşumelei.

— Ah!ah! rânji el. Eşti gelos pentru că voiu fi Dumnezeu! Ei bine! priveşte, miracolul se va împlini.

Fără să acorde cea mai mică atenţie celor doi bărbaţi cari nu se clintiră, se îndreptă

spre maşină şi înainte ca să i se poată preveni gestul, apăsă pe o pârghie.

Pe neaşteptate, zumzuitul se accentuă, în timp ce, sub intensitatea curentului, corpul fetei fu străbătut de un tremur.

Apucând scalpelul, nebunul se aplecă peste tânăra fată şi voi să i-l înfingă în inimă. Dar, nu-şi termină gestul...

In ciuda avertismentului dat, Louis Berson hazardă totul.

Apucă revoverul, ochi şi trase. Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului.

Atins în tâmplă, nebunul se prăbuşi mort pe loc. Şi şansa voi ca nici un fir să nu fie atins.

Fără să mai piardă timpul, Louis Berson sări în spre maşină şi ridică pârghia pe care savantul nebun o coborâse. Instantaneu, zumzuitul descrescu fără ca să înceteze cu totul.

Privi împrejur, căutând contactul care să-i permită să oprească maşina infernală, când simţi că o mână îl apucă de picior.

Era bătrânul uşier care se târâse până lângă el.

— Firul! pronunţă el cu vocea sa ascuţită. Firul!

Louis Berson îi urmări gestul şi zări firul pe care i-l arăta. Era acela care lega maşina de sursa de energie electrică.

Apropie ţeava revolverului şi trase de trei

ori la rând. Firul secţionat căzu pe jos şi maşina blestemată se opri.

Ajutat de prietenul său, Louis Berson o liberă pe fată de firele care o ţineau prizonieră.

— Trăieşte! Trăieşte, nu-i aşa? şopti vocea bătrânului lângă el. Lăsaţi-mă s'o îngrijesc. Nu vreau să fie atinsă de nimeni.

Nu mai era apostolul iluminat acela care vorbea, ci un biet tată sdrobit de durere.

Berson după ce aruncă o ultimă privire emoţionată asupra fetei, ieşi din odaie şi închise încetişor uşa.

Işi găsi prietenul lângă patul pe care zăcea Sir Horace Mersey.

Nu purta nici o rană şi energia sa de fier rezistase cu succes şocului neobişnuit pe care-l suferise.

Se ridică singur şi zâmbi salvatorilor săi.

— Tocmai la timp, gentleman, remarcă el. Incă un sfert de oră şi ar fi fost prea târziu. Nu cumva aveţi vreo ţigare? Sunt câteva ore de când am fost privat de această plăcere!

Etienne Gromier îi întinse tabachera sa şi delegatul englez îl recunoscu.

— Dvs., domnule preşedinte?! exclamă el. Dar ce s'a întâmplat? Ce căutaţi aici?

In câteva cuvinte, Etienne Gromer îl puse la curent... Sir Horace Mersey îl ascultă fără

să manifesteze nici cea mai mică emoţie. Nu-l întrerupse decât odată.

— Secretara mea? întrebă el neliniştit.

Etienne Gromier ezită, dar aceasta fu de ajuns.

— Moartă? pronunţă delegatul englez privindu-l drept în faţă.

Etienne Gromier înclină capul.

— Şi-a sacrificat viaţa pentru patrie, declară englezul cu o voce joasă, poate chiar pentru întreaga Umanitate. Dar v'am întrerupt, continuaţi, vă rog.

Etienne Gromier îşi termină expunerea şi din nou plană tăcerea.

— Şi acum, ce se va mai întâmpla? întrebă delegatul englez, făcând un efort pentru a rupe această tăcere apăsătoare.

Fostul ministru ridică din umeri.

— Un singur om o ştie! Se află cu fiica lui. Ce are de gând să facă? Care-i sunt proiectele? Mister!

Uşa se deschise şi micul uşier, palid, îmbătrânit cu douăzeci de ani, apăru în prag.

Privi pe fiecare în parte şi deschise gura ca pentru a vorbi. Insfârşit se decise.

— Aţi câştigat! nu pentru d-voastră, ci pentru ea. Renunţ. Umanitatea să continuie. Iert civilizaţia.

Etienne Gromier făcu un pas spre el, dar acesta îl opri cu un gest.

— Trebuie să vă spun ceeace aveţi de făcut. Dar imediat, căci n'avem timp de pierdut.

— Mă iartă,, îl întrerupse fostul prim ministru, dar lucrurile de o asemenea importanţă nu se pot spune aici. Trebuie să veniţi cu noi la Conferinţă.

Bătrânul clătină capul şi Etienne Gromier se înşelă.

— Dece să vă fie teamă? Vă dau cuvântul meu de onoare, în numele guvernului, că nu vi se va întâmpla nimic. Doar vă datorăm salvarea întregei omeniri.

Micul uşier îl privi fix şi închizând uşa se apropie de el.

— Pentru că peste zéce minute va fi prea târziu. Nu se poate supravieţui unui astfel de eşec. Fără ca fiica mea să observe, am băut otrava pe care o aveam asupra mea. Peste zece minute voiu fi mort.

XX.

INTELIGENŢA SUPREMA.

Se sprijinise de uşe şi scruta feţele persoanelor prezente. Un zâmbet straniu îi răsfăcea pe buze, dar nimeni nu fu în stare să spună care gând îl inspira.

Privirea îi căzu pe cadavrul lui Melpoméne si timp de o clipă rămase nemişcat să-l

contemple. Insfârşit ridică din umeri şi ieşi din mutismul său.

Inchizând ochii, începu să vorbească încetişor şi cu vocea atât de joasă încât bărbaţii făcură un efort ca să-l poată auzi.

— Triumfaţi. Dar să nu credeţi că aţi învins. O fac numai pentru ea. Trebuie însă să acţionaţi repede, căci ora revoluţiei este foarte apropiată. Puteţi să opriţi flagelul. Dar nu există decât un singur mijloc. Trebuie să ucideţi Inteligenţa Supremă. S'ar putea să fie atacuri; dar ele vor fi sporadice şi fără directive. Nu trebuie să vă lăsaţi înşelaţi: trebuie să loviţi direct în Inteligenţa Supremă.

Se înălţase la această evocare şi deschisese ochii mari. Se simţea, după flacăra care-i ardea în privire, orgoliul savantului care făcuse o descoperire mai presus de puterile unui om.

Numai Louis Berson nu-şi pierduse nimic din sângele său rece. La un semn al lui Etienne Gromier, scoase carnetul din buzunar şi începu să noteze fiecare cuvânt.

— Veţi face să sară în aer marele furnicar central, reluă savantul. Dar aceasta nu va fi de-ajuns. O mai repet, Inteligenţa Supremă va mai fi încă intactă.

Rânji şi ridică din nou din umeri.

— Vă întrebaţi desigur ce poate să însemne această Inteligenţă Supremă care supra-

viețuiește după moartea individului și pe
e în concepția voastră umană nu o veți
i? Nu mai încercați. Ce sunt corpurile
stre, dacă nu o colonie de șaizeci de tri-
ne de celule care nu pot să se depărteze
cuibul lor și care rămân captive până
distrugerea complectă a cuibului? Fur-
rul, de asemenea, este un individ unic,
încă diseminat... Omul crede că a ajuns
apătul evoluției sale! Bietul nebun! Ter-
le îi arată calea de urmat. Intr'o zi, se
naște o celulă și în decursul secolelor, se
unește cu altele. Și omul se naște cu sufletul
său individual. Dar, mai presus de toate,
există sufletul colectivității, acest suflet care
conduce furnicarul și care va conduce lumea
când oamenii vor înțelege, însfârșit, că nu
există decât o singură inimă care să pulseze
pentru toți.

Gânditorii și filosofii au bănuit aceasta,
numai eu am reușit să smulg secretul
urii și iată pentru ce am vrut ca oamenii
fie frați.

Pentru ce n'au înțeles?

Litenne Gromier crezu necesar să intervie.

— Ba, au înțeles-o; deoarece au semnat un
t prin care cuvântul «Război» va fi șters
vocabular. S'a declarat o pace sinceră și
rnă.

Bătrânul zâmbi sceptic.

— Poate! Dar ce valoare are o promisi
smulsă prin teamă!

— Umanitatea își așteaptă salvarea, p
nunță Etienne Gromier cu solemnitate. C
putem distruge Inteligența supremă?

— Acolo, mult mai departe de furnic
central, unde sunt ascunse reginele, în cen
Parisului, se află o boltă, unde nimeni
pătruns încă. Acolo trebuie să loviți.

— Dar această boltă, întrebă Etienne G
mier, pe care-l speria exaltarea crescând
bătrânului, unde se află? Cum putem aju
acolo?

Bătrânul, cu privirea rătăcită și cu re
rația șuierătoare, întinse mâinile ca și c
ar fi voit să îmbrățișeze imensitatea

— Aur! Aur! repetă el rătăcit. Grăm
întregi de aur! Toată bogăția unei națiu
Care în loc de a aduce fericirea, prove
războiul, ruina...

Un gând trecu brusc prin mintea lui Etie
Gromier.

— Pivnițele Băncii Franței? întrebă el
doindu-se încă de posibilitatea acestui lu

— Da, făcu bătrânul înclinând brusc ca
In palatul milioanelor! Miliardelor. Ac
se află: «Ea»! Inteligența Supremă!

Etienne Gromier crezu că omul aiurea
— Este imposibil! nici un om n'a putut
pătrundă acolo!

— Uiți că termitele nu au secrete față

mine? Eu le-am poruncit şi ele m'au ascultat.

— Şi ce voiu găsi acolo?

— Ce vei găsi acolo? murmură bătrânul.

Nimic.

— Nimic? repetă fostul mtnistru.

— Nimic! Este sufletul furnicarului; sufletul n care crede el. De îndată ce vei sosi acolo, va muri. Va muri ca orice mister care se profanează. Şi furnicarul nemai crezând în nimic, va muri la rândul lui...

Bătrânul se clătină ca un arbore bătut de vânt, dar printr'un efort suprem îşi reveni.

— Inteligenţa Supremă! strigă el. Lucrul Invizibil. Sufletul colectiv. Nu! Nu!... Opriţi-vă.n'o ucideţi... Să moară mai bine Umanitatea! ...să moară...

Duse mâna la gât şi se prăbuşi ca o massă inertă. Savantul ilumjnat murise...

CAP. XXI.

CIVILIZAŢIA CONTINUA.

Mai este nevoie să revenim asupra zilelor care urmară şi care permiseră umanităţii înspâimântate să lupte contra flagelului, mai întâiu fără prea mari speranţe şi apoi cu certitudinea succesului final?

Nimeni n'a uitat, în orice caz, cum guvernul, în fruntea căruia revenise d. Etienne Gromier, căpătând adevărate puteri dictato-

riale, începu să procedeze în mod metodi
la distrugerea tuturor furnicarelor.

Timp de mai bine de două luni, dinamită
rile se continuară fără întrerupere, neţi
nându-se seama absolut de loc de comoril
artistice condamnate distrugerei.

In ziua de 4 Septembrie 1987, la ora patru
şi jumătate, d. Etienne Gromier, preşedin
tele Consiliului, care-şi împărţea timpul săr
între Paris şi Alger, însoţit de comandantu
general al corpului expediţionar, de gene
ralul guvernator al Parisului, de ministru
Inarmărilor şi de Louis Berson ce-i fusese
ataşat personal, pătrunse în sub-solul Băncii
Franţei.

După ce trecură de porţile blindate, apă
rate de secrete atât de formidabile încât nic
o fiinţă din lume nu se putea lăuda că le cu
noaşte, sosiră în partea rezervată depozitului
de aur şi intrară în sala centrală de care le
vorbise bătrânul uşier.

Acolo o surpriză nouă îi aştepta.

In cele patru colţuri ale sălii de dimen
siuni-reduse şi cu bolta joasă, se afla ceeace
le anunţase bătrânul: patru soldaţi cu cape-
tele fantastice, nemişcaţi, făceau de gardă
în cele patru puncte cardinale. Nici nu se
clintiră, când paznicul care fusese ataşat
grupului, îi strivi sub tocul său...

Toţi priviră împrejur, întrebându-se dacă
nu erau victimele halucinaţiei unui nebun!

prezisese bătrânul uşier: nu se
mic în mica sală. Camera era

ul nu minţise: Sufletul Furnica-
e...

area invizibilă nu mai era decât

ea continua să existe. Pământul

SFÂRŞIT

Editura DANUBIU

lansează câteva mari succese
cursul acestei toamne, care nu t
buie să lipsească din biblioteca n
unui amator de romane polițiste
de aventuri.

Masca de fer

de **Al. Dum**

Gondola tragică

de **A. d'Angel**

Amenințarea invizibilă

de **Charles de Richte**

Noul Cain

de **J.**

Texanii

de **Za**

și

Un nou roman de EDGAR

EDITURA DANUBIU

ează în cursul lunei Septembrie
următoarele romane:

otul tăcerei

de ELAINE HAMILTON

rea romanului „Moartea Verde",
zează cu Edgar Wallace în acest
roman, care va fi o revelaţie.

ica de bronz *de L. J. VANCE*

igmă extraordinară bazată pe o ase-
re perfectă între un milionar şi un
it. Aventurile ce decurg din această
ănare, vor ţine încordată atenţia
orilor până la desnodământul final.

sca lui Fu-Manchu

de SAX ROHMER

pă „Diabolicul Fu-Manchu", genialul
făcător chinez apare sub un nou
ect în acest nou roman al lui Sax

Editura **DANUBIU**

oferă

Cel mai frumos cadou de sărb
Crăciunului tinerilor săi citi

Balaurul cu șapte cap

de **Petre Ispi**

este cea mai frumoasă culegere de p
din câte s'au publicat vreodată, preze
în condiţiuni occidentale de tipărire,
superbă copertă în patru culori şi la
preţ redus. Părinţi, nu pierdeţi prileju
cumpăraţi pentru copiii d-voastră

Balaurul cu șapte cape

de **Petre Ispir**

Căci această carte vă scuteste de

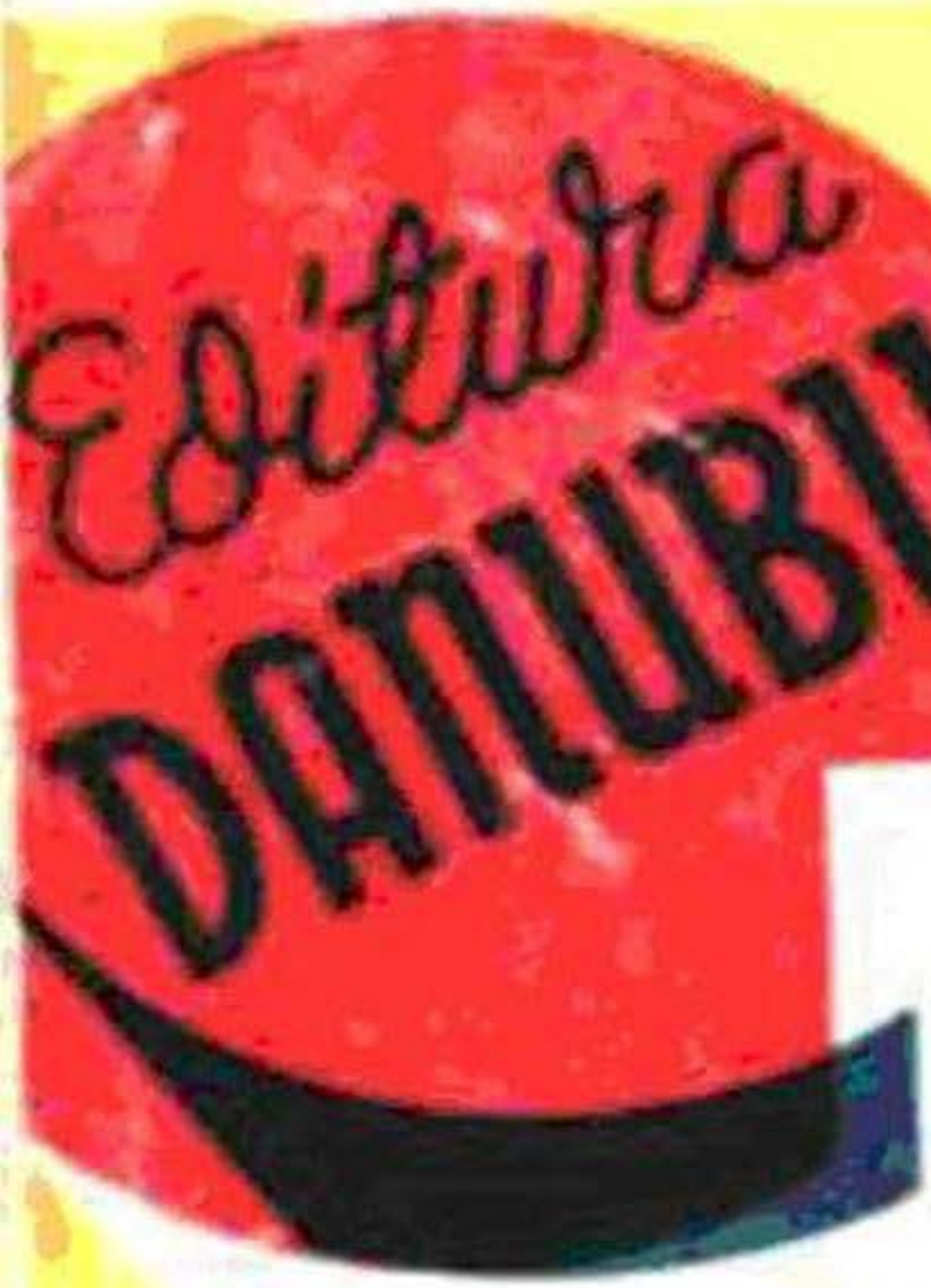

deține monopolul marilor succese. Până în prezent, a lansat tot ce s'a scris mai bun în domeniul polițist și al romanului de aventuri. Neprecupețind nici un sacrificiu, editura noastră lansează o nouă colecție, prezentată în condițiuni tipografice optime, cu coperta în patru culori, în format mare, la un preț accesibil tuturor buzunarelor.

PRIMUL NUMĂR din această colecție, va apare în primele zile ale lunei Aprilie.

Cărțile Editurei DANUBIU sunt difuzate în provincie de

Centrala Presei

Buc. Str. Brezoianu 8 Telefon 4.29.91